

BRÓJ 112

CENA 250 DINARA - 1000 DEHAPA

NINJA

3,5 DEM 12 FF, 2 USD 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 SKR, 300 GRD

SMRT DOLAZI

Ninda

Smrt dolazi

Skenirao —————Zahir_NL

Naslovnicu obradio –Duby

Obradio —————Panoramiks

Mart 2009

BDS

Derek Finegan

SMRT DOLAZI

Derek Finegan
SMRT DOLAZI

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1992. DEN PRESS

NINDA 112 — SEPTEMBAR 1992. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 66811-623-16-257310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

SMRT DOLAZI

Kao i obično, novinari su bili bučni i nasrtljivi, komešajući se po nevelikoj sali i dobacujući profesionalno — cinične poglede prema još uvek praznom stolu osvetljenom snažnim reflektorima.

Nekoliko televizijskih ekipa raspravljalo se oko kablova koji su se kao špageti pomešali u jednom uglu, ali ni u toj svađi nije bilo pravog žara. Uostalom, ovo im je verovatno peta ili šesta konferencija za štampu od jutra; a ni ona, pretpostavljali su, neće doneti ništa što bi drastično povećalo gledanost njihovih stanica.

Iako je klima-uređaj radio punim intenzitetom, u sali je bilo pretoplo od svih onih paljenih reflektora, a duvanski dim leno se vukao pod tavanicom pre nego što ga izvuku ventilatori nedovoljnog kapaciteta.

— Oh, bože — prostenja plavuša raskošnog tela i već pomalo uvelog lica. — Hoće li ti majmuni jednom već počinjati... glava mi puca!

— Još tri minuta — riđokosa kraj nje, takođe jedna od novinara malih televizijskih stanica San Franciska, baci nervozan pogled na sat. — Ti Južnoamerikanci uvek pokušavaju da nas impresioniraju svojom tačnošću, znaš...

— Gde je, do đavola, ta Santa Eulalija?

Riđokosa se isceri.

— Šta je, draga, praznine u vašoj dokumentaciji, ili...?

— Praznina u mojoj glavi — prostenja plavuša. — U tašni mi je čitav dosije o tom prokletom ostrvu, ali nemam snage ni da ga otvorim!

— I nije važno — sleže druga žena ramenima. — Verovatno su nas okupili da bi tra-

žili novac za borbu protiv neke epidemije ili otklanjanje oo sledica uragana. Jedino što se dole odista događa jesu epidemije i uragani, zar ne?

— I državni udari — podseti plavuša. — Ali to valjda nije slučaj ovoga puta, a?

— Ne verujem. Koliko znam, ostrvo je praktično privatna svojina, jer ga je vlada iznajmila nekom spretnom operatoru sa Floride... Hej, devojko, pogledaj ono!

Okrenule su se obe, zaklanjajući šakama oči od bleska reflektora.

Visoki muškarac širokih ramena i uzanih kukova kretao se sa onom mačjom elegancijom čoveka od akcije koja uvek privlači ženske poglede. I bez toga, međutim, njegovo ozbiljno preplanulo lice i tamnoplave oči pod crnom kosom bili bi upadljivi na svakom mestu i u svakom trenutku.

Nepoznati je na trenutak zastao na vratima i preleteo pogledom po prizoru ispred sebe. Pogled je bio intenzivan, kao da ima nameru da u svoju memoriju ureže svaki, pa i najmanji detalj prostorijske u koju ulazi.

— Ko je to, do đavola? — prošaputa plavuša. — Nikad ga

do sada nisam videla! Naš kolega, a?

— Hmmm... Ako je sa Santa Eulalije — promrmlja ridokosa — svečano izjavljujem da ću se za to ostrvo boriti i noćtima i zubima!

Nagnula se preko sedišta i povukla skut sakoa ćelavog debeljka koji je smireno dremuckao u redu iza nje.

— Bret! Hej, Bret! Ko je onaj tip?

Debeljko leno otvori oči i po traži pogledom po sali. Vidno se trgao kada je ugledao nepoznanog.

— O-ho! — reče tiho. — Gle, gle...

— Bret, boga mu! KO je on?

— Eldridž, Lesli Eldridž... slobodnjak, piše samo za velike sindikate...

Ridokosa tiho zviznu.

— Hoćeš da kažeš da ovo večeras ipak neće biti totalni promašaj a?

Plavuša je netremice pratila kako se visoki čovek približava prvim redovima sale.

— Znala sam — promrmlja ogorčeno. — Uz svakog zgodnog muškarca odmah se stvori neka prokleta mlada kučka sa silikonskim sisama!

Iznenada nimalo dremljivog izgleda, debeljko se cinično osmehnuo.

— Loreta Kontreros, tako se zove ta mala — reče. — Hmmm... do sada je pisala uglavnom za rok-magazine po Zapadnoj obali. A što se njenih grudi tiče, draga moja, siguran si da tu nema nikakvih silikona!

Vitka crnokosa devojka plasišljivim osmehom pozdravi Eldridža, skupljajući svoje duge noge kako bi mu dopustila da prođe. On joj klimnu glavom, ozbiljnog lica.

— Vreme je — nervozno reče Loreta. — Bože, imam užasnu tremu...

— Nemate razloga — osmehnu se Eldridž. Glas mu je bio dubok, muževan. — Imate gomilu vrlo jakih dokaza za ono što se događa na Santa Eulaciji, gospođice Kontreros, a ovi ljudi ovde su pravi profesionalci... bez obzira na njihov cinični i blazirani izgled... Ja lično plašim se nečeg drugog...

— Ljudi mogu strica? — prošaputa. — Mislite da bi se usudili da...?

— A zašto da ne? Nema te usluge koja se na Zapadnoj obali ne može kupiti ako ste spremni da platite cenu — sleže Eldridž ramenima.

Devojka zavrte glavom, ogromnih crnih očiju na bledom licu. Šakom je pritisnula srce,

ne primećujući da na taj način tanka svileni bluzi otkriva kako ispod nje ne nosi ništa od rublja.

— Evo — Rafaela — prošputa devojka. — Bože, samo da se ovo jednom završi!

Vrata na bočnom zidu sale su se otvorila i ušla su dva čoveka: predstavnik organizatora konferencije za novinare i onizak, vitak mladić dvadesetih godina, sa gomilom raznobojnih fascikli u rukama.

Novinari zažagoriše, zauzimajući svoja mesta. Nekoliko bliceva blesnu, ljudi sa televizijskim kamerama na trenutak zakloniše pridošlice od pogleda.

— Hvala vam, gospodo — reče mladić pošto je zauzeo mesto za stolom osvetljenom reflektorima. Govorio je sa jakim španskim naglaskom, očevidno pažljivo birajući reči. — Hvala vam što ste prihvatili poziv da dođete na prezentaciju onoga što bi... verujem... moglo postati jedna od najužasnijih priča sa kraja dvadesetog veka...

Načinio je dramatičnu pauzu, čekajući da slušaoci odmere težinu njegovih reči, ubacivši jedan slajd u projektor već postavljen na stolu.

— Mislim — nastavi — da će slika koju ćete videti naj-

bolje, bar za početak, posvedo-
čiti da imam razloga što kori-
stim tako teške reči. Pogledaj-
te, gospodo...

Svetlosni mlaz pade na ek-
ran, formirajući na njemu sli-
ku nagog tela muškarca ne sta-
rijeg od trideset godina.

Uzdah zaprepašćenja ispuni
prostoriju. Devojka pored El-
dridža naglo okrete glavu, pri-
noseći šaku ustima.

Njegovo lice, međutim, osta-
de nepomično, kao maska. Či-
nilo se da ponovo, kao maločas,
kada je ulazio u salu, pokušava
da jednim pogledom ureže
u memoriju sve stravične de-
talje fotografije.

Nije bilo mesta na telu bez
tragova udaraca i ogromnih o-
pekotina, načinjenih, po svemu
sudeći, acetilenskim aparatom
za zavarivanje. Prsti na ruka-
ma i nogama su nestali, pre-
tvoreni u ugljenisane patrljke,
a donji trbuh, ili ono što je o-
stalo od njega, otkrivao je da
su mučitelji posebno uživali u
tretmanu tog dela tela...

Ipak, lice je bilo najstrašnije
od svega...

Umesto očiju, dve crne ru-
pe, okružene ugljenisanom ko-
žom. Mesa sa obraza je nestalo,
kroz crnu ispucalu kožu vi-
ri ponegde zastrašujuće bela
kost. I zubi se sasvim jasno vi-

de, jer čovek više nema usana...

Mladić za stolom proučavao
je pogledom reakcije na licima
novinara.

— Ovaj čovek — reče — zo-
ve se Hulijan Alvarado i bio je
profesor univerziteta Santa Eu-
lalijsa, pre nego što se drznuo
da se suprotstavi onima koji
sada vladaju našim ostrvom.
Namerno kažem »zove se«, jer
senjor Alvarado je još uvek
živ... ili je bar bio u trenut-
ku kada smo otišli sa ostrva,
noseći dokaze o monstrumu čij
su ljudi učinili ovo što gle-
date!

Loreta Kontreros iznenada
shvati da je svoje nokte go-
tovo zarila u Eldridžovu šaku
i postiđeno trže ruku.

— Oprostite — promuća.
— Ja...

Glas je izdade i ona se, sa-
svim sporo, okrete da bi vide-
la šta to muškarac pored nje
prati tako intenzivnim pogled-
om u pravcu ulaza u salu...

Njih trojica zastali su na vra-
tima. Visoki, krupni, čutljivi
ljudi u neupadljivoj odeći i sa
upadljivim crnim naočarima na
licima...

Loreta otvori usta da vrisne
i upozori na opasnost, ali za to
nije imala vremena; dve snaž-
ne ruke je ščepaše i nimalo
nežno baciše na pod, samo de-

lic sekunde pre nego što zaglušujuća pucnjava ispuni prostoriju!

Pucali su, sva trojica istovremeno, iz velikih automatskih pištolja, nimalo ne mareći što bi neki zalutali ili odbijeni metak mogao da pogodi i još nekog osim onoga koga su oda brali kao cilj.

Mladić iza stola nije imao nikakve šanse; pogodilo ga je bar petnaest metaka pre nego što je konačno pao na pod, pritiskajući obema rukama grudi doslovno pocepane rafalima.

Zaglušna pucnjava, oštar miris barutnog dima koji je za nekoliko sekundi ispunio prostoriju, užasna kakofonija vrisкова ljudi i žena koji su se na tako iznenađan način suočili sa sopstvenom smrću.

Loreta Kontreros diže pogled, u pravom trenutku da vidi nešto što joj se najpre učinilo da je optička varka...

Eldridžovi pokreti bili su toliko brzi da su se na njenoj mrežnjači slili u jedan pokret, kao na mnogo puta ubrzanom filmu. Desna ruka nestala je pod sakoom, izronila delić sekunde kasnije i nešto bacila prema trojici ljudi da vratima...

Nije uspela da vidi šta, jer je to nešto iz šake čoveka iz-

letelo neshvatljivo velikom brzinom, nevidljivo za obično oko. Eldridžova ruka podigla se još jednom, ali devojka ponovo nije videla šta se dogodilo.

Gurnuo je natrag na pod snažnim pokretom noge. Istovremeno, i on se bacio preko nje, štiteći je svojim telom.

Ne preglasna eksplozija, praćena kricima sa novom dimenzijom straha. Loreta oseti kako talas vrelog vazduha pređe preko nezaštićenih delova njenog tela, ču urlanje plamena zapaljive bombe koja je prostor oko stola i sve hartije na njemu u deliću sekunde pretvorila u pepeo!

Pritisak na njeno telo iznenada prestade i ona se podiže na kolena, hvatajući se obema rukama za prevrnutu stolicu.

Eldridž je bio već na polovini sale, razbacujući pred sobom stolice i ljude koji su mu se našli na putu. Činio je to neshvatljivom lakoćom, nalič jesenjem vetru koji pred sobom prezrivo raščićava gomile suvog lišća...

Od one trojice na vratima, jedan je lagano klizio naniže, buljeći staklastim očima u ručke sklopljene na grudima i mlaz krvi koji se probijao između prstiju...

Drugi je izvlačio osigurač iz nove zapaljive bombe, pogleda usredsređenog na napadača koji je kao vihor jurio prema nje mu.

Treći je pucao, zasipajući mecima uspravnu priliku koja ih je, nekim čudom, neprestano izbegavala!

Još samo nekoliko koraka i...

Stolica, dograbljena Eldridžovom šakom, polete kroz vazduh.

Čovek sa bombom upravo je uspeo da istrgne osigurač iz nje i da podigne ruku. Načinio je čak i pokret u stranu u pokušaju da izbegne bačeni predmet.

Nije uspeo.

Od četiri noge, dve mu se zariše u telo, jedna u trbuh, jedna u grud, prikivajući ga za zid.

»Gospode, kakva snaga!«, proleće Loreti kroz glavu. »Kolika je energija potrebna da te dve debele metalne noge probiju ljudsko telo i zariju se u zid!«

Ruka sa bombom nemoćno pada. Loreta vide kako se i Eldridž naglo baca na pod, zaklanjajući rukama oči.

Ona sama nije uspela ni to da učini. Zaslepi je beli plamen tihe eksplozije, tako da nije ni videla kako vatrena poplava u deliću sekunde guta

sva tri tela napadača na vratima.

Pokrila je oči šakama, čekajući da na njenoj mrežnjači prestanu da plešu crvene zmijske izazvane prejakim bleskom svetlosti. U neku ruku je i bolje što ne može da vidi šta se zbiva oko nje...

Na dve strane prostorije plamen se nezadrživo širio, hraneći se svime što bi dotakao: nameštajem, tepisima, telima onih koji nisu bili dovoljno brzi da mu izmaknu. U sredini prostorije ljudi su se besmisleno vrteli ukrug, padajući preko prevrnutih stolica i tela pogođenih mecima. Njihovi krici stopili su se u jedan jedini užasni vrisak ranjene zveri koja je shvatila da se našla u stupicu iz koje nema izlaza...

Loreta oseti kako je snažna ruka povlači naviše. Otvorila je oči, ako joj je to još uvek nije mnogo pomagalo.

— Brzo! — reče Eldridž.
— Sporedna vrata!

Spotakla se preko nečijih već ukočenih nogu na podu, ali joj Eldridžova ruka ne dozvolji da padne. Gotovo je vukao za sobom, zaobilazeći duž zida, tamo kuda je plameni vihor već prohujao.

Dve-tri nove potmule eksplozije. Iza zidova, naizgled daleko od njih.

Plameni jezici, međutim, pokuljaše u prostoriju, u deliću se kunde gutajući oboja vrata i efikasno presecajući oba moguća izlaza iz sale!

Loreta ne nađe snage za vri sak. Gotovo fizički osetila je kako ti užasni plameni jezici dodiruju njenu kožu, donoseći užasni, neladržljivi bol...

— Ovamo! — reče Eldridž, vukući je sada u suprotnom smeru. — Brzo!

Pokušala je da mu se odupre. Bez uspeha.

— Ti si lud! — prostenja de vojka. — Ovo je sedmi sprat!

*
* *

Nekoliko koraka dalje stakla na prozorima počеше da prskaju pod udarcima trojice izbezumljenih ljudi. Oni najbliži zastadoše kada su bacili pogled u noć i na osvetljeni Portsmaut Skver, sedam spratova ispod njih.

— Aaaaahhhh!

Urlajući iz sveg glasa, žena zahvaćena plamenom odgurnu ih u stranu i bacj se kroz prozor u ponor. Izobličen Dople-

rovim efektom, njen krik izgubi se u ponoru.

Jednim udarcem Eldridž raz bi dvostruki prozor i Loreta oseti mlaz vlažnog noćnog vazduha na licu. Ustuknula je, međutim; vatra iza nje je užasna, ali i sama pomisao na dugo, padanje prema vlažnom asfaltu Portsmaut Skvera...

Muškarac je steže u zagrljaj, zaklanjajući je telom od plamenog vihora.

— Loreta! — govorio je promuklo, boreći se sa dimom koji je ispunjavao pluća. — Loreta, imamo šansu... ali moraš biti pribrana i verovati mi! Razumeš! Moraš mi verovati!

— Ne, ne! — ona je užasnu-to vrtela glavom boreći se sa talasima hysterije.

Držeći je jednom rukom, Eldridž je drugom pretraživao svoje telo oko opasača pantalona. Loreta pokuša da se otrgne, ali nije uspela čak ni da pomeri ruku muškarca.

Praznim pogledom, bez razumevanja, ona vide kako Eldridž nekakve komade oštrog metala namešta u donove svojih cipe-la.

— Šta... šta je to?

Nije odgovorio, zauzet pokušajem da na prste ruke kojom je zadržavao navuče oštre, duge kandže čeličnog sjaja, po

svemu nalik na kandže tigra-ubice.

— Opusti se, Loreta! — reče oštro, drmajući je drugom rukom, na kojoj su se, trenutak kasnije, takođe stvorile čelične kandže. — Dođi, stani iza mene i obavi mi ruke oko vrata, čvrsto.

— Šta... Šta hoćeš da učiniš?

— Ima načina da se izvučemo iz ovog pakla, ali se moraš čvrsto držati za mene i biti apsolutno mirna... Potpuno, shvataš? I najmanji pogrešan pokret mogao bi oboje baciti u ponor!

Povukao je ka sebi, okrenuo se i namestio njene omiljate ruke sebi oko vrata.

— Obuhvati me nogama oko pojasa! Hajde, Loreta, za ime boga!

Ona oseti kako joj talasi vrelog vazduha dodiruju leđa, donoseći prve početke onog bola koga se toliko plašila. Obuhvatila je telo muškarca nogama, osetivši, samo na trenutak, apsurdno uzbuđenje zbog tog pokreta...

»Instinkt produženja vrste!«, prolete joj kroz glavu. »Čak i u trenutku kada oseća blizinu smrti životinja je spremna da se parila«

Lako je vrisnula i sklopila oči, jer se Eldridž jednim skokom nađe na ivici prozora.

— Budi mirna! — dobaci još jednom preko ramena, pridržavajući se rukama za okvir. — Potpuno mirna!

U prostoriji iza njih krikovi su se postepeno utišavali, ali se sada sve jasnije čulo zvižanje vatrogasnih sirena, negde duboko ispod njih dvoje. Još nekoliko tela u plamenu poletelu je kroz prozore, osvetljavajući, na trenutak, kao buktinje, zamračene prozore nižih spratova.

Priljubljen uz desnu ivicu prozora, Eldridž ispruži ruku i zari kandže u zid. Teret na njegovim leđima pomerio mu je težište unazad, prema ponoru, čineći poduhvat stotruko težim nego što bi inače mogao biti.

Proverio je čvrstinu oslonca desne ruke, a onda oštrim, snažnim pokretom, zario u zid i sečivo namešteno u desnoj cipe li. Koristeći te dve tačke lagano je povlačio telo u stranu, sve dok nije dobio prostora da u zid zarije i kandže leve ruke.

Loreta otvori oči, samo na trenutak. Bacila je kratak pogled u ponor ispod sebe, da bi odmah potom ponovo sklopila oči.

Eldridž oseti trzaj i grč njegovog tela na svome.

— Ne gledaj dole, do đavola! — prosikta kroz zube. — Šta hoćeš, da nas oboje ubiješ?

Sada je, kao neka džinovska muva, visio okačen na zid, pridržavajući se, sve u svemu, na ukupno dva ili tri palca čelika zarivenog u fasadu.

Novi kontrolisani pokret, pomeranje desne ruke naniže, zatim desna noga. Onda, ponovo, leva ruka, pa leva noga.

Loreta otvori oči. Sada su je dva stopu niže od mesta na kojem su izašli nad ponor.

Koliko će to još trajati?

Da li... da li će Eldridž imati dovoljno snage i koncentracije da učini ono što se i njoj samoj čini nemogućim?

Dole, na Portsmaut Skveru, policajci su već stavljali metalne pregrade da bi od mase radoznalaca odvojili vatrogasna kola. Saobraćaj je bio obustavljen, tako da se sada nije čuo više ništa sem žamora mase, vatrogasnih i policijskih sirena i tutnjave plamena koji je gladno proždirao sedmi sprat, preteći da se raširi i naviše i naniže.

Čudno, ne čuje Eldridžovo dahtanje, iako je napor kojem je izložen bez sumnje fantastičan!

Njegove grudi ravnomerno se pokreću, kao kod čoveka koji, recimo, čita novine u udobnoj fotelji. Pokreti su mu sigurni i precizni čak i ne zastaje da bi predahnuo između dva udarca kojima zariva čelik u fasadu.

Sada su u visini prozora šestog sprata, ali devojka jasno vidi odblesak plamena kroz mračne prozore na ovom nivou. Ni ovaj sprat više nije siguran...

— Vatra... promuca, jedva čujno.

— Da, znam.

Eldridžovo lice priljubljeno je uz fasadu, ali ona sasvim razgovetno čuje njegov glas.

Nastavio je da je spušta, stopu po stopu, postepeno se pomerajući ulevo, prema prozoru petog sprata.

Snop svetlosti zaigra po fasadi, sa jednog od reflektora vatrogasaca žurno postavljenih na tlu. Svetlosni krug skliznu jednom preko njih, a onda se vrati, ostavljajući ih u svojoj sredini.

— Videli su nas! — s novom nadom uzdahnuo Loreta. — Videli su nas!

— Što nam baš... nije trebalo...

— Nije trebalo?

— Nije važno...

Devojka nabra čelo. Zaista čudan čovek; kao da ne želi pomoć vatrogasaca?

A možda je odista tako?

Te čelične kandže na rukama, sigurnost s kojom se izlaže smrtnoj opasnosti...

I akcija u sali, kada je za svega nekoliko sekundi poubijao napadače sa onom lakoćom kojom spretni i hitri ljudi ubijaju dosadne muve...

Da, razumna je puetpostavka da se čovek takve vrste i doslovno plaši svetlosti reflektora i da ne želi da na sebe privuče pažnju javnosti.

Ovoga puta to mu neće tako lako uspeti. Dole, između vatrogasnih kola bleskaju fleševi foto-reportera, a Loreta krajičkom oka vidi i kombi sa televizijskom kamerom na krovu...

»Bože!«, prolete joj kroz glavu. »Kako li će na ekranu izgledati moja zadnjica u ovoj tesnoj suknji, zadignutoj do kukova?«

Nasmešila se zbog te tipično ženske reakcije, sa iznenađenjem shvatajući da više ne oseća onaj panični strah od maločas.

Zašto? Još uvek je u smrtnoj opasnosti, zar ne?

Stežući zube, zagledala se u čelične kandže koje su se još jednom snažno i sigurno zari-

le u zid. Tačno je da bi ih jedan pogrešan pokret, pogrešna procena osetljive ravnoteže, mogla baciti u ponor, ali je ona iz trenutka u trenutak sve ubeđenija da ovaj čovek jednostavno nije u stanju da načini grešku te vrste...

Kandže na levoj šaci zaškri-paše po okviru prozora. Okno je mračno, najbolji znak da se vatrena stihija još nije proširila do petg sprata.

Tresak razbijenog stakla, jednom, drugi put.

Sa nekoliko hitrih pokreta Eldridž očisti komade stakla koje je još štrčalo iz okvira, a zatim se prebaci ulevo, stajući konačno sa obe noge na oslonac daleko sigurniji od onoga koji mu je morao poslužiti u nekoliko proteklih minuta.

Uskočilo je u mračnu prostoriju i savršeno sigurno dočekao se na obe noge.

Sa uzdahom olakšanja, devojka skliznu na pod. Pokušala je da ostane na nogama, ali je kolena izdadoše i ona se sruči na tepih, sa začuđenim izrazom na licu.

Eldridž kleče kraj nje, trijujući joj mišiće nogu toplim dlanovima sa kojih je na neki voljšan način nestalo tigrovih kandži.

— Sve je u redu, Loreta!
 — govorio je tiho, ubedljivo.
 — Sada je sve u redu, nema više nikakve opasnosti!

— Ja... ja ne znam šta...

— Sasvim prirodna reakcija posle pretrpljenog šoka. Malo alkohola bi pomoglo, ali...

Osvrnuo se oko sebe po polumračnoj prostoriji. Radni sto lovi, ormani, kompjuterski terminali; kancelarija u kojoj nema bogato opremljenog bifea za poslovne prijatelje.

— Ako želiš, potražiću nešto po susednim prostorijama.

— Ne... osećam se već mnogo bolje.

Ustala je, oslanjajući se na čvrstu ruku muškarca, još jednom osetivši prijatno uzbuđenje kada je vrhom dojke dotakla njegovu mišicu.

— Sigurno ti je bolje, Loreta? Moramo žuriti, znaš?

— Zašto?

Pogledao je začuđeno.

— Zbog vatre, zaboga? Zbog čega drugog?

— Vatra neće tako brzo stići do ovog sprata. Pogledaj, na tavanici je senzor javljača požara; da je osetio dim, već bi bili uključeni raspršivači sa vodom, zar ne?

— Tačno — osmehnu se Eldridž. — Drago mi je što strah ne utiče na tvoje razmišljanje,

Loreta, ali je ipak bolje da što pre odemo oдавде, zar ne?

— Ti ne želiš da budeš viđen, zar ne? — tiho upita devojka.

— Neka bude tako — sleže on ramenima. — Postoji još jedan razlog za žurbu, Loreta...

— Da?

— Onaj materijal koji je tvoj prijatelj Rafael doneo na konferenciju za novinare... Pretpostavljam da su to bile kopije?

— Da, naravno, ali kakve to veze ima sa... Oh, bože!

Lesli Eldridž klimnu glavom.

— Ljudi tvoga strica znaju da nisu sigurni sve dok ti originali postoje, Loreta. Moramo ih se dočepati pre njih.

— U pravu si — ona je hitrim pokretima dovodila u red svoju oskudnu odeću. — Idemo!

— Ti znaš gde se dokumenti nalaze?

— Naravno. U sefu hotela gde je Rafael odseo. »Hejli« u Ulici Džekson.

— Hotelki sef? Uh-uh!

— Nije baš sigurno mesto, znam, ali...

Eldridž je već hitao dugim koracima prema vratima i devojci nije preostajalo ništa drugo nego da potrči za njim.

Zastao je pred vratima hodnika samo na trenutak, osluškujući, a onda ih dotakao ramenom i naizgled bez napora otvorio prolaz za njih dvoje.

Hodnik je bio osvetljen samo retkim žućkastim sijalicama za slučaj opasnosti. Indikator nad vratima lifta nije svetleo, najbolji znak da je struja u čitavoj zgradi isključena.

— Oh-oh! — zavrte Loreta glavom. — Očekuje nas dugo spuštanje stepenicama, a?

Eldridž je već bio pred vratima lifta, pažljivo ih proučavajući pogledom.

— Postoji i brži način — reče. — Ako si spremna za još malo gimnastike.

Loreta otvori usta da odgovori, ali nije imala vremena.

Kratak, munjevit pokret rukе, tresak. Vrata lifta doslovno se raspadoše pod udarcem ivicom dlana, otkrivajući mračni pravougaonik okna.

Na Eldridžovim šakama sada su se našle rukavice od tanke crne kože, naizgled tanke. Loreta ipak uspe da vidi da su njihovi dlanovi zaštićeni čeličnim nitnama.

— Skači — reče Eldridž okrećući leđa. — Kao maločas.

Ona ga je sada bez ustručavanja obuhvatila rukama i no-

gama, stežući možda i jače nego što je bilo potrebno.

»Evo muškarca«, mislila je, »sa kojim bih pošla i u sam pakao...«

Ispruženim rukama Eldridž dohvati jedno od čeličnih užadi lifta, a onda se odbaci u prazninu.

Loreta lako vrisnu od iznenađenja, ali njen stisak nije popuštao.

Padali su, zajedno, gotovo dvadesetak stopa, pre nego što su se Eldridžovi prsti ponovo stisnuli oko užeta i na trenutak zaustavili njihovo kretanje naniže. Ali, samo na trenutak, jer on odmah potom olabavi stisak, dopuštajući sili gravitacije da ih ponovo povuče naniže.

Ponovio je isti postupak još samo tri puta u narednih nekoliko sekundi, a onda je poslednjih nekoliko jardi prešao smanjenom brzinom.

— Stigli smo — reče, spuštajući obe noge na tavanicu kabine lifta. — Skloni se u sam ugao, Loreta.

Devojka se osloni leđima o vlažni zid okna. Sada je već znala šta će se dogoditi.

Laka ploča pod njihovim nogama popustila je od prvog udara, otvarajući prolaz u kabinu. Eldridž lako skoči na njen

pod i podiže ruke da prihvati Loretu.

U toku kratkog delića sekunde njihova tela bila su priljubljena jedno uz drugo, a onda se muškarac odvoji od Lorete i okrete vratima lifta.

— Moramo žuriti! — reče, ali je poruka bila jasna...

»Jednog dana, kada budemo imali više vremena...«

Ona se srećno osmehnu, sklapajući oči na trenutak. Da, muškarac za kojim bi vredelo poći i na sam kraj sveta...

Dežmekasti vatrogasac crvenog irskog lica zapanjeno se zabulji u njih.

— Hej! Prokletstvo, kako ste vas dvoje sišli?

— Liftom — dobaci Eldridž u prolazu, vukući devojkicu za sobom. — Izvini, ortak, žurimo... obećao sam ovoj dami da ću je voditi u pozorište...

— Stanite, do đavola? — urlao je vatrogasac za njima. — Ima li još koga gore?

— Možda. Popni se pa pogledaj!

Nasmejali su se, već na velikim staklenim vratima na izlazu iz hola. Gledajući za njima, Irac je uporuno pritiskivao dugme lifta.

Sveži povetarac sa okeana probijao se kroz zadržane paljevine i sagorelog benzina mno-

gobrojnih vozila. Prostor ispred njih bio je prekriven pravom zbrkom vatrogasnih cevi i osvetljen plavim svetlima policijskih, vatrogasnih i ambulantnih kola.

— Ovamo!

Eldridž povuče devojkicu uza zid zgrade, na samo korak od bezoblične gomile prekrivene belim pokrivačem. Jedna noga nesrećne žrtve virila je ispod pokrivača, pokazujući gotovo ugljenisano stopalo.

— Hej! — vikao je neko za njima, ali se nisu ni okrenuli. Kliznuli su kroz prostor između jednih vatrogasnih i jednih ambulantnih kola, a zatim iza ugla zgrade, tamo gde bi mirna sporedna ulica izgledala gotovo normalno da nije bilo policijske barijere na uglu.

Pretrčali su pedesetak jardi sa rukom u ruci, ostavljajući za sobom buku sirena, plavi blesak svetla i zamor uzbudene gomile.

Eldridž otvori vrata taksija parkiranog uz desnu ivicu trotoara. Krupni vozač, neobično duge plave kose iznenađeno se trže.

— Upadaj, Loreta! — reče Eldridž. — Ortak, idemo do hotela »Hejli«!

— Ne idemo mi nikud! — zareža preteći taksista. — Naj-

pre da čujem šta se to ovde, do đavola, događa!

*
* *

Kao da ga nije čuo, Leslie uskoč; na sedište pored devojke i zalupi vrata za sobom.

— Loreta! — reče sa vedrim osmehom — ovaj grmalj ovde zove se Tabasko Pit i mnogo je pametniji nego što izgleda. Tabasko, ovo je Loreta Kontreros, devojka koja me je zamolila da dođem na konferenciju za štampu.

Motor taksija je već ravnomerno brujaio i kola su krenula sa mesta jedva čujno, nimalo nalik uobičajenom načinu startovanja taksista po San Francisku.

— Koliko vidim — dobaci plavokosi vozač preko ramena — bilo je veoma vatreno, a?

— I previše.

— Mrtvih?

— Takođe previše — uzdahnu Eldridž. — Na žalost, uspehli su i mene da iznenade... Nisam očekivao da će pokazati toliku drskost da napadnu ovde, u samom centru grada, prokleti bili!

— Ipak je trebalo i mene da povedeš, a, Les?

— Taman posla! — nasmeja se Eldridž. — Onda bismo sve troje još bili gore, nasred roštilja?

Loreta se opustila na sedištu, sklapanjući oči. Posle dugog perioda napetosti i pune koncentracije, umor je uzimao svoj danak i ona se borila sa snom koji je pretio da je odvuče iz sveta realnosti u svet noćne more.

Osmehnula se za sebe kada je malo analizirala tu pomisao. Odista, ono što joj se događa u poslednje vreme kao da briše granice između ta dva sveta; a svet realnosti ponekad postaje strašniji od onoga iz strašnih snova...

Premda ta mešavina realnosti i sna ima i svojih prednosti. Malo je devojaka koje zaista sretnu čoveka iz svojih snova, zar ne?

A, opet, ta neobična mirnoća na licu u trenutku dok ubija i gotovo nadljudska snaga i veština koju je pokazao...

Ko je Leslie Eldridž?

ŠTA je on?

Pozvala ga je na savet starijih prijatelja iz novinarskog sveta San Franciska. I oni su je, naravno, upozorili da će imati posla sa jednom odista neobičnom ličnošću.

Taj čovek, rekli su joj, kao da živi u međuprostoru između blistave fasade kraja dvadesetog veka i one mračne pozadine, pune krvi, ubijanja i neslučenih zločina, pozadine trgovine oružjem, drogom, belim robijem i svim onim što tek ponekad izbiје na svetlost dana preko krupnih novinskih na slova i treperave slike na televizijskim ekranima.

Eldridž je, pričali su joj, otkrio nekoliko veoma krupnih kriminalaca, od kojih su neki veze imali čak i na najvišim mestima u krugovima svetske politike. Dokazi kojima je dokriminalaca, od kojih su neki su bili potpuni pouzdani i precizni, izazivajući ponekad kod onih malicioznijih kolega pitanje kako to da je Eldridž tako dobro upućen u ono što se događalo.

Na takva pitanja odgovori obično nisu stizali. Gotovo po pravilu, glavnih krivaca više nije bilo među živima. Policija i sudovi, najčešće, dobijali su priliku da se pozabave samo drugorazrednim i trećerazrednim lačnostima iz još jednog zločinačkog kruga...

Zagonetna ličnost, potvrdi Loreta u sebi još jednom zaključak koji je donela još ka-

da je prvi put pomenuto ime Leslija Eldridža.

Kao i momak za volanom tak sija, uostalom. Odmah joj je bilo jasno da se on nije slučajno našao na parkingu, a laki ton njegovog razgovora sa Eldridžom svedočilo je o dugogodišnjem prijateljstvu... ili nečem još jačem od prijateljstva...

Da, Tabasko Pit. Pomepuli su joj to ime. Ali... i još jedno ime...

Sumiko.

Egzotično ime za još egzotičniju lepoticu sa primesama japanske krvi koju su često viđali u društvu sa Eldridžom i Tabaskom. Niko od muškaraca sa kojima je Loreta razgovarala nije krio svoje divljenje za tu neobičnu ženu prema kojoj je gotovo automatski osetila ne objašnjivu ljubomoru.

»U redu, gospodice Sumiko«, pomislila je nesvesno ispunjavajući pluća vazduhom. »Ti možda SADA poseduješ ovog čoveka... ali to ne znači da mora ostati tvoj zauvek. Do đavola, valjda sam i ja ponešto naučila za svojih devetnaest godina!«

Još jednom se osmehnula sa samouverenošću svojstvenom mladosti i otvorila oči.

Eldridž je gledao u nju.

— Spavaj, Loreta — reče nežno. — Uskoro ćemo stići, ali ti ostani u kolima.

— Zašto? Ja...

— Moglo bi ponovo da bude opasno — čvrsto reče muškarac, odmahujući glavom. — Bilo je dosta uzbuđenja za ovu noć. Bar za tebe.

— A ja? — upita Tabasko Pit. — Ja ostajem da joj budem dadilja, je li?

— Ovoga puta ne — nasmeja se Eldridž. — Neko mora zabavljati osoblje dok ja preturam po hotelskom sefu.

— Pravimo gužvu, a? — zacereka se zadovoljno Tabasko. — Odlično. Druženje s tobom u poslednje vreme počinjalo je da biva dosadno, ortak!

Taksi skrete u Ulicu Džekson i Loreta se priseti da je hotel »Hejli« već u sledećem bloku.

— O-ho! — prigušeno reče Tabasko Pit. — U hotelu je gužva već počela, izgleda...

Svega dvojica policijska i dvojica vatrogasna kola, ali je prizor ipak neodoljivo podsećao na ono što su doživeli pre svega nekoliko minuta. Loreta gnevno lupi šakom po sedištu.

— Zakasnili smo! — procedi kroz zube. — Opet su bili brži, prokleti bili!

— Izgleda — složi se Eldridž mirno. — Ipak, svratićemo da pogledamo šta se zaista dogodilo...

— Mogu li sada i ja? — upita devojkica.

— Ne. Bolje ne — odmahnu on glavom.

— Ali...

Njegovi prsti na trenutak ste goše šaku devojkice.

— Ostani ovde, Loreta. Najbolje je tako.

Klimnula je poslušno glavom, boreći se sa suzama.

Prokletstvo, toliko su očekivali od ovog pokušaja da se pažnja sveta privuče na ono što se događa na Santa Eulaliji, a sada...

Sada su svi njihovi s mukom pripremani dokazi pretvoreni u pepeo i dim!

Zar je odista moguće da postoje ljudi poput Onesina Kontrerosa, njenog strica, ljudi kojima niko, baš niko, ne može ništa?

Jedva je i primetila da su njih dvojica izašli zalupivši vrata taksija za sobom. Pre samo nekoliko trenutaka sve je bilo u najboljem redu, a sada...

Postoji li način da Eldridža ubedi da se on sam prihvati pokušaja da raskrinka bandu koja upravlja Santa Eulalijom

i životima svih njenih stanovnika?

Nekoliko koraka dalje, Lesli Eldridž i Tabasko tiho su se dogovarali, proučavajući pogledom gužvu pred ulazom u hotel.

— Misliš da je smemo ostaviti samu? — upita Pīt, pokazujući glavom prema taksiju.

— Da. Niko ne zna da je ona unutra. A oni su verovatno već daleko oдавде...

— Hmm... spretna ekipa, a?

— Da. Vrhunski profesionalci. Onesin Kontreros ne šteti kada je u pitanju očuvanje nje govog malog ostrvskog carstva.

— Mala je đavolski zgodna, znaš...

— I te kako.

— I zaljubljena u tebe, Les.

— Znam — uzdahnu Eldridž.

— Srećom, neće još dugo biti u blizini.

— Ona? Zar ona ne radi ovde?

— Ona da, ali ja neću još dugo biti u gradu... Kao ni ti.

— Ah! — osmeh obasja Tabaskovo grubo lice. — Idemo na Santa Eulaliju, a?

— Čim budemo spremni za to. Ne verujem da je u tom sefu ostalo bilo šta što bi moglo pomoći stanovnicima ostrva da se na legalan način obračunaju sa tom bandom!

— Misliš da će ona pristati da ostane?

— Neće, ali neće imati izbora.

— Nemoj je potcenjivati, Les. Mala je veoma odlučna, to se vidi!

— Jeste, ali ne zaboravi da je jedva uspela da pobegne sa Santa Eulalije. Teško će se usuditi da ponovo sama gurne glavu lavu u čeljusti, znaš!

— Dobro, dobro. Videćemo. Idemo li?

— Idemo. Neće trajati dugo, nadam se.

Prišli su okupljenoj gomili i probili se kroz nju pokazujući odlučnost ljudi koji su tu zbog svog posla, a ovi radoznalci ih u tome samo ometaju.

— Karsters, FBI — nemarno dobaci Eldridž uniformisanom policajcu koji se isprečio pred njima. Pokazao mu je i specijalnu legitimaciju Federalnog istražnog biroa, tako da se policajac odmah povuče u stranu, dodirujući s poštovanjem obod svoje kape.

Ništa drukčije ne bi bilo i da je uzeo karticu da je pažljivo prouči. I samoj centrali FBI bilo bi potrebno dosta vremena da dokaže kako taj komad plastike ne potiče sa istog mesta kao i svi ostali njemu slični...

Visok i izrazito mršav čovek umornog lica upitno ih pogleda kada su prišli pultu recepcije. Policajci i vatrogasci još su se vrmali oko vrata kancelarije iza pulta kroz koja je dopirao oštri miris paljevine.

— Karsters, FBI — ponovi Leslie, pokazujući karticu još jednom.

— Narednik Dejli. Šta je vas, momci, dovuklo ovamo?

— Slučajno smo se našli u blizini — sleže Leslie ramenima. — Znaite kako je naredniče... šefovi vole kad momci pokazuju malo inicijative.

— Bojim se da ovoga puta niste imali sreće. Brzo i stručno obavljen posao. Pomalo grubo, ali njima se žurilo, očevidno.

— Šta se, u stvari, dogodilo?

— Pretpostavljamo da se u hotelskom sefu nalazilo nešto što se njima nije dopadalo — zamišljeno je govorio narednik. — Upali su ovamo, sklonili osoblje u stranu i ispalili jednu tromblonsku minu u vrata sefa.

— Nešto su tražili?

— Ništa. Ljudi iz hotela kažu da su zastali tek koliko da provere da li je sadržaj sefa potpuno uništen, a onda se izgubili pre nego što je bilo ko

uspeo i da shvati šta se dogodilo!

— Hmmm... A šta je to moglo biti u sefu?

— Bilo je svega: novca, nakita, hartija... Reklo bi se da je njih zanimalo samo ovo poslednje.

— Mogu li da pogledam?

Narednik se leno pomače u stranu, iako njegovo lice nije pokazivalo nimalo oduševljenja za takvu ideju.

— Vi, momci sa diplomama čuvenih univerziteta — reče jetko. — Uvek mislite da mi, obični policajci ravnih tabana, ne umemo samj ni sopstvena dupeta da obrišemo!

— Šta ćeš! — filozofski se isceri Tabasko Pit u prolazu. — Život je takav, burazeru...

Narednik je, naravno, bio u pravu. Osim okrugle rupe u otvorenim vratima sefa i gomilice pepela nije se moglo videti ništa naročito novo. Sležući ramenima, Eldridž se okrete da izađe.

— Našli ste nešto? — dobaci narednik, zauzet paljenjem cigarete.

— O, da — ozbiljnog lica reče Tabasko. — Jedan od njih izgubio je svoju karticu socijalnog osiguranja, zamisli...

— Šta?!

Eldridž potapša narednika po ramenu.

— Moj kolega se samo šalje — reče pomirljivo. — Sasvim sam siguran da su vaši ljudi sasvim dobro obavili ovaj posao, naredniče! Do viđenja!

Tabasko Pit još se smejao kada su se vrata hotela zatvorila za njima.

— Video si mu facu! Sad mi je žao što stvarno nisam imao neku karticu socijalnog kod sebe!

— Nisi u pravu, Pite... Ti ljudi rade jedan prljav i veoma loše plaćen posao najbolje što mogu. Bar većina njih.

— Oh, do đavola! Od kada si ti postao ljubitelj policajaca?

— Ovo što govorim nema veze sa ljubavlju prema njima. To je, jednostavno, činjenica. Ne tvrdim da nema policajaca koji zaslužuju takve šale, ili nešto mnogo gore, ali ovaj narednik očevidno nije u toj kategoriji.

— U redu, u redu! Hoćeš da se vratim i padnem pred njege na kolena, do đavola?

— Paaa... ne bi bilo loše — otezao je Leslie.

Sada je bio red na Tabasko Pita da razrogači oči, ispravlja jući se u svojoj svojoj veličanstvenoj visini od blizu sedam stopa.

— Slušaj, ortak — počeo zloslutno — nemam nameru da...

Prekinuo ga je zvonki Lesliejev smeh. Plavokosi džin lagano je opuštao mišiće, shvativši kako mu je njegov prijatelj još jednom na veoma očigledan način pokušao da objasni kako jedna loša šala može da izgleda sasvim drukčije iz ugla onoga kome je namenjena.

Zastali su pored kola i Leslie se sažeo da proveri šta je sa devojkom. Tabaskovom pogledu ne izmače kako su mu se obrve jedva primetno nabrale.

— Spava? — upita tiho. Uprkos tami u unutrašnjosti vozila, znao je, ostrim očima njegovog prijatelja ne može da izmakne čak ni najmanji detalj.

Umesto odgovora, Leslie otvori vrata kola i spusti se na sedišta pored devojke.

Svetlost sada nije ni bila potrebna. Nije bilo potrebno čak ni dotaći još toplu ruku devojke da bi znao šta se dogodilo...

Miris sveže krvi ispunjavao je unutrašnjost taksija. Ne suviše jak, jer je udarac bo-

dežom u srce doneo milosrdno
brzu smrt Loreti Kontreros...

*
* *

— Ne! — oštro reče sensei
Tanaka.

— Ali, učitelju...

— Ne — ponovi starac malo
blaže. — Grešiš, sine moj. Za-
pravo, načinio si dvostruku gre-
šku i zbog nje moraš biti kaž-
njen.

Mladić ga upitno pogleda, a
onda obori pogled na pod od
glatkog drveta na kojem je već
dugo klečao u poniznom polo-
žaju učenika koji je došao da
nešto dobije od mnogo starijeg
i mudrijeg čoveka.

— Prihvatam svoju kaznu,
učitelju — reče tiho. — Sada
znam i gde sam pogrešio.

— SADA. To SADA jednog
dana moglo bi da bude pre-
kasno.

Mladić ne reče ništa. Njego-
va svetlija koža i tamnoplave
oči čoveka sa Zapada jasno su
ga odvajale od drugih kandi-
data u školi senseija Tanake,
ali to nije bilo jedino po čemu
se razlikovao od njih.

Pre svega time što ga je se-
nsei Tanaka uopšte primio u
svoju školu ninđucua. Stari u-

čitelj izložio se gnev bogova i
svojih kolega iz drugih škola
time što je prekršio jedno od
najstrožih pravila drevne veš-
tine: pravilo da samo Japanci
čiste krvi mogu pokušati da
postanu ninđe...

Nešto ga je te tihe jesenje
noći dovelo pravo pred kolibu
koju je Tanaka zauzimao ka-
da je želeo da bude sam. Sa-
svim slučajno, kada je krenuo
nije čak ni znao da neko tu
živi. Nadao se, zapravo, da će
ostati sasvim sam i da na bre-
gu iznad mirnog japanskog gra-
dića neće biti nikoga da ome-
ta njegovo razmišljanje.

Traženje odgovora, u stvari.
Odgovora na pitanje staro ko-
liko i čovečanstvo.

Ko sam ja? Šta sam ja? Za-
št činim ovo što činim?

Američki vojnik, na oporav-
ku posle rane stečene u paklu
Vijetnama, u jednom svetu za
koji nije bio spreman...

Rana, sama za sebe, nije bi-
la strašna. Mnogo gore su bi-
le tri noći i dva dana prove-
deniu ustajaloj bari punoj le-
ševa, na nekoliko desetina jar-
di od središta logora Vijetkon-
ga.

Srećom, ti leševi brzo su iz-
gubili ljudski lik, jer ne bi iz-
držao neprestano gledajući li-
ca svojih mrtvih drugova. Ova

ko, kada su pacovi noću dolazili da se nahrane, mogao je bar da ubedi sebe kako se radi o potpunim strancima do kojih mu nikada nije ni bilo stalo...

Nije bilo načina da ih rastera, jer bi to privuklo pažnju stražara u blizini. Uostalom, oni su dolazili i bez toga, nepozvani, da brbljaju i smeju se svojim grlenim glasovima posmatrajući u mlazu svetlosti baterijskih lampi kako pacovi gladno proždiru tela onih koji su došli da im otmu njihovu džunglu.

Pred zoru trećeg dana Amerikanci su izvršili protivnapad i oterali Vijetkongovce iz logora. Mladić, koji se tada još nije zvao, Lesh Eldridž, sakrio se pod smrdljivu vodu po kojoj su plivali sada neprepoznatljivi delovi ljudskog mesa, jer su njihove mine padale gusto kao kiša.

Izašao je iz bare kada su stigli helikopteri u niskom letu, raketirajući logor i zasipajući ga mitraljeskom vatrom. Bilo mu je potpuno svejedno da li će biti pogođen. Ili je, možda, jedan deo njega već bio spreman na smrt kojoj će, na izvestan način, posvetiti ostatak svog života?

Stari učitelj ninducua imao je odgovore na pitanja koja će

mladić postavljao. Najpre na engleskom, a kasnije i na gotovo savršenom japanskom. No ti provedene u društvu mrtvaca i pacova iscedile su njegova sećanja kao sunder i ostavila ga suvog, spremnog da gotovo neograničeno upija nova znanja.

Da, napredovao je brže od Japanaca koji su mnogo više od njega bili bar psihički spremni za znanja koja ninducu zahteva. Shatvio je, gotovo instinktivno, sve što bi sensei Tanaka izgovorio svojim unjkavim glasom, a njegova nadmoćna fizička snaga činila je da i najteže vežbe izgledaju kao dečja igra.

Njegova prva greška bila je što nije shvatio da će to izazvati zavist kod drugih kandidata, onih koji su ga dočekali naizgled učtivo, skrivajući u očima podsmeš belcu koji je došao da ukrade najveću tajnu Japana...

Da je to shvatio možda bi našao načina da ono što je izveo Ruđi Toméo prihvati kao šalu. Opasnu šalu, istina, ali su svi oni već bili navikli na opasnost; opasnost je vazduh koji ninde dišu još pre nego što im škola prizna da su to odista po stali i dopusti im da ceremo-

nijalno opasu katana, dugi samurajski mač.

Druga greška bila je što je pokušao da se osveti Ruđiju Tomeu, a sada ta osveta ima gorak ukus u ustima.

Ne samo zato što je Ruđi Tomeo mrtav...

Prethodni dan bio je naporaniji nego obično. Sensei Tanaka upriličio je takmičenje između svojih učenika, zahtevajući da mu svaki od njih donese po jednu grančicu bora sa vrha planine Hoši.

Do vrha planine moglo se doći na dva načina: najpre relativno udobno, dugom zaoblaznom stazom koja sledi konture reljefa. Naravno, nijedan od kandidata nije se opredelio za tu mogućnost, svestan da bi to donelo potpun prezir svih ostalih.

Drugi put vodilo je uz liticu, ponegde hranavu i obraslu šibljem, ponegde sasvim glatku, tako da bi predstavljala ozbiljnu prepreku i za potpuno opremijenu ekipu iskusnih alpinista.

Naravno, mladići neće imati nikakve opreme. Štaviše, pitanje je časti za svakog od njih da uz liticu krene potpuno nag, pokazujući tako da se neće poslužiti nikakvim veštačkim sredstvima za veranje po stenama.

Mladić sa Zapada strpljivo je čekao svoj red. Činio je onako kako ih je sensei Tanaka učio: puna koncentracija, duboko disanje, lake vežbe da se svi mišići tela pripreme za iskušenja koja predstoje.

Ruđi Tomeo takođe čeka iako je njegov red prošao. Trebalo je odmah da shvati da mladi Japanac to ne čini iz straha...

Sačekao je da mladić ispred njega dospe do polovine litice, a onda krenuo napred, prema njenom podnožju.

Dobacio je sasvim miran pogled na tri mrtva tela u podnožju. To su oni koji su izgubili snagu ili koncentraciju gotovo pred samim ciljem...

Četvrti mladić se vraća prema litici. Njegovo lice je nepokretno, iako za sobom s naporom vuče slomljenu nogu.

Oči su im se srele samo na trenutak. To je Kato Ozava, jedan od onih retkih koji nije nijednom pokazao da prezire došljaka sa Zapada...

On će pokušati još jednom da se uzvère, potpuno svestan da sa slomljenom nogom ne može dospeti do vrha, još manje se vratiti istim putem. Njegova jedina želja je da se popne dovoljno visoko kako bi

bio siguran da će sledeći pad biti fatalan.

Mladiću sa Zapada to se čini normalnim i prirodnim. Najzad, čast čoveka mnogo je važnija od života, zar ne?

Stao je pred stenom, pažljivo proučavajući pogledom svaki njen detalj. Ubeđen da može uspeti, jer neki koji su krenuli pre njega već se vraćaju, a on zna da je spretniji i snažniji od njih...

Mora upoznati kamen, onako kako ih je sensei Tanaka učio; stopiti se sa svakom neravnom i pukotinom, osetiti čvrstanu korena svakog žbuna koji štrči iz stene.

Vreme je. Sada sasvim siguran zna da je odabrao put koji će ga dovesti do vrha.

Da!

Zastao je negde na polovini litice, sa najtežim delom daleko ispod sebe. Greška je gledati naniže, ali je njega na to naveo haragei, ono posebno čulo za opasnost kod nindži.

Novo osećanje za njega, naravno, tako da je trebalo nekoliko trenutaka da protumači to neugodno osećanje koje dopire iz dubine njegove podsvesti.

Rudi Tomeo stoji dole, na čistini ispod litice.

U ruci mu je kamen.

Stisnuvši zube, mladić sa Zapada ubrzava pokrete. Svaka stopa rastojanja otežaje posao Tomeu i oduzeti delić energije bačenom kamenu.

Ne sme zaboraviti na opreznost, naravno, jer to je ono što i Rudi Tomeo očekuje. Možda taj kamen služi samo kao pretnja, pokušaj da se stranac dekoncentriše i tako sam izazove svoju smrt...

Možda. A možda i ne.

Još samo nekoliko stopa do neravne ivice posle koje se može uspraviti na noge i opustiti mišić ruku. Ako Tomeo odista želi da ga gađa, sada je pravi trenutak za to.

Pogledao je još jednom naniže, instinktivno tražeći čvršći oslonac za prste ruku i nogu. Nije bio siguran da li ga je na taj pokret naveo haragei ili obična opreznost.

Kamen je leteo prema njemu, leno usporavajući dok se bližio vrhuncu putanje i svom pokretnom cilju...

Rudi Tomeo ciljao je gotovo savršeno. Da nije pogledao na vreme, kamen bi mladića sa Zapada pogodio tačno u potiljak!

Ovako, dovoljan je samo mali pokret glavom, čak bez ugrožavanja ravnoteže, da izbegne pogodak...

Zatvorio je oči i tngao vrat u stranu. Kamen je gotovo do takao njegov obraz, zasuo ga sitnim komadićima stene i prašinom, a onda se odbio da poleti natrag, prema onome koji ga je i bacio.

Još nekoliko snažnih pokreta i on se našao na vrhu litice. Zastao je da baci pogled naniže.

Ruđi Tomeo prilazi podnožju stene...

On, naravno, nema drugog izbora. Više ne može odustati, niti se vratiti bez grančice bora pred senseija Tanaku.

Sasvim je lako sačekati ga na ovom mestu i baciti u ponor jednim udarcem noge u lice!

Suviše lako. Mladić sa Zapada gori od želje za osvetom, ali je ne želi na tako lak i jednostavan način.

Otišao je do najbližeg bora i odlomio jednu grančicu, stavljajući je među zube. Vratio se laganim korakom i pogledao naniže.

Ruđi Tomeo napredovao je brže nego što je očekivao. Njihovi pogledi se susretoše.

— Neću te čekati ovde! — reče mladić sa Zapada sa širokim osmehom na licu. — Možeš se mirno popeti do kraja, Ruđi Tomeo!

Izmakao se nekoliko koraka i ponovio ritual pripreme za na pore kojima će njegovo telo biti izloženo. Još uvek sa grančicom bora među zubima.

Nikoga još nije ubio svojim rukama, u otvorenoj borbi. Od onih nekoliko stotina metaka ispaljenih u Vijetnamu neki je sigurno pogodio svoj cilj, ali nije bilo načina da to prove- ni...

Kako će se ponašati u trenutku kada bude morao da za da odlučni udarac? Da li će imati snage za to?

Ispitivao je sebe. Nekoliko puta. Nepotrebno, jer je već znao odgovor.

Da.

Ruđi Tomeo i on više ne mogu zajedno. Kritična tačka je pređena i jedan od njih dvojice mora umreti.

Glava Japanca pojavila se nad stenama. Amerikanac se izmakao još jedan korak da bi mu pokazao kako još nema nameru da napadne.

Ali...

Kratak, trijumfalan osmeh na Ruđijevom licu, a onda nagli grč i pokret kojim se obema rukama odbacio od stenovitog zida i poleteo u ponor!

Nije pogledao naniže kada je i sam prišao ivici i počeo da se spušta. Pokušao je da ubedi

sebe da ta gorčina u ustima po-
tiče od neprijatnog ukusa sve-
že polomljene borovine, ali ni-
je uspeo u tome.

— Osveta je — reče sensei
Tanaka — nešto što ninda se-
bi ne sme dopustiti...

— Znam to, učitelju. Sada
znam.

— Ne zato što je osveta sa-
ma po sebi loša — nasmešio
se starac. — Na žalost, osveta
je nešto što se ne može izbeći.
Moraš, međutim, naučiti da
savladaš osećanje gneva u sebi,
jer će te ono navesti da posta-
neš neoprezan. A neoprezan još
vek je mrtav čovek, sine moj...

*
* *

»Osveta je nešto što ninda
sebi ne sme dopustiti...«

Prenuo se iz dubokog transa
kada su nežni prsti dodirnuli
njegovo rame pod mekom svi-
lom kimona.

Sumiko!

Zašto ga ometa u meditaci-
ji? Ona, koja tako dobro zna
koliko je ona važna za svakog
nindžu!

Otvorio je oči i zagledao se
u blede lice pod talasima duge
crne kose. Dva ogromna crna
oka, duboka kao zagonetna pla-

ninska jezera u senci stoletnih
borova...

— Šta se dogodilo?

— Morala sam te prekinuti,
Les... Bojim se da su te tvo-
je misli odvele na pogrešan
put.

Glas devojke jedva je nešto
glasniji od šapata, ali on to ne
primećuje. Uostalom, shvatio
bi šta želi da kaže čak i da je
čutala.

Na isti onaj neshvatljivi način
kojim je ona došla do zaključ-
ka da mora prekinuti medita-
ciju ninde!

Telepatija ne postoji, tvrde
stručnjaci ali se nešto slično
njoj može razviti između dvoje
ljudi koji jedno drugom pripa-
daju bez ikakvih ograničenja...

— Da — reče on promuklim
glasom. — U pravu si, Sumi-
ko. Vreme koje sam danas u-
trošio za meditaciju nije done-
lo nikakvog ploda.

Uspravio se iz sedećeg polo-
žaja i obgrlio krhko telo de-
vojke. Morao se dobro sagnuti
da bi svojim usnama dotakao
njene.

— To ne sme biti osveta
— prošaputa devojka. — Bez
obzira na sve, ne sme biti os-
veta, Les!

— Znam. Neće biti osveta.
Nećemo večeras poleteti za Sa-
nta Eulaliju, Sumiko...

Ona se prvi uz njega sa srećnim osmehom na licu. Uzdahnula je dok su njegove usne klizile naniže, niz vrat, do krupnih napetih grudi željnih dodira muškarca.

— Pit je doneo snimke iz vazduha i vojne sekcije...

— Baš me briga! — nasmeja se ninda koji je sebi odabrao ime Leslie Eldridž. — Ne letimo večeras, rekao sam. Imamo sasvim dovoljno vremena jednoga za drugo, devojčice!

Usnama je svukao kimono sa njenih ramena, a ona mu je grčevito zarila prste u vrat kada joj je vrhom jezika dotakao bradavice.

Po ko zna koji put oboje su osetili onu gotovo bezgraničnu strast mladih ljubavnika koji su dugo čeznuli jedno za drugim, strast koju godine zajedničkog života nisu ohladile, već su joj dodale jednu novu dimenziju. Iskustvo tu vrelinu osećanja nije učinilo slabijom, već je samo pojačalo dok su, nalik već pomalo ostarelom bračnom paru ponavljali one ljubavne igre za koje su znali da će najviše prijati onom drugom...

Oboje su, uostalom, jer je i Sumiko bila pravi majstor borilačkih veština, posedovali onu fantastičnu mogućnost kon-

centracije koja dovodi do potpunog predavanja onome što čovek u određenom trenutku čini. Vodili su ljubav dugo, bez žurbe, zaboravljajući čak i da je sa druge strane zidova malog apartmana jedan drugi, ružniji i grublji svet.

Isto onako kako je, u svoje vreme, sensei Tanaka prekršio jedan od starih zakona ninducua da bi u svoju školu primio došljaka sa Zapada, tako je i Leslie, mnogo godina kasnije, doneo odluku da zaboravi još jedan od tih zakona.

Japanskim nindama su osećanja kao što su prijateljstvo i ljubav jednostavno zabranjena. Razloga za to svakako ima: ninda mora u svakom trenutku da bude precizna i efikasna mašina za ubijanje i nije mu dopušten ni najmanji trenutak opuštanja, nikakva nežnost koja bi otupela finu oštricu duha usmerenog prema jednom jedinom cilju.

Na duge staze, naravno, to je uništavalo i poslednje tragove ljudskog i takvim bićima i oni su se pretvarali u čudovišta koja su svoja retka zadovoljstva nalazila isključivo u najužasnijim perverzijama, često pod dejstvom droga, nepoznatih čak i najiskusnijim dilerima. Zvuči apsurdno, ali je

istina: pre ili kasnije upravo ta želja da se dostigne vrhunac u veštini ubijanja i neprestano potiskivanje običnih ljudskih osećanja dovodili su do sukoba u podsvesti ninde i slabile njegov duh.

Duh i telo, u ninducuu, moraju biti celina koja skladno funkcioniše. Od onog trenutka kada je taj duh postao bolestan, i telo je to moralo osetiti. I osećalo je.

Pre ili kasnije, ninda ne bi uspeo da izvede skok, pokret ili udarac koji je pre toga izveo mnogo puta sa lakoćom i preciznošću. Ishod je, najčešće, bivao fatalan...

Lesli je to shvatio veoma rano, ohrabren nekim ne baš potpuno jasnim aluzijama senseija Tanake. Kada se vratio na Zapadnu obalu, deo sveta odakle je, u onom ranijem životu, krenuo u Vijetnam, najpre je dugo i strpljivo čekao.

Čekanje se isplatilo i on je stekao prijatelja i ženu koju je zavoleo. I još nijednom se nije pokajao zbog toga. Izvesno smanjenje njegove sposobnosti za borbu zbog brige za njih dvoje mnogostruko je nadoknađivalo efikasnije funkcionisanje duha i tela koje mu je dalo veštinu nedostižnu za obične japanske ninde...

Kada se Sumiko trgla iz lakog i prijatnog sna, od one vrste koja odnosi umor i čoveka čini svežim i raspoloženim za nove napore, američki ninda već je sedeo pred ekranom monitora po kojem su veoma brzo proletali tekstovi o Santa Eulaliji, sve ono što su mogle da ponude džinovske baze podataka po čitavom svetu.

— Kako ti izgleda? — upita devojka, podižući se na lakat. Podaci koje je ninda proučavao bili su plod njenog rada od nekoliko dana.

— Postao sam ekspert za to ostrvo — nasmeši se Lesli. — Iako ovde ima najmanje od one vrste podataka koji će mi biti najpotrebniji!

— Žao mi je, Les. Čak i najbolje baze podataka ne mogu da dođu do informacija o onome šta konkretno rade veliki kriminalci. Inače bi posao policije bio veoma jednostavan, zar ne?

— Svakako. Kao što nema podataka o onome što je do sada učinio onaj slabašni pokret otpora na ostrvu, na žalost.

Neko vreme su ćutali, a onda Sumiko postavi pitanje koje je već dugo lebdelo u vazduhu između njih.

— Les...

— Da?

— Vodiš li ovoga puta mene i Pita?

— Još ne znam.

Ona klimnu glavom, bez reči. Odavno je naučila da ne sumnja u iskrenost ninde. Ako je rekao da ne zna, to samo znači da njegova odluka o sledećoj akciji još uvek nije doneta.

— Zao mi je, devojčice. Još uvek imam premalo podataka da bih ti mogao odgovoriti na takvo pitanje.

— Ali?

— Znala si da postoji i jedno »ali«! — nasmeja se ninda. — Da, postoji. Pošto ne verujem da će Tabasko uspeti da dođe do nekih epohalnih otkrića u svojim razgovorima po podzemlju San Franciska, radićemo na klasičan način: ja u prvim borbenim redovima, vas dvoje moralna i logistička podrška. Zadovoljna?

— Donekle. Znaš da ne volim da se razdvajamo.

— Da li to — osmehnu se on — znači da ja volim da se razdvajamo?

— Ti si promašio profesiju! — smejala se i ona. — Kada jednom odlučiš da se maneš posla ninde, treba da postaneš advokat, znaš!

— Zaboravljaš nešto: niko ne može jednostavno da prestane da bude ninda...

Njegov ton i dalje je bio lak, ali je devojka isuviše dobro znala koliko istine ima u Les-slijevim rečima. — Da, čovek ne može reći: »Od sutra više nisam ninda«...

Ninda je ninda do kraja svog života jer više i ne može da bude ništa drugo, kao što bi i ptica prestala da bude ptica onog trenutka kada bi odlučila da više ne leti.

— To je Pit? — upita Sumiko, nekoliko trenutaka kasnije, kada se jedna kola zaustaviše na ulici ispred kuće.

— Da, on je — ninda je nepogrešivo prepoznavao zvuk motora Pitovih kola i koraka plavokosog džina. — U kupatilo, mala: dosta je bilo lenstvovanja, imamo pune ruke posla!

Sumiko nestade u susednoj prostoriji, a ninda pođe da odgovori na nestrpljivi zvuk zvo-
na.

Tabasko je stajao pred vratima sa ogromnom papirnom kesom čvrsto stisnutom uz grud. Iscerio se kada mu je prijatelj otvorio vrata.

— Imam jednu lošu i jednu dobru vest — reče bez ikakvog

uvoda. — Koju želiš prvu da čuješ?

— Lošu — sleže ninđa ramenima. — Već znam koja je tvoja dobra vest: uspeo si da nađeš australijsko pivo...

— Od onih prokletih Japana — razočarano reče Tabasko prolazeći pored njega. — Jeste, našao sam proketo pivo, i to na samo dva bloka odavde, zamisli!

— Drugim rečima, donosiš mi pivo umesto informacija o Kontrerosu i njegovom pomažu sa Floride.

— Baš tako — Pit se sa uzdahom svali u fotelju i ispruži svoje duge noge. — Budj ljubazan, ortak, pa gurni ovo pivo u frižider, hoćeš? Ona prokleta budala u prodavnici držala ga je negde pod tezgom, tako da je daleko iznad one temperature koju plemenito piće mora da ima!

Kada se Lesli vratio iz kuhinje, Pit je svojim krupnim prstima prelazio po tastaturi računara, buljeći u monitor.

— Vlažnost vazduha! — pro mrmlja. — Prokletstvo, ta Santa Eulalija vlažna je gotovo koliko i Vijetnam, ortak!

— Znam., I džungla će biti veoma slična.

— Uh-uh! I komarci, pretpostavljam?

— Komarci i svi drugi trop-ski insekti. Žao mi je, Pite; ponekad ne možemo da bira-mo teren na kojem ćemo igrati! Niko zaista ništa ne zna o Kon-trerosovoj ekipi?

— Gotovo ništa... sem da je momak kome je dao ostrvo u zakup veliki maher iz Maja-mija.

— Droga?

— Droga, oružje, radna snaga, šta god poželiš. Jedino što sam sigurno uspeo da doznam jeste da je u poslednjih mesec dana sa Zapadne obale dobio nekoliko vrhunskih profesiona-laca.

— Ubice?

— Profesionalni vojnici. Ubice u uniformama. Kažu mi da je tražio najbolje i dobio najbolje. Govori li ti to nešto, Les?

— Mnogo. U pitanju je po-sao tako krupan da nikakva investicija nije prevelika. Sem toga, naš prijatelj se plaši sukoba sa ozbiljnim protivnicima.

— Tako sam i ja zaključio — uzdahnu Tabasko. — Šta je sa tim pivom, do đavola? Jesi li siguran da ti onaj krš od frižidera radi?

— Strpi se još malo. Doznao si neka imena?

— Samo jedno: Tomlison.

— To je tip sa Floride?

— To je on. Zna li ova prokleta mašina nešto o njemu, Les?

— Sad ćemo da vidimo... Skloni se od tog računara pre nego što nešto ne pokvariš, Pite!

Tabasko se vrati u svoju fotelju i okrete glavu. Brzina kojom je tekst prelazio po ekranu izazivala je kod njega vrtoglavicu iako je znao da ninda sada, ili kroz dve ili tri godine, može gotovo nepogrešivo ponoviti svakij od podataka koji su u ovom trenutku bili pred njegovim očima.

— Prokleta sprava! — progundā, ne baš tiho. — Uostalom, šta i reći o mašini kojoj bi naškodila i samo jedna jedina kap piva!

— Ima nekoliko Tomlisona u Majamiju — promrmlja Lesli. — I naš bi mogao da bude ovaj...

Tabasko se naže da pogleda u ekran. Razočarano je zavrteo glavom.

— Tu i nema nečeg naročitog, a?

— Ne, nema. Biznismen, predsednik nekoliko kompanija, član ovog i onog kluba, žena, kćerka... Bojim se da ćeš morati do Majamija, Pite...

— Nadam se ne pre nego što se ono proketo pivo rashladi u frižideru?

— Ne, toliko hitno baš nije. Za ovaj posao ipak moramo obaviti temeljite pripreme.

— Operacija »Mikročip« — predloži Tabasko. — Ili imaš neko krvoločnije ime, ortak?

— Ne, nemam... Pite, evo šta ćemo učiniti...

*
* *

U ovo doba noći vetar duva iz pravca otvorenog okeana, donoseći toliko željeno osveženje stanovnicima one duge niske ostrva koje se jednim imenom nazivaju Mali Antili. Zajedno sa vetrom stiže i plima, mešajući hladne vode sa dna i suncem zagrejani površinski sloj okeana.

U ovo doba i ribari se vraćaju u svoja sela duž obale, ali je u tome Santa Eulalija bila izuzetak: na njoj više nije bilo ribarskih čamaca, a mreže razapete da se suše pored obale stoje na istim mestima već mećima dok u njih vetar zapliće otpatke i grančice otrgnute sa drveća.

Niski i brz gliser sada se njihao prepušten talasu plime ko-

ja ga je lagano nosila prema severnoj obali Santa Eulalije. Rastojanje od osamdesetak milja do severnog suseda, ostrva Sen Bartelemi, gliser je prešao veoma brzo, ali će sada, za put do same obale, biti potrebno gotovo isto toliko vremena.

Snimci načinjeni iz vazduha pokazivali su radarske instalacije na najvišem vrhu Santa Eulalije. Ti snimci, međutim, nisu bili baš najnovijeg datuma, a to je povećavalo rizik za troje ljudi koji će pokušati da mu se neopaženo približe. U međuvremenu je, na primer, izgrađen i mali aerodrom u bližini glavnog i jedinog grada, a Konteros i Tomlison sigurno ga nisu ostavili bez radara.

Ninda je dovršavao svoje pripreme. Na samo korak od nje, Sumiko je jedva uspevala da razazna konture tela odevenog u kostim ninde od guste crne svile, sa kapuljačom na glavi koja ostavlja samo dva sasvim uska proreza za oči.

— Koliko ćemo još ovako? — dopre iz pravca krme nestrpiljvi šapat Tabasko Pita.

— Dok nas ne opaze — odgovori Leslie. Njegovi prsti bili su zauzeti vezivanjem čvoro-va na dugoj vreći od istog materijala kao i njegov kostim. U njoj će na ostrvo preneti sve

ono što bi mu moglo zatrebati u prvoj fazi zamišljene operacije.

— A kada nas opaze?

— Kada nas opaze, ja neupadljivo silazim u vodu, a ti najkraćim putem ideš u pravcu iz kojeg si i došao, Pite! — nasmeja se ninda.

— Tako smo se i dogovorili, zar ne? — frknu Tabasko. — Mene zanima nešto drugo: šta ako oni počnu da pucaju?

— A šta bi ti učinio kad bi oni počela da pucaju?

— Ja? Zar ne znaš da me već dugo svrbe prsti da isprobam kako deluje moj preuređeni sistem za lansiranje raketa sa ovog brodića?

— Znam da te svrbe prsti, ali nemoj...

— Zašto, do đavola?

— Zato što bih se, recimo, i JA mogao naći na palubi njihovog broda koji krene u poteru...

— Ti? Ali... Uh, u pravu si... Prokletstvo, zašto to nisi odmah rekao?

— Nije mogao da ti kaže, Pite — nasmeja se Sumiko. — Ni ko ne zna da li će nas prime-
titi i da li će nas napasti ako nas primete.

— Niti da li ću se odlučiti da se popnem na palubu broda koji pođe u poteru za tobom.

Zao mi je, Pite, suviše je nepoznatih da bi se bilo šta moglo detaljnije planirati!

— Do đavola, pa i mi imamo radar?

— Tačno. S tom razlikom što je naša antena na nekoliko sto pa nad površinom okeana, a njihova na brdu. Ako ne spavaju, do sada nas sigurno već imaju na ekranu. Nema mnogo koristi od našeg radara, Pite, u ovim uslovima. Jedan od njihovih patrolnih čamaca sva kog trenutka može se pojaviti iz nekog od zatona; kada to učini videćemo ga i golim okom, bez radara!

— Ne brini — tešila je Sumiko plavokosog. — Ova noć neće biti totalno bez uzbudjenja; nadam se da će nam njihovi patrolni čamci prirediti lepu jurnjavu!

Čak i u tami videlo se kako je iznenadni osmeh obasjao lice Tabasko Pita.

Kao veliko dete, Tabasko Pit neizmerno je uživao u gužvi i galami oružanih obračuna, rafalnoj paljbi, eksplozijama, urlanju snažnih motora na automobilima ili čamcima. Ako već ne može da učestvuje u Lesliejevom pokušaju da upadne na ostrvo, onda je mali obračun i jurnjava po talasima okeana najbolja zamena za to...

— Još pet milja — prožaputa Sumiko, kao da se plaši da će vetar odneti zvuk njenog glasa do obale. — Zar je moguće da nas još nisu primetili?

— Ne verujem — šapat ninde bio je još prigušeniji pod tkaninom crne maske. — Ne žele da napadnu pre nego što budu sigurni da zaista želimo da se iskrčimo na ostrvu. Verovatno i da smanje rastojanje kada jednom krenu u poteru.

— Njihovi čamci su brzi — podseti Sumiko. Izgubila je do sta vremena da iz čitavog mora podataka otkrije da su dva patrolna čamca obalske straže Floride kao otpisani dospeli do Santa Eulaliје.

Najsmešnije u celoj priči bilo je to da je Tabasko Pit iz Majamija došao sa istim tim podacima. On je za to utrošio svega petnaestak minuta i malo više dolara za piće prikljivom pripadniku obalske straže koji je učestvovao u tom poslu...

— Jesu, ali je i ovaj naš prošao kroz Pitovu radionicu — podseti ninda. — Na svim morima sveta verovatno nema plo vila koje je u stanju da ga stigne. Ahh...

Ovaj poslednji uzvik bio je znak upozorenja, jer je snažni motor iznenada proradio iza

niskog rta obraslog gustim trop-
skim rastinjem. Neko na ostr-
vu doneo je odluku i jedan od
patrolnih čamaca krenuo je pre-
ma radoznalim uljezima.

— Palj motor, Pite! — do-
viknu ninda, jednim skokom
prilazeći boku glisera okrenu-
tom suprotno od obale. — I na
dam se da ćeš uživati u treći!

Skliznuo je sa palube u mrač-
nu vodu delić sekunde pre ne-
go što je patrolni čamac izbio
iza vrha rta i usmerio snažni
reflektor prema gliseru.

Bilo je važno da progonite-
lji vide samo dve figure na pa-
lubi kada potera počne i pove-
ruju kako nikome nije uspeo
da stigne do obale ostrva. Na-
suprot Tabasku, ninda je, u
najboljoj tradiciji svoje vešti-
ne, nastojao da svoj krvavi po-
sao obavlja što tiše i neupad-
ljivije.

Snažnim pokretom odbacio
se od boka glisera kada je nje-
gov motor proradio, a zatim za-
ronio pod površinu, plivajući
snažnim zamasima u pravcu os-
trva.

Voda je dobro prenosila zvuk,
tako da je veoma lako mogao
da oceni položaj oba čamca.
Pit mudro radi: još nije isko-
ristio svu snagu svog motora
kako bi progonitelje odvuкао
što dalje od ostrva i time Les-

liju dao priliku da se neopa-
ženo približi kopnu.

Ninda izroni neka dva minu-
ta kasnije, dobrih stotinu jardi
od mesta na kojem je napustio
palubu glisera.

Da, patrolni čamac sa Santa
Eulalije već je razvio svoju
najveću brzinu, što znači da
nema nikakvih izgleda da do-
stigne Tabaska i Sumiko. Šta-
više, Pit se mudro drži na sa-
moj granici dometa topa od dva
deset milimetara, montiranog
na pramcu drugog brodića.

Reflektor je sada ugašen, ka-
ko je Lesli i očekivao. Površ-
na okeana pri ovoj mesečini
dovoljno je svetla da sa palube
patrolnog čamca vide gliser
koji hita prema severu.

Siguran da se njegovim pri-
jateljima ništa loše ne može
dogoditi, ninda zapliva prema
ostrvu. Ovo je bio proračunati
rizik, jer osmatrač sa dobrim
noćnim durbinom mogao bi za-
paziti njegovu glavu na povr-
šini.

Verovao je, ipak, da se to
neće dogoditi, jer će potera na
otvorenom moru privući paž-
nju osmatrača zamorenih ru-
tinskim stražarenjem. A ako
ga neko slučajno i primeti, ha-
ragei će na vreme upozoriti
nindu da mu preti opasnost...

Bio je na manje od milje od kopna kada se sve tiši zvuk snažnih motora na pučini promenio. Ninda zastade da bi bolje oslušnuo.

Baš onako kako su se i dogovorili, Plt je u pravom trenutku povećao brzinu glisera i progonitelji su s razočaranjem morali shvatiti da nemaju više nikakvih izgleda da ga dostignu.

Sada se vraćaju prema obali, bez naročite žurbe. Ninda ima sasvim dovoljno vremena da dopliva do kopna i nestane u gustišu pre nego što ga bilo ko primeti.

Ipak, sigurnije je ako poslednjih stotinak jardi prepliva pod vodom. Izroniće tamo gde se talasi plime kome oko nekoliko neravnih stena, modeliranih hiljadugodišnjim delovanjem vetra i okeana.

Vukući na leđima vreću sa svojom opremom, Ninda je plivao snažnim, ravnomernim zamasima, prosto gutajući prostor. Zastao je samo još jednom da bi oslušnuo pre nego što zaroni.

Dovoljno je blizu da do njega dopru šumovi sa ostrva. Uobičajeni šumovi noći na tropskoj obali, neuznemirenoj ljudskim prisustvom.

Ni njegov oštri pogled nije otkrio ništa sumnjivo i ninda je nekoliko trenutaka lebdeo na površini vode ispunjavajući pluća vazduhom.

Zaronio je bešumno i zaplivao samo stopu ili dve ispod površine okeana. Otpor vode je nešto veći, zbog vreće pričvršćene za leđa, ali on to nadoknađuje unošenjem viška energije u mišiće nogu i ruku.

Sa savršenom preciznošću, neshvatljivom za običnog čoveka, izronio je između dve stene nadnete nad vodu, tamo gde su plima i vetar izlokali udubljenje duboko nekoliko stopa. Proći će još nekoliko hiljada godina pre nego što osnovna stena bude dovoljno potkopana da se ona sruči u vodu, ali je sada pod njom dovoljno prostora za čoveka kome je potrebno samo nekoliko trenutaka predaha.

Oslušnuo je još jednom sklappajući oči kako bi se što bolje koncentrisao na čulo sluha.

Ničeg novog u sklopu šumova koji dopiru do njega. Vetar u vlažnim krošnjama, male životinje u travi, sanjivi krik retkih noćnih ptica...

Ninda je ostao nekoliko minuta u svom zaklonu, smirujući disanje i opuštajući mišiće nogu i ruku. U međuvre-

menu, patrolni čamac vratio se na drugu stranu rta i izgubio nindi iz vida. Nekoliko trenuta kasnije utišala se i buka snažnog motora.

Bilo je vreme da produži. Do jutra nema mnogo, a u tropskim predelima, naročito blizu okeana, jutro stiže neočekivanim brzinom.

Otplivao je duž stena i iza-
brao kamenito tle da izađe iz
vode. Oprezno je skakao sa ka-
mena na kamen; kada počne
oseka mogli bi se pokazati du-
bok; tragovi u pesku i milju
koji bi odali da je neko na o-
vom mestu izašao iz mora na
kopno.

Iako je sumnjao da će bilo
koji stanovnik ostrva doći u
blizinu ovog mesta, ninda nije
ništa prepuštao slučaju. Pažnja
koja se posvećuje i najmanjem
detalju jedan je od važnih či-
nilaca koje ninde čine tako
smrtonosnim protivnicima u
borbi...

A sada hitar skok preko su-
vog peska do drveća najbližeg
obali. Šiblje se bešumno sklo-
pi iza ninde i on još jednom za-
stade, sada u potpunoj tami,
da ispita okolinu svojim oset-
ljivim čulima.

Hmmm...

Neko je u blizini.

Ili... nešto...

Ninda skupi obrve pod svo-
jom maskom. Čudno.

To što je u blizini nije čo-
vek, a ni životinja...

Neobičan osećaj. Nikada ni-
je osetio nešto slično!

Ipak, potrebno je da bude
spreman za borbu, bez obzira
što haragei još uvek čuti.

Zbacio je sa sebe nezgrapnu
vreću i opipao njenu površinu.
Već je potpuno suva, kao i tka-
nina njegovog kostima; isplašilo
se izgubiti nekoliko minuta
na palubi glisera da se oboje
premažu smesom koja ne do-
pušta da se voda zadržava na
materijalu.

Drvo nad njim moraće da
posluži kao skrovište za opre-
mu iz vreće, sada nema vre-
mena da traži neko podesnije
mesto...

Prava je umetnost uzve-
rati se uz tropsko drvo sa gu-
stom krošnjom, a da se ne na-
čini ni najmanji šum. Ninde
to, naravno, mogu.

Nekoliko trenutaka kasnije,
ninda je ponovo bio na tlu, o-
prezno se osvrćući unaokolo.

Onaj neobični osećaj nije se
izgubio. Naprotiv, dobijao je
na intenzitetu...

Gotovo, prolete mu kroz gla-
vu, kao da noć ima hiljadu o-
čiju i svako od tih očiju sada

pažljivo prati svaki njegov pokret.

Smešna pomisao, svakako. Ali zbog čega nikako ne uspeva da je se otrese?

Noć nema oči. Isto kao što ga nema ni okolno drveće i šiblje...

Ninda načini korak u stranu, boreći se sa osećajem da su se sve te mnogobrojne oči pokrenule da bi propratile njegov pokret.

Još jedan korak. Sada je namerno pomerio rukom šiblje tako da zašušti.

Ekseprimant nije dao nikakve rezultate. Jedino što sada ima utisak da to neobično biće pred njim zadržava dah u očekivanju nečega što treba da se dogodi.

A haragei još uvek čuti, najbolji znak da mu ne preti nikakva opasnost...

Još korak napred, do debla koje može poslužiti kao dobar zaklon u slučaju opasnosti.

I još uvek se ništa ne događa...

Ne, pogrešio je. NEŠTO se ipak događa!

Podigao je pogled naviše, prema krošnji drвета, hvatajući desnom šakom dršku mača koja štrči nad levim ramenom, iz korica pričvršćenih ukoso preko leđa.

Kao da vetar sa mora skida molekule vlage do tada zalepljene po lišću drвета. Nevidljiva, sitna kiša bežumno pada po njegovoj glavi i ramenima, donoseći sobom neodoljivo privlačni miris svežeg zelenila.

Kakvo je ovo drvo? Nikada nije osetio tako prijatan miris?

Udahnuo je oprezno, pokušavajući da identifikuje miris tog vodenog praha koji ga zaspica sa krošnje. Ne, nikada još nije čuo za drvo sa takvim svojstvima.

Ali, zar je sada važno kakvo je latinsko ime tog drвета? Sada treba uživati, treba koristiti svaki delić sekunde dodira sa neopisivo prijatnom materijom!

Udahnuo je punim plućima i sklopio oči u ekstazi. Zar je moguće da je čitav njegov život, sve ono što se u međuvremenu dogodilo predstavljalo samo dosadni period čekanja za ovaj trenutak blaženstva?

Ninda se lagano spusti na vlažno tle, oslanjajući se leđima o drvo. Nikada mu nije bilo ovako lepo... ni sa jednom ženom, čak ni sa...

Sumiko.

Sumiko?

Ona je sada daleko. Ne preti joj nikakva opasnost. Ni nje

mu ne preti nikakva opasnost. Može mirno da spava. Svi mogu mirno da spavaju, jer svet oko njega najbolji je od svih svetova koji postoje ili su ikada postojali...

*
* *

Najslađa jela, najukusnija vina, najlepše žene... Neprestano, pomalo nalik na pubertetske maštarije o raju...

Subjektivno, to traje godinama. Objektivno... ko zna?

Lesli otvori oči. Sporo, oprezno...

Nikada do sada, bar od kada je postao ninda, nije se budio na ovaj način!

Čak i kada spavaju, ninde su u gotovo potpunoj komunikaciji sa svojom okolinom, spremni da se prenu iz sna na najmanji znak opasnosti, bez onog uobičajenog perioda prelaska u budno stanje, tako dobro poznato nama, običnim smrtnicima. Njihov osećaj za proteklo vreme praktično je nepogrešiv; bez ikakvog časovnika oni su u stanju da sa tačnošću do jedne sekunde odrede koliko je vremena proteklo, recimo, od trenutka kada su zasпали.

A Lesliju se to, ovoga puta, nije dogodilo!

Staviše, njegovo telo još kao da je bilo u dubokom snu i bio je potreban sasvim određen na por da pomeri prste na rukama ili nogama, udahne vazduh kako bi sebi pokazao da još uvek diše.

»Sporedni efekti«, prolete Lesliju kroz glavu.

Sporedni efekti... čega?

Nema snage da pomeri glavu, jer ga vratni mišići ne slušaju. Vidno polje ograničeno mu je samo na jedan deo kosog krova nečega što bi moglo da bude primitivna urođenička koliba od bambusovih stabljika.

Napolju je dan, zraci sunca prodiru kroz pukotine u krovu, stvarajući prozirne zavese od lebdećih zrnaca prašine.

Šta se dogodilo s njim?

Ne, ne sme sada razmišljati o tome. Prvo što mora učiniti jeste da povрати potpunu kontrolu nad svojim duhom i telom i potpuno se vrati u realnost ovog mesta i ovog trenutka!

Sklopio je oči i započeo ritual dubokog uzdisanja i izdisanja, praćen pažljivo odmerenim pokretima mišića na koje ljudska volja obično nema uticaja.

Sada do njega dopiru i šumovi. Šuštanje lišća, pucketanje vatre, nepoznat ljudski glas koji nedaleko odavde nešto mrmlja na nerazumljivom jeziku.

Glas starca. Ton izgovorenih reči podseća na plemenskog čarobnjaka kojii svoje bogove moli da nešto učine ili ne učine...

Lesli još jednom otvori oči i pomeri glavu.

Da, nalazi se u niskoj kolibi od bambusa, čvrsto vezanih nogu i ruku. Vrata kolibe su zatvorena, ali se kroz njih može nazreti dim male vatre i po kreti nekoga ko sedi pored nje.

Ninda isproba jačinu užadi koja ga vezuju.

Čvrsta, ali ne previše. Uz potpunu koncentraciju, možda, uspeo bi da ih raskine, uz rizik lakših povreda po rukama i nogama.

Da li, međutim, već sme da računa na celokupnu energiju svog tela?

Prošle noći, pod tim drvetom, bio je izložen delovanju vlažnog praha koji se pokazao kao moćno sredstvo, izazivajući halucinacije kojima se zdrav razum, čak i razum jednog ninde, ne može uspešno odupreti.

Nije znao za sredstvo takvih mogućnosti, iako su ninde u

Japanu mnogo pre naučnika sa Zapada znale sve što se može znati o opojnim drogama.

Po svemu sudeći, dejstvo droge je sada prošlo, bez ikakvih štetnih posledica. Ako se ne računa užasna glad koju oseća, ali je to nešto što s lakoćom može suzbiti običnim naporom volje.

Gde je njegov kostim? Oružje?

Nije potrebno mnogo vremena da se pretraži koliba. Već nekoliko sekundi kasnije znao je da njegovog kostima i oružja nema u blizini.

Ko ga je vezao i dovukao ovamo? Da li je delovanje opojnog praha bilo slučajno, ili...?

U svakom slučaju, oni koji su ga vezali nemaju nameru da ga ubiju, jer su to već mogli učiniti kad god poželeva.

Udahnuo je i otvorio usta.

— Hej!

Mrmljanje pred kolibom je prestalo na zvuk njegovog glasa. Prateći pogledom, ninda vide kako neko prilazi vratima.

Odgurnuvši u stranu asuru, u kolibu je ušao onizak starac, povijenih leđa, sa dugom belom bradom i kosom, koji Leslija na trenutak podseti na senseija Tanaku.

Lice Indijanca, sa visokim ja godicama i orlovskim nosom, sa neobično svetlim očima koje kao da prodiru strancu pod kožu.

Ne skidajući pogled sa očiju svog zarobljenika, starac najpre proveri veze na njegovim udovima, a onda se spusti na pod, savijajući noge pod sebe.

To ispitivanje pogledima trajalo je nekoliko dugih minuta, a da nijedan od njih nije popustio.

Starac kao da je iznenada doneo odluku. Uspravio se na noge i prišao glavi svog zarobljenika.

Ninda nape mišiće. Ako starac sada nešto pokuša...

Dve iznenađujuće snažne ruke dohvatiše ga za naga rame na i povukoše za dobru stopu unazad po tlu. Lesli oseti neku prepreku iza sebe, tako da je bio prinuđen da uspravi glavu, pritiskujući bradu uz grudi.

Uže, nalik onome koje mu vezuje udove, omota mu se oko vrata. Još jednom ninda pokuša da raskine svoje veze.

Grleni uzvik upozorenja, znak da je starac primetio njegov napor. Hladno sečivo dotiče mu žilu kucavicu i Lesli se umiri.

Ne, starac ga neće ubiti. Dovoljan je samo mali pokret da mu zarije oštricu u grlo, a starac takav pokret nije načinio. Dodir noža samo je upozorenje da bude miran.

Dopustio je da mu starac obavije uže oko vrata i pritegne ga oko kočića čvrsto zarijenog u utabanu zemlju pod kolibe. Sada mora biti oprezan: uže je postavljeno tako vešto da će ga zadaviti ako ponovo napne mišiće da bi se oslobodio.

Starac ponovo čučnu uz glavu ninde i zagleda mu se u oči. Mrmljao je nešto na svom nerazumljivom jeziku, pokrećući glavu levo i desno.

»Moram biti potpuno miran«, zaključi ninda. »Očevidno, želi da govori sa mnom... jedino ne znam kako će taj razgovor izgledati kada ne poznajem njegov jezik!«

Oštrica noža ponovo blesnu na kosim zracima koji prodiru kroz krov kolibe. Ninda oseti kako iznenada nestaje pritiska užadi na njegovim rukama.

Zadovoljnog izraza u očima, starac se povuče unazad i čučnu van domašaja Lesliejeve desne ruke. Ovaj iskoristi iznenadnu slobodu da izmasira ruke u kojima je krvotok gotovo prestao pod čvrstim vezama.

»Govor znakova... Hmmm... to bi moglo da bude interesantno«...

Gledajući ga u oči, starac pokrete ruke. Njegove oči i živa mimika govorili su i više od znakova rukama, starih možda gotovo kao i čovečanstvo.

Ti znaci imaju univerzalno značenje, naravno, ali je ninda pre nekoliko godina, zajedno sa Tabasko Pitom, proveo izvesno vreme i u rezervatu Navaho Indijanaca u Arizoni gde je usavršio govor znakova.

Nije bilo teško razumeti starca... Neće biti teško, nadao se, ni da mu objasni ko je i zašto je na tako neobičan način stigao na ostrvo...

»Ti pripadaš ljudima koji ubijaju«, tvrdili su pokreti starca. »Imaš neobično oružje, protiv koga ćeš ga upotrebiti«?

»Ljudi koji ubijaju su na ostrvu. Ovde sam da ubijam njih«, pokušao je ninda da objasni svojim pokretima.

Gest koji je pokazao rascepljeni zmijski jezik, zajedno sa izrazom prezira na licu, bio je potpuno jasan. Starac mu ne veruje.

Uzdahnuvši, ninda započne novu seriju znakova rukama, očima, pokretima mišića lica. Pokušao je da objasni kako je došao morem i kako je patrol-

ni brod Kontrerosa išao u poteru za njim.

Sumnjičav pogled. Starac još uvek ne veruje.

Kako mu dokazati da je došao da pomogne onima koji se bore protiv Kontrerosovih i Tomlisonovih ubica?

Rezignirano je raširio ruke i slegao ramenima. Takođe jasan gest: ako hoćeš, veruj mi, ako nećeš, nemoj...

Starac sada razmišlja. Zanimljivo, rasejano gladi bradu, isti onaj pokret kojim je i sensei Tanaka pokazivao duboku koncentraciju.

Iznenada, starac se uspravi i pođe prema vratima kolibe, do bacivši kratak pogled svom zarobljeniku. Izgubio se nindi iz vida, skrenuvši odmah udesno iza vrata koja je ostavio otvorena.

Lesli ne posluša instinkt koji mu je govorio da odmah pokuša da razveže uže oko vrata. Starac još nije doneo konačnu odluku o njemu, a nije isključeno i da ga sada proučava kroz neki od uskih otvora između bambusovih stabala.

Nekoliko trenutaka kasnije starac se pojavi na vratima. Nosio je Lesliejev kostim, oružje i vreću sa ostalom opremom.

Čučeći na bezbednom rastojanju i neprestano mrmljajući

za sebe, starac poče detaljan pregled predmeta koje je raširio pred sobom.

Trajalo je to dugo, jer je starac pomno opipavao svaki detalj oružja i ostale opreme.

Poslednje što je uzeo u ruke bio je vakizaši, kratki mač, ili, još bolje, dugi nož, tradicionalno oružje japanskih samuraja koje se zajedno sa katanom nosi za pojasom.

Opipao je sečivo od plavkastog čelika, remek-delo — srednjovekovnog japanskog majstora i sa divljenjem zagledao ukrašenu dršku.

Podigao je pogled i nasmejao se, držeći oštricu vakizašija popreko pred svojim grlom.

— Kontreros! — rekao je iznenada, pokrećući oštricu kao da reže grlo drugog čoveka. — Kontreros!

Ninda se glasno nasmeja i ponovi isti pokret.

— Da, Kontreros! — reče glasno. — I Tomlison!

— Ha-ha-ha! — grleno se smejao starac, zabacujući glavu kao dete. — Kontreros! Tomlison! Kontreros! Tomlison!

Sagnuo se i jednim pokretom ruke sa vakizašijem prerezao veze na nogama ninđe. Malo opreznije poslužio se istom oštricom da ga oslobodi i užeta oko vrata, a onda je, goto-

vo ceremonijalno, predao opasno oružje u ruke njegovog pravog vlasnika.

Dajući Lesliju znak da ostane gde je, starac se izgubi iz kolibe, ali samo da bi prišao vatri i sa nje skinuo neugledni zemljani lonac, čađav od vatre. Stavio ga je pred Leslija i ovaj udahnu prijatni miris guste čorbe koja je još ključala u posudi.

Neprestano mrmljajući, starac je sada preturao po gomili bambusovog lišća u uglu kolibe. Kada se vratio, ruke su mu bile pune konzervi koje su očevidno poticale iz američkih vojnih viškova.

— Kontreros! — reče pokazujući na hrpu konzervi bačenu na pod. Propratio je to gestom koji je jasno govorio da su konzerve ukradene od Kontrerosovih ljudi.

Ninda klimnu glavom, razmotavajući pakovanje sa dvopekrom. Starac ga sa gađenjem pogleda, ali mu lice zablista dok je oštricom svog noža otvarao konzervu sa presovanom šunkom.

Jeli su zajedno, naizmenično se služeći grubim drvenim kašikama čorbom iz lonca. Divljač očevidno, ali veoma ukusna, tako da je Lesli nekoliko puta

pokazao starcu da mu se jelo dopada.

Posle jela starac iz svog skrovišta pod lišćem izvuče i limenku sa uredno spakovanim cigaretama i upitno pogleda Leslija. Ovaj klimnu glavom, prihvatajući ponudenu cigaretu.

Zapalili su i odbili po nekoliko dimova pre nego što je starac novim pokretima nastavio razgovor.

»Ti i ja«, glasila je poruka. »Ti i ja ubićemo Kontrerosa i Tomlisona«!

Ninđa se osmehnu i klimnu glavom, a onda se baci na posao da objasni starcu kako treba da se javi svojim prijateljima koji su negde na moru.

Lice starca smrknulo se kad u rukama ninde ugleda minijaturnu radio-stanicu. I maločas, dok je pregledao opremu, Lesli je opazio da je radio-stanicu odmah spustio, kao da je vrela.

»Loše!«, pokaza starac izrazom lica svoje mišljenje o toj stvari. »Loša stvar«!

Gundajući nešto sebi u bradu, izleteo je iz kolibe, noseći sa sobom ispražnjeni lonac i kutije od konzervi.

Smešeći se, ninđa uključi uređaj i odabra pozivnu frekvenciju. Radio-stanica je bila remek-delo ruku Sumiko, veli-

kog stručnjaka za elektroniku, i u sebi je imala i minijaturni skrambler koji je potpuno one mogućavao da poruku razume neko ko nema sličan uređaj.

— Lesli ovde — reče ninđa u mikrofoni. — Halo, gliser, da li se čujemo?

Ponavljao je poziv nekoliko minuta, ali sa druge strane nije bilo odgovora.

Nije se moglo dogoditi da njegovi prijatelji ne budu uz uređaj, još manje da sa njihovom stanicom nešto nije u redu.

Postoje, prema tome, samo dve mogućnosti. Prva, verovatnije, da je neispravna stanica koju je poneo sa sobom.

I druga, da se dogodilo nešto što niko od njih troje nije očekivao...

*
* *

Tropsko sunce u zenitu, čitavi oblaci pare koja isparava sa vlažnog rastinja, zadržavaju se koji postaje sve jači i jači...

Lesli zastade da sačeka starca koji je sporije od njega napredovao kroz gustiš na jednoj uzvišici. Kada ga je pristigao,

međutim, ovaj nije pokazivao ni tračka zamora.

»Neoprezan«! — pokazao starac. »Neoprezan si«!

Ninđa se nasmeši, pokazujući bele zube na licu tamnijem nego obično. Malo specijalne boje za ten i veštački crni brkovi davali su mu izgled tipičnog Južnoamerikanca, tako da ga ne bi prepoznao niko od prijatelja, možda čak ni Tabasko i Sumiko.

Starac je to prerušavanje za počeo time što mu je doneo stare pantalone i drečavocrvenu iskrpljenu košulju. Shvativši da će ga povesti među ljude, Lesli je dopunio svoju masku, skrivajući svoje oružje i ostalu opremu u veliku vreću od grubog platna koju mu je starac posle malo gundanja i pak ustupio.

Napredovali su otprilike paralelno sa uskim putem koji je povezivao ribarska naselja na obali sa gradom, nekoliko puta prešavši sa jedne na drugu nje govju stranu. Svaki put starac je dugo osluškivao i osmatrao, dajući znak svom pratiocu da preko uske staze pređe što brže može.

Nije bio neoprezan, naravno; starac jednostavno ne može da shvati da nadmoćna čula ninde mnogo bolje od nje-

govih mogu osetiti da je opasnost u blizini.

Pokazavši mu rukom da ostane na mestu, starac prođe po red njega do samog vrha uzvišice. Kretao se sporo, korak po korak, neprestano izvirujući kroz šiblje.

Ninđa krete za njim tek kada mu je starac dao znak da to može učiniti. Sada je zaista bio oprezan, svestan da neka opasnost vreba na putu ispred njih.

Najpre je ugledao senzor, lukavo postavljen na stablo dr veta, skriven gustim žbunjem. Poznavao je taj tip uređaja još iz rata u Vijetnamu; nije posebno osetljiv, a šumovi su jedino što prenosi do uređaja za prisluškivanje koji ne sme biti naročito daleko.

Prateći starčev pogled, on oprezno izviri kroz žbunje.

Šikara je prestajala na drugoj strani uzvišice, a dalje se pružala lepa dolina sa pravilnim redovima plantaže raznog tropskog voća. Dalje, na drugoj strani doline, počinjale su prve kuće grada Santa Eulalija, očevidno cilja njihovog puta.

Uski put nije više vijugao: vodio je kroz plantažu gotovo pravo, kao strela, ali se na početku tog pravog dela nalazila

rampa i pored nje straža, naoružana do zuba.

Četiri čoveka u uniformama zaštitne boje, u džipu parkiranim u senci najbližeg drveta. Visoka antena pokazuje da su u radio-vezi sa onima koji su ih ovde postavili, puške u rukama da svoj posao rade veoma disciplinovano, ne podležući monotoniji vrelog tropskog podneva.

Starac mu dotače rame i ninda se okreće.

»Ubiti!«, pokaza ovaj. Pokret rukom ispod grla govorio je sve što se moglo reći.

Lesli podiže četiri prsta i upitno pogleda. »Svu četvoricu«?

Njegov novi partner klimnu glavom i pokaza bezube desni u bešumnom osmehu. Podigao je najpre desnu ruku sa dva prsta i pokazao na Leslija, a zatim i levu ruku sa dva prsta, pokazujući na sebe.

»Ti ćeš ubiti dvojicu desno, ja dvojicu levo«, glasio bi prevod.

Ninda uzvratí osmeh. Starac očevidno zna šta govori, ali da li odista može da izvede to što je naumio?

Uostalom, on je tu; a jedan ninda u stanju je da jače nakraj sa četvoricom profesional-

nih vojnika, pa makar oni imali i zapete puške u rukama.

Isto onako tiho kako su se i uspeli, sišli su niz uzvišicu i to gotovo istim putem. Starac sada više nije bežao od staze sa mnogobrojnim tragovima guma džipa.

Logično. Njih dvojica treba da izgledaju kao dva seljaka koji su nekim svojim poslom krenuli u grad. Najmanje će biti sumnjivi četvorici stražara ako ih ugledaju kako polako dolaze putem.

Povijajući ramena i hodajući malo povijenih kolena, ninda je ponešto smanjio svoju visinu, preveliku za prosečnog stanovnika ostrva. Držao se i malo iza starca kako bi ga ovaj zaklonio od suviše radoznalih pogleda.

Ugledali su ih čim su izbili iz šipraga i jedan od stražara primeo je durbin očima. Ostala trojica nisu se ni pomerila, najbolji znak da se ne plaše nekog iznenađenja.

Ni onaj sa durbinom nije posebno dugo proučavao njihove pojave; brzo je odložio svoj instrument i ponovo se prihvatio puške.

Još pedeset jardi. Sada može da uoči čak i izraz njihovih lica...

Četiri vojnika koji se dosađuju na rutinskom zadatku, ali ih to ne čini suviše neopreznim. Nijedan od njih nije odložio oružje i to pomalo komplicuje stvar. Za starca, naravno; što se ninđe tiče, njemu bi bilo potpuno svejedno i da su puške uperene, sa metkom u cevi.

Kada su došli na desetak jardi od rampe, vojnik za volanom leno siđe iz džipa i stade pored stuba. Cev puške gledala mu je naniže, a držao je samo jednom rukom. Biće mu potrebno đavolski mnogo vremena da je podigne i otkoči ili ubaci metak u cev.

Stražar podiže ruku, dajući im znak da stanu. Starac se pomeri korak ulevo i poslušaga, prepuštajući desnu stranu nindi.

— Šta imaš u toj vreći? — upita stražar na dosta lošem španskom jeziku.

— Ništa, senjor — ponizno odvrati Lesli. — Neke starudije... za prodaju...

— Pokaži!

Lesli se saže, nespretno razvezujući čvrsto stegnuto užje. Ispod oka je motrio na starca; Na njemu je da dâ znak za početak napada.

Ovaj to kao da je shvatio; ispustivši prigušen krik, on o-

bema rukama steže grudj i zatetura se. Sasvim prirodno, svi pogledj skretoše prema njemu.

Veoma prirodnim pokretima, starac se osloni na haubu džipa, ali to kao da mu nije bilo dovoljno. Ruke skliznuše sa toplog lima i on pade na kolena na suprotnu stranu vozila.

Njemu najbliži stražar naže se preko vrata džipa, dobačujući pogrdu starcu. Nagnuo se još više i pružio ruku prema čoveku koji se pod njim previjao.

Ninđa se uspravi i osmehn u lice čoveku ispred sebe. Ovaj ga pogleda zbunjeno, ne shvatajući šta se događa.

Prodoran krik, krik bola i straha, naglo prekinut promuklim krkljanjem iz presečenog dušnika.

Čovek koji se nagnuo prema starcu uspravi se na trenutak u džipu, stežući obema rukama prerezani vrat iz kojeg je šikljala krv. Stražar kraj njega takođe skoči, podižući svoje oružje.

Lesli zamahnu desnom rukom, skupljajući je u pesnicu. Čovek pred njim imao je samo delić sekunde da shvati šta će mu se dogoditi.

Pesnica prodre u grudni koš, probi rebra i doslovno zgnječi srce žrtve. Od udarca, telo od-

lete unazad i sroza se niz bok džipa, a ninda podiže svoju krvavu šaku sa raširenim prstima, pokazujući je sledećoj svojoj žrtvi.

Ovaj je sedeo potpuno ukočen, širom otvorenih očiju i usta, još uvek ne shvatajući šta znači užasni prizor koji je tako iznenada počeo da se odigrava pred njim. Nije reagovao čak ni kada je na samo stopu od njega proleteo starčev nož i zario se u grudi trećeg stražara.

Jednim skokom ninda se stvori kraj džipa, pokretom bržim nego što je treptaj oka. Dohvatio je obema rukama glavu četvrtog čoveka i naglo je povukao naniže.

Lice i čelo pogodiše ivicu zatvorenih zadnjih vrata i lobanja puče kao ljuska od jajeta, razbacujući unaokolo komade kože i okrvavljenog mozga...

Sve je bilo gotovo za svega nekoliko sekundi. Ninda pogledom potraži starca koji se cedio kao hijena.

»Dobro!«, reče starac čitavim svojim licem. »Ovo je bilo dobro«!

Ninda mu rukom dađe znak da bude oprezan: Iza njih, na strani sa koje su došli, čuo se prigušen zvuk, više nalik zu-

janju komarca nego bilo čemu drugom.

Helikopter. Još uvek je iza brega, ali će za svega nekoliko sekundi biti u njihovom vidnom polju.

Ninda odskoči u stranu, starac za njim. Osmatrači iz helikoptera ne mogu a da ne primete da sa stražarima u džipu nešto nije u redu, a njih dvojica nemaju vremena da uklone tragove svog napada.

Drveće plantaže pored puta neće im dati zaklon, čak ni od pogleda iz helikoptera, još manje od mitraljeza velikog kalibra kojim je letelica bez sumnje naoružana.

Preostaje, dakle, samo jedna jedina stvar: uništiti helikopter pre nego što osmatrači obaveste da se dogodilo nešto neuobičajeno...

Naravno, ako pilot bude oprezan, to neće biti moguće. Najmudrije što može učiniti jeste da ostane da lebdi na bezbednoj visini dok ne stigne naoružana patrola iz grada. U tom slučaju njih dvojica naći će se u prilično neugodnoj poziciji...

Helikopter se pojavi nad bregom i sunce blesnu na pleksi-glasu njegove kabine. Klečeći iza jednog drveta, ninda rukom

dade znak starcu da ostane u svom zaklonu.

Nekoliko trenutaka helikopter je lebdeo nad bregom, ali je odblesak sunca smetao nindži da vidi šta se dešava u kabini.

Nije to teško naslutiti, naravno; već su u radio-vezi sa gradom...

Koliko je vremena potrebno da bolje naoružana i opreznija patrola stigne do ovog mesta?

Deset minuta, ako nije spremna. Mnogo manje ako neko ko ima takva ovlašćenja od mah uputi patrolu koja je već negde na terenu, u vozilu...

Sasvim dovoljno vremena da završe sa helikopterom i udalje se oдавде. Pod uslovom da pre toga eliminišu helikopter iz igre.

Čelična ptica još uvek je lebдела na istom mestu, najbolji znak da pilot shvati sve prednosti takvog položaja. Sem toga, morao je već videti da se četvorici u džipu više ne može pomoći.

Prema tome...

Ninda još jednom daje znak svom partneru da ostane u zaklonu ma šta se dogodilo, a onda izađe iza drveta i priđe džipu.

Jedini način da se ljudi u helikopteru navedu na akciju. Ako ostanu gde su, ninda i sta

rac ne mogu se čak neprimećeno ni udaljiti od puta...

Da li će posada helikoptera biti uhvaćena na mamac? Do sada su pokazali da razmišljaju logično i da ne pate od želje za lovom na ljude...

Ne, ipak!

Praveći se da zaviruje oko džipa, ninda preko ramena baci pogled prema helikopteru, upozoren promenom u zvuku motora.

Naginjući se na stranu, helikopter je započeo pomiranje po plitkoj paraboli. Sa lakim osmehom na licu ninda odskoči u stranu i potrča dalje od puta, između pravilnih redova drveća plantaže.

Helikopter skreće za njim. To je dobro, namera mu je da ga odvuče dalje od starca koji sigurno neće biti u stanju da se ukloni sa puta rafalima iz teškog mitraljeza...

Buka motora sve je snažnija; po zvuku ninda zaključuje da je helikopter skrenuo da bi poleteo pravo za njim, izbegavši tako zaklon krošnji.

SADA!

Haragei, ono precizno osećanje za opasnost, baci telo ninde u stranu delić sekunde pre nego što je on sam svesno doneo odluku da to učini.

Skok ga prenese u sledeći red plantaže, između susedna

dva reda voćki čije ga guste krošnje na trenutak zaklanjaju od pogleda iz **helikoptera**.

Kratak rafal, **pravilni** nizovi oblačića prašine na mestu koje je maločas napustio. I to nešto govori o strelcu za mitraljezom; puca pažljivo, štedeći municiju i verovatno dobro nišani...

Odbacujući se obema nogama od tla, ninda potrča nazad, u pravcu iz kojeg je i došao. Inercija helikoptera nije velika, ali čelična ptica ipak ne može tako brzo promeniti pravac da bi ga strelac mogao ugroziti u ovom položaju.

A u međuvremenu, dok pokušava da skrene, helikopter će se naći na najnižoj tački svoje putanje, svega tridesetak stopa nad zanjihanim krošnjama.

OVOGA puta haragej nije imao ni razloga da deluje, jer se ninda nalazi u mrtvom urlu za strelca u helikopteru. Skok koji je izveo bio je plod savršeno preciznog proračuna.

Podižući ruku, ninda sačeka da nad njim proleti teški trup helikoptera. Zamahnuo je i zavilao za njim nešto sićušno, okruglo, najviše nalik običnom dečjem klikeru.

Bacio se na tle gotovo istog trenutka, ne trudeći se čak da pogledom isprati sićušni pro-

jektil. Kuglica koju je lansirao zaista deluje neugledno, ali energija eksploziva u njenoj unutrašnjosti je gotovo fantastična.

Eksplozija u deliću sekunde pretvori helikopter u užarenu plamenu kuglu, a vreli udarni talas pređe preko lica i ruku ninde. Otkotrljao se u stranu, tražeći bar nešto zaklona iza vitkog stabla kraj sebe.

Krošnje, stabla i tle oko njega počеше da bombarduju usijani komadi čelika, plastike, sa gorelih ljudskih tela. Ležeći u zaklonu, ninda sačeka da se završi i pravi pljusak onih najsitnijih komadića, a onda skoči na noge i glasnim povikom pozva starca.

Ovaj je nešto petljao oko džipa, tako da je morao da ponovi poziv. Ne sačekavši da starac krene, ninda prenese pogled prema gradu.

Postoji opasnost da se pojavi i drugi helikopter, ali je sumnjao da će se to brzo dogoditi. Patrola koja je bez sumnje već na putu prema ovom mestu mogla bi ga pozvati tek kada uoči stub crnog dima koji se diže sa plantaže.

Starac se kikotao prilazeći mu i ninda se okreće.

— Ha! — izgovori starac, ponosno se cereći. Podigao je obe

ruke u visinu ramena da pokazuje nindži svoj krvavi plen.

Četiri odsečene glave, po dve u svakoj ruci, zurile su sa ukočenih lica...

*
* *

Jedan helikopter kružio je, kao leptir oko sveće, nad stubom dima koji se još uvek dizao sa mesta gde su pali ostaci helikoptera. Džip za džipom, svaki pun naoružanih ljudi ledenih lica, jurio je putem pored njih u istom pravcu.

Starac se zakikota još jednom, pozivajući nindžu da nastave put. Bili su već među prvim kućama predgrađa, sirotinjskim kolibama od drveta, lima i kartona čiji su stanovnici nestali sa krivudavih ulica na prvi znak da se u blizini nešto neobično događa.

Njih dvojica hodali su otvoreno, sredinom sokaka, a starac je još uvek nosio svoj jezi vi teret u rukama, ponosno se smeškajući.

Iz pukotina u zidovima koliba bez sumnje su ih pratili mnogi radoznali pogledi, ali se starac očevidno osećao na sigurnom, među svojim. Sasvim lo gično; jer ako negde postoji otpor prema Kontrerosu i njegovim plaćenicima, onda će nje

govo jezgro biti upravo ovde, među sirotinjskim udžericama u predgrađu.

Starac iznenada skrete u uski prolaz između dve kolibe. Nešto malo dalje, na mestu gde je ponovo počinjala tropska guštara, stajala je baraka od lima, čistija i urednija od okolnih.

»Doktor Eugenio Penja Herero« pisalo je na nevelikoj tabli pričvršćenoj pored vrata.

Ninda klimnu glavom. Da, lekar koji je odlučio da se nastani ovde, među sirotinjom, gotovo prirodno mora postati jedna od glavnih figura u pokretu otpora.

Vrata su se otvorila pre nego što su stigli do barake i na njima se pojavio onizak mlađić, gotovo dečakog lica. Njegove oči kratkovidno su treptale iza debelih stakala naočara.

Dobacio je Lesliju samo kratak pogled, da bi se obratio starcu. Veoma oštro, na istom onom jeziku kojim je starac sve do sada mrmeljao.

Pokreti kojima je propratio svoj govor bili su jasni: starac treba da odnese glave u gustiš i tamo ih pristojno sahrani.

Začudo, starac je odmah poslušao, postideno oborivši pogled.

— Zao mi je, senjor — nastavi lekar na španskom. — Moj otac ponekad preteruje u svojoj borbenosti...

— Vaš otac? — iznenadi se ninda. — Ja... bio sam ubeđen da je on neka vrsta pustinja-ka, bez igde ikoga na svetu!

— Pustinjač jeste — osmehnu se doktor. — Izvolite, senjor. Bolje da uđemo. Iako je ovo naš kraj, Kontreros i Tomlison imaju osetljive uši...

Prošli su kroz neveliku, ali čistu čekaonicu i ušli u ordinaciju. Doktor pokretom ruke pokazala Lesliju slobodnu stolicu, a sam sede iza urednog stola.

— Moje ime je — reče — kao što verovatno već znate, Eugenio Penja Herero...

Bilo je sasvim jasno da želi da čuje i ime svog posetioca i ninda se osmehnu.

— Lesli Eldridž — odgovori. — Dolazim ovamo, iz San Franciska.

Sa neskrivenim iznenađenjem doktor se zagleda u njega i zavrtne glavom.

— Eldridž? — ponovi. — Ali... vi...

— Ne brinite, ovo nije prirodna boja moje kože, a i brkovi su lažni — nasmeja se ninda. — Stigao sam ovamo da bih vam pomogao u borbi protiv Kontrerosa i Tomlisona.

Kao ni iznenađenje, ovoga puta Herero nije umeo da skriva ni sumnju. Jedva primetno, njegova ruka počela se šunja prema fioči pisaćeg stola.

— Mister Eldridž... vi... veoma dobro govorite španski...

— Tačno. I oružje vam nije potrebno, doktore Herero. Bolje da vam najpre kažem da me na Santa Eulaliju dovodi ono što sam doznao od Lorete Kontreros...

— Loreta? Da... ona je u San Francisku, ali...

— Ona je mrtva, doktore. Ljudi njenog strica su je ubili pošto su uništili sve one brižljivo spremljene dokaze koje ste bili pripremili da bi pažnju svetske javnosti privukli na Santa Eulaliju!

— Loreta mrtva? Gospode bože! Kako se to dogodilo?

— Bojim se — reče ninda — da i ja snosim deo odgovornosti. Potcenili smo protivnike, i ona i ja. A, opet, da se to nije dogodilo, ja možda uopšte ne bih stigao dovede...

— Šta to znači?

— To znači, doktore Herero, da sam ja čovek koji vam može doneti odlučujuću prevagu u borbi protiv diktature.

— Vi? Jedan čovek?

— Da, ja — samouvereno odvrati ninda. — Uzgred, dvojice mojih prijatelja su negde u

blizini, trebalo je da oni posluže kao veza sa spoljnim svetom, ali...

— Nešto se dogodilo?

— Jutros nisam uspeo da uspostavim radio-vezu sa njima. Pokušaću uskoro još jednom; ako ne pomogne, biće to znak da im se nešto loše dogodilo.

— Moglo se desiti da ih Kontrerosovi ljudi uhvate?

— Da. Na žalost.

— Hmmm... Sačekajte jedan trenutak.

Doktor se izgubio kroz vrata iza pisaćeg stola. Proučavajući pogledom prostoriju u kojoj je ostao, ninda načulji uši.

Tamo negde doktor ima skrivenu radio-stanicu, bez sumnje glavno sredstvo veze unutar pokreta otpora.

Govori tiho, na onom istom jeziku koji je svakako maternji jezik prvih stanovnika Santa Eulalije. Dobra predostrožnost, ali ne sasvim dovoljna; među Kontrerosovim ljudima nalaziće se neko ko taj jezik govori i razume, a radio-veze je veoma lako prisluškivati na ovako malom ostrvu...

»Amateri!«, pomisli Leslie, smeštajući se udobnije u stolici. »Nije ni čudo što gube toliko ljudi i što još uvek nisu uspjeli da ozbiljnije uzdrmaju Kontrerosov režim«...

Kratki predah iskoristio je

da iz vreće izvuče i svoj radio-uređaj i još jednom pozove Ta basko Pita i Sumiko.

Rezultat je bio isti kao i pri prvom pokušaju. Bez odgovora.

U međuvremenu, doktor se pojavio na vratima susedne prostorije, prateći pogledom Lesliejev pokušaj.

— Uzalud se trudite — reče. — Ako su vaši prijatelji bili na jednom gliseru, njega je jutros dovukao u luku Kontrerosov patrolni čamac.

— Prokletstvo! A njih dvojice?

— Naši ljudi u luci nisu mogli da priđu, ali su jedna zatvorena kola odmah odjurila prema predsedničkoj palati. Logična je pretpostavka da su vaši prijatelji uhvaćeni i odvedeni na saslušavanje.

— Saslušavanje? Da li ta reč podrazumeva ono što se dogodilo, recimo, profesoru Alvaradu, doktore?

Hererov pogled pobeže u stranu i doktor se nelagodno premesti s noge na nogu.

— Paaa... moglo bi se dogoditi... Zao mi je, senjor El-dridži!

Ninda je ćutao, ali je njegov mozak radio fantastičnom brzinom, kao i uvek kada je trebalo doneti neku važnu odluku.

Mora odmah osloboditi svoje

prijatelje, bez trenutka oklevanja, jer mu pred očima neprestano lebdi užasni prizor lica profesora Alvarada.

— Ako se nadate — tiho reče doktor — da ćemo vam pomoći da ih oslobodite, znajte da to ne možete očekivati... Ne zato što mi to ne bismo želili... već zato što je nemoguće!

— Nemoguće? — ponovi ninđa sa lakim osmehom na licu. Iz vreće sa opremom izvukao je savijene planove predsedničke palate i razastro ih pred sebe na stolu.

— Nemoguće, senjor! — čvrsto odgovori Herero. — Jednom smo pokušali... i nismo uspeji da dođemo ni do glavnog ulaza. Bio je to strašan pokolj!

— Verujem. Samo budala bi mogla krenuti na glavni ulaz čvrsto građene palate prepune ljudi naoružanih automatskim oružjem i spremnih da pucaju i na rođenu majku ako im se dobro plati!

— Senjor! — uvređeno se ispravi doktor. — Mi nismo...

— Žao mi je što sam morao da upotrebim tu reč, doktore — osmehnu se ninđa — ali ona je jedina koja verno odslikava situaciju. Ne sumnjam u vaše dobre namere, ali je potrebno nešto mnogo više od toga da bi

se Kontreros savladao. Revolucija je krvav i prljav posao, ali samo posao. Posao koji, priznaćete, ipak najbolje rađe profesionalci!

Herero zausti da nešto odgovori, ali se predomisli. Umesto toga prišao je stolu i nagnuo se nad rašireni plan.

— Kako ste došli do toga? — upita iznenađeno. — Mi smo pretresli čitavo ostrvo, bez uspeha. Imamo nešto slično, sačinjeno na osnovu izjava radnika koji su učestvovali u građenju, ali naš crtež nije ni izbliza tako detaljan!

— Ovo je original, doktore. Zanima me jedino da li je bilo nekih dodatnih radova u unutrašnjosti zgrade u poslednja dva ili tri meseca.

— Ne, nije. Mi bismo to sigurno znali.

— Vrlo dobro — Ninđa naglim pokretom smota planove i gurnu ih natrag u vreću. Razvio ih je samo da bi proverio svoju memoriju u koju je i pre ovoga bio urezan svaki detalj planova predsedničke palate Onseina Kontrerosa.

— Šta ćete učiniti? — upita doktor zbunjeno.

— Poći ću da oslobodim svoje prijatelje — slede ninđa ramenima. — Šta bih drugo mogao da učinim?

— Ali... sada? Usred dana?

— Bojim se da nemam vremena za čekanje, doktore. Kontreros i Tomlison želeće ODMAH informacije od mojih prijatelja. A već znamo da ne biraju sredstva kada su takve informacije u pitanju.

Doktor zbaci sa sebe beli mantil i ostade u izlizanim farmerkama i košulji.

— Idem s vama! — reče odlučno. — Ako ništa drugo, pomoći ću vam da prođete kroz grad, senjor Eldridž. Iako... nije važno...

— Želeli ste da kažete da je ovo što činim čisto samoubistvo, zar ne?

— Paaa... tako nešto!

Ninja mu pruži ruku.

— Vi ste hrabar čovek, doktore — reče. — Međutim, vi i vaši prijatelji iz pokreta otpora morate znati da hrabrost nije dovoljna: potrebno je još mnogo mudrosti i znanja, jer su protivnici mnogo bolje naoružani i spremni na sve.

— Ako... ako slučajno uspete u ovom ludom poduhvatu, senjor... da li ćete pristati da nas vodite?

— Ne, neću — odmahnu ninda glavom. — Ali sam spreman da vašem vodi, ma ko to bio, pomognem koliko god mogu... a to nije malo, kao što ćete videti. A sada, predimo na praktičnije stvari: kuda mo-

gu odvesti svoje prijatelje kada ih oslobodim?

Doktor sa divljenjem zavrte glavom.

— KADA... — ponovi. — Pa u redu, KADA ih oslobodite i izadete iz te proklete palate, učinićete ovako...

*
* *

Leslijev plan za upad u dobro čuvanu i kao tvrđava građenu Kontrerosovu palatu nije bio nov. Zapravo, imao je još pri svom prvom susretu sa plaćenom zgradom kada je dobio priliku da uoči sve slabe tačke te građevine i njenog sistema obezbeđenja.

Taj plan, međutim, podrazumevao je noćnu tamu, ali taj uslov sada nije mogao biti ispunjen, zahtevajući da na brzu ruku unese improvizacije koje će u izvesnoj meri povećati rizik.

S tim rizikom ninda je bio spreman da se suoči. Sem toga, opasnost da ga neko primeti i nije opasnost po njega, već za onog Kontrerosovog straha koji bude imao takvu nesreću...

Za svoj upad u palatu ninda je odabrao južnu stranu, jedinu na kojoj zgrada nije imala prozora; dosta česta pojava

na ovim geografskim širinama. U svom nacrtu, arhitekta koji je povlađivao Kontrerosovim željama spojio je korisno i zabavno, dodeljujući taj deo palate sportskim terenima i podzemnom skloništu za koje se tvrdilo da može izdržati čak i atomski napad manjeg intenziteta.

Kontreros i Tomlison svakako su dobro znali da opasnosti od takvog napada nema i zato je sklonište, bar po Lesliejevim obaveštenjima, pretvoreno u podzemni zatvor za protivnike režima. Veoma zgodna: sem igrača na teniskim terenima, a oni su uvek iz najužeg kruga povlašćenih, niko drugi ne može se približiti drugoj strani debelog kamenog zida.

Čitav kompleks bio je od ostatka grada odvojen visokim zidom od istog takvog kamena, spolja gollim, a iznutra obraslim puzavicama da bi se ublažila njegova ružnoća.

Ovu stranu zida štitila su tri stalna stražarska mesta i patrola u džipu koja je, po tvrdnju doktora Herera, nailazila putem pored zida u nepravilnim razmacima, kako se stražarima ne bi dala prilika za opuštanjem, čuvanje ove strane nije presudno za odbranu palate, jer čak kada bi napadač i savladao prvu prepreku

našli bi se ponovo pred visokim i čvrstim južnim zidom same palate.

Rastavši se sa doktorom, ninda se probio kroz žbunje do same ivice uske asfaltne staze koja ga je sada odvajala od zida oko palate.

Do najbližeg stražara, onog na sredini zida, nema više od šest koraka, ali je čitav prostor izložen ne samo njegovom pogledu već i pogledima preostale dvojice stražara.

Ne preveliki problem za jednog nindu. Veće nevolje zadržale mu zid, visok skoro dvadeset stopa.

Sunce je još visoko na nebu i na teniskim terenima neće biti nikoga. Nindi to potvrđuje i sluh; jedini šum koji dopire sa druge strane zida jeste tiho šuštanje automatskog uređaja za zalivanje trave.

Još jednom je odmerio pogledom visinu zida i dužinu zaleta koji mu dopušta asfaltna staza.

Ako je pretrči popreko, to je suviše kratak zalet; njegovo telo neće steći kinetičku energiju dovoljnu da u visokom skoku dosegne gornju ivicu zida vrhovima prstiju. Moguće je, naravno, trčati i ukoso i tako produžiti zalet, ali i period vremena potreban stražarima da ga uoče i reaguju...

Da, mrak bi na ovom mestu bio njegov najbolji saveznik, ali će poći još mnogo vremena pre nego što sunce utone u okean na zapadu.

«Velika greška», rekao je sensei Tanaka, «kod mnogih boraca sastoji se u tome što neke činioce unapred smatraju nepromenljivim i oslanjaju se na takve konstante u planiranju svoje strategije. Malo je, veoma je malo onoga što se odista ne može promeniti, sine moj...»

Dnevno svetlo, na primer. Svaki od ovih stražara, kao i oni koji su ih postavili, uvereni su da se takvo nešto ne može promeniti, bez, recimo, po mračenja sunca.

Što, naravno, nije tačno. Način uvek postoji...

Još uvek u svom kostimu peona sa ostrva, ninda iz vreće sa opremom pažljivo odabra nekoliko kuglica, potpuno istih kao što je bila ona čija je eksplozija uništila helikopter. Ra zlikovale su se samo po boji i sadržaju, jer ovo su bile minijaturene dimne bombe.

Šest komada. Ninda odmeri pogledom rastojanje od prvog do trećeg stražara. Da, šest kuglica moralo bi da bude dovoljno...

Poželjno je, međutim, da svih šest budu aktivirane u istom

trenutku što znači da ih mora baciti u različitim pravcima i različitim visinama kako bi sve istovremeno dospelo do tla.

Tip problema iz dinamike kakve mozak ninde rešava go tovo isto onako brzo kao i elektronski računar...

Još jednom je osmotrio kretanje stražara, a onda počeo munjevito da baca kuglice u vazduh, jednu za drugom. Toliko su male da stražari neće obratiti pažnju na njih čak i ako ih opaze.

Nije morao da broji u sebi, da bi znao tačan trenutak kada će se kuglice sudariti sa tlom. Napeo je mišiće, spreman da u tom času krene ukoso prema zidu palate.

SADA!

Šest belih cvetova istovremeno procveta duž asfaltne staze, munjevito se šireći u oblake od guste, neprozirne magle. U času kada su se svih šest oblaka spojili u jedan, ninda se odbaci od tla.

Zalet dug tridesetak jardi vodio ga je pored srednjeg stražara. Valjda će ta budala ostatu u mestu i time mu uštedeti malo vremena i energije potrebnih da ga ukloni sa puta...

Gotovo se sudario sa senkom koja se zbunjeno osvrkala držeći spremnu pušku u rukama.

Stražar njega nije video, ali je morao osetiti kako je nešto krupno prohujalo kroz maglu pored njega.

— Hej! — začu ninda uzvik iza sebe. — Ko...?

Nije mogao videti zid pred sobom, ali je svaki njegov korak i skok bio tačno odmeren. Odbacio se od asfalta, pružajući ruke naviše potpuno siguran da će prstima dosegnuti jvicu zida.

Tako je!

— Henk! — urlao je stražar ispod njega. — Henk, neko je prošao pored mene!

Smešeći se, ninda bez napora izvuče svoje telo na vrh zida. Najveći deo oružja, zajedno sa dugim mačem, ostavio je dobro skriven u žbunju. Za posao koji je pred njim vakizaši bi morao da bude sasvim dovoljan.

— Ne pucaj, budalo! — odgovarao je drugi stražar. — Po godićemo jedan drugog! Sačekaj da se ovaj prokleti dim razide!

Ležeći duž zida, ninda baci pogled na prostor ispred sebe.

Nikoga nema u blizini, baš kako je i očekivao. Imaće dovoljno vremena da izvede sledeću fazu plana...

U nekoliko skokova preleteo je jedan od teniskih terena i stigao do slepog zida palate.

Plan građevine govorio je da je iza ovog zida hodnik kojim se može dospeti do stepeništa, jedinog prilaza u podzemno sklonište Onesina Kontrerosa.

Zario je vrh vakizašija u malter između dva kamena i hitro obrnuo šaku, stvarajući otvor dovoljno velik da se može postaviti jedna eksplozivna kuglica. Ponovio je postupak na još tri mesta, a onda hitro odskočio unazad i u stranu, iako, po njegovom proračunu, ne bi trebalo da bude previše krhotina izbačenih eksplozijom.

Jedini problem je, sličan onom od maločas, kako aktivirati sve četiri kuglice?

Srećom, nije obavezno da to učini istovremeno, ali je poželjno da razmak između eksplozija bude što kraći, kako ljudi na onoj strani zida ne bi imali previše vremena da se pripreme da ga dočekaju.

Za početak, mora žrtvovati jedan od svojih šurikena, opasnih čeličnih zvezda koje ninde lansiraju sa savršenom preciznošću i fantastičnom snagom.

Zavitalao je šuriken i bacio se na travnato tle.

Potmula eksplozija zatrese tle i iz zida izbi oblak crnožutog dima. Nije bilo mnogo krhotina, kako je i očekivao, ali će tri manja kamenčića sasvim dobro doći da njima po-

godi preostale tri eksplozivne kuglice.

Bacio je kamenje jedno za drugim i ponovo se bacio na tle, jer ova trostruka eksplozija biće snažnija od prethodne.

Jedan... dva... tri...

Skočio je na noge čim su nad njim proletele najveće krhotine kamena i zadržao dah prolazeći kroz oblak dima oštrog mirisa.

Dva velika kamena ispala su iz zida. Da bi izbacio i treći potrebno je veoma malo napora...

Ramenom napred, ninda se provuče kroz uski otvor načinjen u zidu. Od ovog trenutka stvar postaje mnogo ozbiljnija; svi koji se nalaze u unutrašnjosti palate upozoreni su eksplozijama da je napad počeo i neće oklevati da zaspnu kišom metaka svakog ko im ne pripada.

Hodnik je, začudo, prazan, ali to neće dugo trajati. Tutanj koraka čuje se sa obe strane...

U nekoliko skokova ninda stiže do stepeništa koje vodi u podzemlje. Odozdo stižu dva čoveka u uniformama, sa pištoljima u rukama.

Njihove glave upravo su u visini stopala ninde. Iskušenje kome se ne može odoleti...

Ninda odskoči uvis, da bi

njegovo telo dobilo još više energije prilikom pada, zadajući dva munjevita udarca u vrhove brade iznenađenih napadača.

Meko je doskočio na stepenik, još pre nego što su se dva mrtva tela sručila pred njega.

Oslušnuo je bat koraka iz hodnika. Suviše su blizu da bi im smeo dopustiti da prežive.

Šćepao je oba mrtva tela za košulje između lopatica i bez napora ih podigao pred sebe, kao živi štit, neprestano osluškujući.

Ljudi u hodniku zastali su kraj otvora u zidu. Biće im potrebno samo nekoliko trenutaka da shvate kako je uljez već unutra i da je krenuo stepenicama prema suterenu.

Da, oni dolaze... još brže i žustrije nego maločas!

Usporili su korak pre nego što će skrenuti iza ugla. Da, op reznj su, pravi profesionalci!

Delić sekunde pre nego što će trojica Kontrerosovih ljudi skrenuti na stepenište, ninda izbaci iza ugla dva mrtva tela pred njih. Bacio ih je takvom snagom da se onoj trojici jednostavno MORALO učiniti da dva čoveka skaču na njih.

Malo je onih koji bi u takvoj situaciji sačuvali prisustvo duha. Ovoj trojici to nije uspelo.

Uski hodnik ispuni buka rafala automatskog oružja i gusti barutni dim. Dva tela bila su doslovno iskidana na komadiće pre nego što su strelci uopšte shvatili da imaju posla sa mrtvacima.

A kada su to shvatili, bilo je kasno. Ninda je već kretao u novi napad...

Vakizaši u desnoj ruci fijuknuo je, glatko odvajajući od vrata glavu najbližeg čoveka. Istovremeno, leva ruka ninde istrgla je vrolu cev iz ruke nje govog suseda, obrnula pušku i njenim kundakom smrskala lice sledeće žrtve.

Treći čovek imao je vremena tek da napne mišiće u pokušaju da odskoči unazad. Vrh vakizašija, već prekriven tankom krvavom skramom, zari mu se pod grlo, preseče grkljan i skliznu naniže, potpuno otvarajući grudni koš i utrobu.

Pre nego što su tri nova mrtva tela i dotakla pod, Lesli se obrte na vrhovima nožnih prstiju i dugim skokom polete niz stepenice.

Teška čelična vrata na dnu stepeništa su poluotvorena. Može stići do njih pre nego što se neko na drugoj strani seti da bi možda bilo dobro zalupiti ih, a protiv tog čelika čak ni eksplozivne kuglice ninde ne bi bile od velike pomoći.

Ne, srećom, nikog nema na drugoj strani vrata. Ninda je, jednim pogledom prouči komande na zidu sa druge strane, a onda pomeri polugu.

Vrata skliznuše na svojim točkićima i zalupiše se sa treskom koji potmulo odjeknu u podzemnoj prostoriji. Ne mogu se otvoriti spolja; kada sledeća grupa Kontrerosovih ljudi stigne do njih, biće potrebno da se neko od njih vrati sa tim obaveštenjem, kako bi mehanizam vrata mogao biti aktiviran daljinski, sa nekog drugog mesta u palati.

U međuvremenu...

Raspored prostorija u skloništu bio je urezan u memoriju ninde. Jedino što ne zna u koji su deo zavtorili njegove prijatelje i koliko još naoružanih čuvara ima u podzemlju...

Ovo drugo verovatno će brže saznati.

Potrčao je lakim, bešumnim korakom, pažljivo osluškujući šumove iz okoline.

Ta vrata na kraju hodnika... iza njih bi trebalo da bude prostorija sa uređajima kojima se upravlja svim instalacijama i održava veza sa spoljnim mestom. Najprirodnije mesto za ljude koji sada upravljaju Kontrerosovim zatvorom.

Ako nekoga ima iza njih, ta

vrata su sigurno čvrsto zatvorena...

Ninđa naglo zastade. Otvori u tavanici...

Njih nema na planovima palate! Doktor Herero se prevario kada ga je uveravao da nikakvih naknadnih radova nije bilo!

Upozoren jedva čujnim šumom iz otvora u betonu, ninđa odskoči korak unazad...

Teška rešetka od debelih čeličnih šipki sa treskom se spusti pred njega, zatvarajući mu prolaz. U istom času, isti takav zvuk ču se i iza leđa ninde!

Ninđa zastade. Okrenuo se bez žurbe. Za nju više nije ni bilo razloga.

Oči mu potvrdiše ono što je već znao: ostao je uhvaćen u zamci između dve čelične rešetke i debelih betonskih zidova!

*
* *

Vrata do kojih je želeo da stigne otvoriše se. Trojica ljudi.

Visoki, snažni, tvrdih lica i očiju. Uniforme zaštitne boje, automatski pištolji u futrolama na boku, držanje koje pokazuje da ima posla sa ljudima koji takvo oružje umeju da upotrebe.

Dvojica zaostaju za pola koraka; onaj u sredini očevidno je glavni među njima.

Prišao je rešetkama, uhvatio se obema rukama za njih i iscerio ninđu. Njegove svetloplave oči podsećale su na dva komada večitog leđa...

— Halo, prijatelju! — reče sporo, na lošem španskom. — Ti si prvi koji je dobrovoljno ušao u naš mali hotel!

I ninđa se osmehivao, a to očevidno malo zbuni trojicu pri došlica.

— Moram reći — progovori Lesli — da ovo što vidim potpuno odgovara reklamnim brošurama. Imate ovde pacovsku rupu prve A klase, momci!

Njegov španski bio je mnogo bolji, pa je uniformisanom trebalo malo više vremena da sebi prevede brzo izgovorenu rečenicu.

— Ha! — nasmeja se kada je shvatio njeno značenje. — Ni si još ništa video, prijatelju; čekaj dok stavimo svoje šape na tebe i predstavimo ti specijalitet kuće!

— Drzak tip! — primeti jedan od one dvojice. — Da ga ščepamo, Tom?

— Polako! Hoću malo da pričam sa momkom koji nam je tako ljubazno došao u šake. Kaži mi kako si, do đavola,

načinio onu dimnu zavesu napolju? Nikada nisam video nešto slično!

— Stari indijanski trik! — sleže ninda ramenima. — Za dobru cenu mogao bih i da ti ga odam, senjor Tomlison!

— Gle, ti znaš moje ime? — nasmeja se ovaj.

— A ko ga ne zna na ovom ostrvu?

— Ti si sa ostrva? Hmmm... nisam te vidao ranije, prijatelju... Kako se zoveš?

— Zar je moje ime važno?

— Pa i nije. Kaži mi, zašto si provalio ovamo? Da oslobodiš prijatelje, a?

— Tome, pogledaj šta taj tip ima u rukama! — uzbuđeno reče drugi pratilac. — Pravi vakizaši, neka sam proklet ako nije!

— Vakizaši? — Tomlison sku pi obrve. — Nešto japansko, a?

— Možeš se kladiti da jeste! Ono parče čelika u njegovoj ruci, ako je original, vredi dobrih deset hiljada dolara za pravog poznavaoa!

Govorili su engleski, ubeđeni kako ih seljak sa ostrva ne može razumeti. Leslijevo lice ostade mirno; ukoliko duže misle da on nije naročito opasan protivnik, utoliko bolje po njega.

— Ne govori nikome o tome, do đavola! — prosikta Tomli-

son kroz zube. — Prijatelju — dodade, prelazeći ponovo na španski — kako si došao do tog smešnog mača?

— Našao sam ga.

— Našao? Gde?

— U džungli... tamo postoje ruševine nekog starog hrama. Mač je bio među kamenjem...

— Laže! — sleže ramenima onaj koji se razumevao u oružje. — Nikakvi Japanci nisu ovamo mogli stići da bi taj mač ostao iza njih, Tome!

— Siguran si da je pravi?

— Skoro siguran. Iako bih voleo da ga pogledam izbliza. Hej, prijatelju, daj mi to; ionako ti više ne može pomoći.

Ninda je, u međuvremenu, već stvorio nekoliko planova koji su imali izgleda na uspeh. Sa ovom trojicom mogao je oдавно da svrši, ali nijedan od tih planova nije nudio način da ga oslobodi debelih čeličnih rešetaka.

Prema tome...

— Dođi da ga uzmeš! — reče, odstupajući korak dalje od rešetke.

Čovek posegnu za pištoljem, sa gnevnom psovkom na usnama, ali mu Tomlison zaustavi ruku.

— Čekaj malo, do đavola! Ne smemo ga još ubiti, gazda će bez sumnje hteti da poraz-

govara s njim! Postoji i drugi način... idi i podigni rešetke.

Upravo ono što je ninda očekivao! Njegovo lice, međutim, ne pokaza ni traga olakšanja koje je osjetio!

— Umaći će nam na drugu stranu, Tom!

— Neće! Ako se samo pomeri sa mesta, nas dvojica pucaćemo mu u noge, Roni! Slobodno podigni rešetke!

Sada su njih dvojica izvukli pištolje, a Roni se, mašući glavom vratio do vrata i nestao iza njih.

— Sačekaj da ti dam znak, Roni! — doviknu Tomlison preko ramena. — Kada viknem drugi put, ponovo spusti rešetku, jasno?

— Važi! — dopre Ronijev glas kroz otvorena vrata prostorije. — Spremini ste?

— Može!

Mehanizam zazuja i obe rešetke počele da se dižu prema otvorima u tavanici.

Ninda je strpljivo čekao u mestu. Dogodilo se upravo ono čemu se i nadao...

— Sad, Roni! — dreknu Tomlison.

I on i drugi čovek pogнули su se da uskoče ispod rešetke podignute tek na jednu jardu od poda. Držali su Leslija na oku, sa uperenim pištoljima, ali čovek koji se provlači ispod

niske prepreke nikada nema dovoljno stabilnosti u takvom položaju.

Jednim skokom, neshvatljivo dugim, ninda se stvori pred njima, prešavši u deliću sekunde rastojanje nedostupno običnom čoveku. Izveo je to tako brzo da su njih dvojica morali imati utisak kao da gledaju film iz kojeg je neko u montaži isekao nekoliko kvadrata, direktno nastavljajući kraj skoka sa njegovim početkom.

Vrh vakizašija prođe drugom čoveku kroz grlo i baci ga natrag na rešetke koje su sada već ponovo spuštale. Slobodnom rukom ninda izbi Tomlisonu pištolj iz ruke i dovrši taj pokret tako što ga laktom pogodi odozdo u bradu.

Precizno odmeren udarac, dovoljan da ga na nekoliko trenutaka ošamuti i ništa više.

Rešetka s treskom ponovo do tače pod i Roni se pojavi na otvorenim vratima prostorije.

Izraz na njegovom licu bio je komičan dok je u mozgu postepeno dovodio na mesto iznenađajuću izmenjenu situaciju ispred sebe.

Njegov prijatelj leži na betonu u koji uzaludno pokušava da zarije prste ruku dok mu iz grla šiklja debeo mlaz krvi. Ninda je potpuno zaklonjen Tomlisonovim telom, a oči ovog

drugog zapanjeno posmatraju Ronija dok isteže vrat kako bi izbegao dodir sa oštricom vankizašija pod bradom.

— A sada se lepo vrati, Roni — reče ninda na engleskom — i još jednom podigni tu rešetku. A ako slučajno nekoga pozoveš da javiš šta se dogodilo, imaćeš divnu priliku da gledaš kako igram košarku sa Tomlisonovom glavom!

Roni neodlučno obližnu suve usne. Ruka mu krete prema futroli na boku.

— Samo napred! — nasmeja se ninda. — Tomlison, pogledaj samo koliko te tvoj prijatelj voli!

— Roni! — prostenja ovaj. — Roni... nemoj, za ime boga!

— Da... da podignem, Tom?

— Uhhh... učini to... i nemoj... nemoj zvati!

— Imam odličan sluh! — na smeja se ninda. — Čuću te ako samo malo glasnije udahneš, Roni!

Ne skidajući pogleda sa njih, Roni počeo da uzmiče, korak po korak.

— Vrlo dobro, Tomlison — reče ninda tiho. — Bio si veoma uverljiv!

— Ko... ko si ti, do đavola?

Ninda sačeka da rešetka počne da se diže, a onda pozva:

— Dobro je, Roni! Izadi sa-

da, hoću da te neprestano imam na oku!

Čovek se ponovo pojavi na vratima, ruku opuštenih niz telo. Gledao je u Tomlisona, kao da od njega očekuje znak da nešto učini.

Uostalom, ovaj je na to bio spreman. Ninda je osetio promenu raspoloženja kod Tomlisona po naglom uvlačenju vazduha u pluća i naprezanju mišića, nesvesnim pokretima koji odaju čoveka u trenutku kada donese krupnu odluku.

Naravno, Tomlison je borac, i to dobar. On se nije pomirio sa činjenicom da je ova borba izgubljena...

Postoji svega nekoliko stvari koje se mogu učiniti kada ti protivnik drži oštricu noža pod grlom. Lesli nije poznavao Tomlisona, ali je poznavao školu kakvu je ovaj, bez sumnje, prošao, tako da ga Tomlisonov pokušaj nije nimalo iznenadio.

Obe ruke naglo se podignu naviše, s ciljem da se dlanovi ubace u prostor između grla i ruke koja drži oštricu. Istovremeno, petom jedne noge zadaje se snažan udarac u potkolennicu protivnika, sa namerom da se ona polomi.

Ninda izmače nogu od udarca i iskoristi Tomlisonov zahvat da mu i drugu nogu odvoji od zemlje. Odgovaralo mu

je što ga je ovaj obema rukama šcepao za podlakticu desne ruke, jer ionako nije još želeo da ga ubije.

— Sad, Roni! — vrisnu Tomlison.

Roni je bio spreman. I prilično brz.

Njegova šaka sklopi se oko drške pištolja u futroli i ruka polete naviše, hitro izvlačeći oružje.

Više od toga niko ne bi mogao učiniti, jer je šuriken već leteo, lansiran levom rukom ninde koju je Tomlison neoprezno oslobodio.

Dva oštra kraka zvezde zariše se Roniju u sam koren nosa, probijajući kost i pogađajući prednji režanj mozga. Povreda koja donosi trenutnu smrt i potpunu paralizu tela koje je bilo mrtvo još pre nego što su mu leđa dotakla betonski pod.

— To je bilo glupo, Tomlison — tiho reče ninda. — Šta da mi se ruka omakla? Sada bi i ti ležao na betonu i pokušavao da dišeš bez dušnika!

— Neka si proklet! — prostenja Tomlison, odustajući od pokušaja da udalji oštricu vakizašija od grla. — Tj si sam đavo!

— Ja? Ja sam nešto mnogo gore od đavola! — nasmeja se

Lesli. — Đavo bi ti uzeo samo dušu, a ja... ja ću ti uzeti sve!

— Šta hoćeš od mene, prokletstvo?

— Svoje prijatelje. Devojku po imenu Sumiko i plavokosog grmalja koji se odaziva na ime Tabasko Pit.

— To je ludost! Niko od nas neće živ izaći odavde!

— NEKI od nas sigurno neće izaći — ispravi ga ninda. — Gde su njih dvoje, Tomlison.

— U... u trećoj ćeliji odavde... Moraš ući u odaju sa komandama da bi im otvorio vrata...

— Idemo zajedno, Tomlison. Fino i polako, bez gluposti. Inače...

Tomlison poslušno zakorači, ukočenim nogama, kao robot.

Neveliku prostoriju gotvo su ispunjavali brojni monitori, uređaji za kontrolu ventilacije podzemnog skloništa i svi oni moderni izumi koji omogućavaju da se veliki prostor kontroliše sa jednog mesta.

— Pogledaj! — prostenja Tomlison. — Sada ti je valjda jasno da nećete živi izaći odavde!

Ninda se zagleda u monitor vezan sa kamerom postavljenom negde kod ulaza u podzemlje.

Da, Tomlison gotovo da je u

pravu... tamo, na drugoj strani čeličnih vrata nalazi se čitava armija ljudi naoružanih do zuba!

*
* *

— Jeste — nasmeja se Tabasko Pit — čuo sam taj prokleti helikopter, a dugo pre to ga imao sam ga na ekranu radara.

— I? — ninda je proučavao slike na čitavom nizu monitora duž zida.

— Bio sam spreman da im priredim vatromet! — isceri se Tabasko — a onda da okrenem gliser i zbrišem. Međutim, taj šašavi pilot je samo lebdeo negde na mračnom nebu, na samoj ivici dometa, tako da ni sam hteo da ga gađam.

— Jasno. Mene zanima kako su vas uhvatili, Pite!

U svom uglu Sumiko se osmehnula. Da Tabasko nije još uvek gnevao na sebe što su tako lako pali u ruke Kontrerosovim ljudima već bi shvatio da se Lesli šali sa njim. Plavokosi džin, međutim, upinjao se da dokaže nešto što je ninda znao i bez njega: da njih dvojica jednostavno nisu imali izgleda da umaknu...

— Ah, to! — prostenja Tabasko. — To nemoj da me pi-

taš. Pitaj onog smrknutog tipa tamo!

Tomlinson nije reagovao. Stajao je u uglu iza vrata i neprestano kružio pogledom oko sebe, nalik divljoj zveri uhvaćenoj u zamku.

— Ja želim da čujem kako je to izgledalo iz tvog ugla, Pite. KAKO su vas, do đavola, uhvatili?

Pitove ruke, koje su sve do tada živo gestikulirale, padaše niz bokove.

— Ne znam — reče rezignirano. — Pitaj me nešto drugo, Les.

— Ne znaš? Ne razumem — ninda je i dalje glumio radoznalost.

Istinu govoreći, nije bilo ni malo razloga za šalu u ovom trenutku, jer se omča oko njih troje iz trenutka u trenutak sve više stezala, a to su monitori verno prenosili.

Kontreros se igra sa njima, siguran da su u zamci bez izlaza. Debela čelična vrata jedini su izlaz, okna za ventilaciju preuska da bi se pokušalo bekstvo kroz njih.

U redu, vrata su za sada čvrsto zatvorena i više ne postoji opasnost da ih otvore daljinskom kontrolom sa nekog drugog mesta u palati, jer je Lesli blokirao njihov mehanizam. Međutim, samo je pitanje vre-

mena kada će Kontreros odlučiti da proguta dodatni trošak izrade novih vrata i dopustiti svojim ljudima da na njima upotrebe eksploziv ili jedan od lansera za rakete koje je Leslie već video u rukama uniformisanih ljudi.

— Ne razumeš? — nastavi Tabasko. — Ne razumem ni ja, do đavola! Ali ti moram reći, ortak, da ne bih imao ništa protiv da me još jednom zarobe na takav način!

— Bilo je toliko lepo?

Tabasko prevrte očima.

— Lepo? Preslaba reč... divno, veličanstveno, nezaboravno, fantastično... Hmmm... ova poslednja reč je možda najbliža istini! Da, baš tako! Fantastično!

Ninđa se nasmeši. Zaista, teško je naći pravu reč za ono što je i sam osetio pri svom prvom kontaktu sa vođenim prahom koji je donosio neizmerno zadovoljstvo...

— Da, fantastično! — zamišljeno je govorio Tabasko Pit. — Čak i ružna faca onog tipa tamo izgledala je lepo kada je stigao na patrolnom čamcu i pokupio nas, zajedno sa gliserom. Eto, ortak, to ti je čitava priča!

»Sreća što Kontreros nije imao vremena za vas«, razmišljao je Leslie. »Nije mu se ni

žurilo da iščupa istinu iz vas dvoje, inače...«

Okrenuo se Tomlisonu. Ovaj izbeže njegov pogled.

— U tome se sastoji čitava priča, zar ne, Tomlison? — upita ninđa. — Ti i Kontreros planirate da u svet lansirate novu drogu?

Čovek u uglu sleže ramenima.

— Jasno. Samo budala bi propustila takvu priliku, do đavola! Ko jednom oseti ukus »nebeskog praha« spreman je da dà i poslednji cent da bi ponovo došao do njega!

— Iz čega se on dobija, Tomlison?

— Voleo bi da znaš, a? — promuklo se nasmeja ovaj. — Zao mi je, prijatelju... ta informacija vredna je tvoje težine, recimo, u zlatu!

— Je li? Vrednija, recimo... od tvoga života?

Tomlison se ugrize za usnu. Glas ninđe bio je tako hladan da je osetio žmarce niz leđa.

Da, ovaj čovek ume da ubija. Brzo, lako i bez imalo oklevanja!

— Postoji — počeo nevoljko — postoji jedno drvo... domo roci ga nazivaju »nebesko drvo«. Davolski retko, na čitavom ostrvu pronašli smo još svega četiri primerka...

— A na ostalim ostrvima u Antilima?

— Ništa, bar za sada, iako tragamo već mesecima...

— Kako se dobija »nebeski prah«, Tomlison?

— Od lišća... Lišće se izlaže posebnoj kombinaciji vlage i temperature, tako da se dobije isparenje koje je veoma teško sačuvati u specijalnim posudama...

— Lišće, dakle... To znači da su količine »nebeskog praha« veoma ograničene? — u meša se Sumiko.

— Da, na žalost — uzdahnu Tomlison. — Ne smemo da upotrebimo više od malog dela lišća sa postojećeg drveća kako bismo ih sačuvali. Ako ne nađemo novo drveće, ili proces da se »nebeski prah« dobija na neki drugi način, količina će biti uvek toliko mala da se neće isplatiti prodavati ga ni za kakav novac!

— To povlači jedno veoma važno pitanje — nasmeja se ninda. — Gde čuvate do sada prikupljeni »nebeski prah«, Tomlison?

Pitanje je bilo upućeno tako iznenadno, da Tomlison nije uspeo da skrije grč na licu, bez obzira što je već dugo morao biti spreman na mogućnost da ono bude postavljeno...

— Kontreros je jedini koji

to zna — reče žurno. — On lično daje nam određene količine ako su potrebne neke posebne akcije...

— GDE, Tomlison?

— Do đavola, ne znam, rekao sam ti već!

Sumiko priđe kontrolnoj tabli i zagleda se u nju.

— Već dugo posmatram ove uređaje — reče — i nikako da odgonetnem čemu je namenjen onaj sistem tamo, ispod plastičnog poklopca.

Kao i obično, ona i Lesli izvanredno su razumevali jedno drugo. Dok je Sumiko govorila, ninda je oštro motrio Tomlisonovo lice, tako da mu nije promakao novi nekontrolisani trzaj na njemu.

— To je to, zar ne, Tomlison? — upita tiho. — Skrovište je negde ovde, u podzemlju, a ovim uređajem se kontroliše ulaz...

— Ne smeš to učiniti! — prostenja Tomlison. — »Nebeski prah« čuva se u posebnim uslovima! Jedan pogrešan potez mogao bi uništiti sve što smo do sada prikupili!

— Odlučna ideja! — dobaci Tabasko Pit. — Les, kako nama to nije ranije palo na pamet!

— Nemoj to činiti! — prigušenim glasom reče Tomlison. — Čoveče, ne shvataš koliki je

novac u pitanju! Kontreros je spreman da...

— A ova ideja dopada mi se još više! — oduševljavao se Tabasko. — Kako stvari stoje, mi ne samo da ćemo mirno odšetati odavde već ćemo poneti i gomilu love!

Sada se i Tabasko uključio u igru, čiji je cilj bio jasan: privući Tomlisona na svoju stranu u neizbežnom pogađanju sa Kontrerosom. Uostalom Tomlison ima i mnogo jači razlog za to: svestan je da njegov život može sačuvati samo pogodba takve vrste...

— Hajde! — ninda pokaza glavom prema uređajima iza sebe — pozovi Kontrerosa i reci mu kako stvari stoje, Tomlison!

Ovaj rukavom košulje obriša znoj sa lica. Klima-uređaj radio je izvanredno i nije bilo nikakvog fizičkog razloga za njegovo znojenje.

— U redu — prostenja. — U redu...

Prišao je uređajima i pritisnuo nekoliko tastera. Najveći ekran, onaj u sredini, iznenada se osvetli i na njemu se ukazala tvrdo lice još jednog od uniformisanih ljudi.

— Perkins! — reče Tomlison — moram da govorim sa Kontrerosom!

Poziv je očevidno bio očeki-

van. Tomlison još nije bio ni završio svoju rečenicu, a pred kameru je, umesto čovek u uniformi, stao Onesin Kontreros.

Suženim očima ninda je proučavao to lice, poznato do sada samo sa fotografija. Široko lice, sa čeljustima buldoga, gušta crna kosa, sasvim tanki brčići nad gornjom usnom i sitne oči koje uvek svetlucaju preteći.

Čovek bez skrupula, spreman da učini bilo šta da bi se dočepao još više novca i još više moći. Čovek ogromnih apetita, govorili su oni koji su ga poznavali: za jelom, pićem, ženama i, ponovo, moći...

— Tomlison! — zalaja on. — Prokletstvo, čoveče, zašto se ne javljaš? Šta se dale događa?

— Imaju nas u šakama — re zignirano reče Tomlison. — Znaju sve o »nebeskom prahu«, čak i gde se nalazi.

— Znaju? Ko im je rekao? Ti, Tomlison?

— Ne, do đavola! Odnosno... samo ponešto...

— Ponešto, a? Razgovaraćemo o tome, Tomlison, kada se ova prokleta stvar završi. Šta hoće od mene?

— Uh... najbolje da ti to oni sami kažu, Kontreros...

Ponovo brišući znoj sa lica

Tomlison kroči u stranu, puštajući Leslija pred komeru.

Kao on Kontrerosa maločas, tako je sada i Kontreros proučavao nindu dugim pogledom.

— Ko si ti? Nisi sa ostrva, zar ne? — upita na kraju.

— Moje ime je Eldridž... i dolazim iz San Franciska — osmehnu se ninda. — Verujem da ponešto već znaš o tom gradu, Kontreros!

— Da. Šta hoćeš od mene, Eldridž?

— Sve.

Kontreros skupi obrve.

— Sve? — ponovi. — Šta to, do đavola, znači?

— Sve znači jednostavno — sve. — Tvoj »nebeski prah«, tvoj novac, tvoj život.

Kontreros se trže. Očevidno, nije mu ni na pamet padalo da potcenjuje ono što je ninda izgovorio sasvim običnim glasom.

— Nisi baš dobar trgovac — nasmeja se promuklo. — Ne ostavljaš mi nikakvu odstupnicu, Eldridž!

— Zašto bih te lagao. Stvari tako stoje, Kontreros.

— O čemu onda razgovaramo? Ako uništiš »nebeski prah«, nikada više nećeš izaći iz podzemlja, Eldridž, to ti je valjda jasno?

— Nestrpljiv si, Kontreros — nasmeja se ninda. — Nisam

rekao da sve ono što tražim želim odjednom. Za početak, nuđim ti »nebeski prah« u zamenu za slobodan prolaz. Za mene, moje prijatelje i sve zatvorenike koje držiš u ovom betonskom kavezu!

— Ahh! To već liči na pravu trgovinu! — nasmeja se Kontreros. — Recimo da se o tome dogovorimo... šta se posle toga događa!

— Kada svi ovi ljudi budu na sigurnom mestu, ja se vraćam da od tebe uzmem i ono ostalo što želim...

Kontreros ga je zamišljeno posmatrao. Predlog mu je morao biti privlačan, ali se svakako morao zapitati kakvom to snagom raspolaže čovek koji mu tako otvoreno i drsko preti u samom središtu njegovog malog carstva.

— O tvom predlogu može se razgovarati — počeo oprezno. — Jedino, kakve garancije damo jedan drugom? Kako da znam da me nisi prevario i uništio »nebeski prah« pre nego što izadete odatle?

— To je tehničko pitanje — sleže ninda ramenima. — O detaljima ćemo se lako dogovoriti!

— Imaš neki predlog?

— Imam. Postaviću eksploziv u tvoje skladište »nebeskog praha« i neprestano [mat] uz

sebe uređaj kojim se on može aktivirati iz daljine. Kada izađemo oдавде, predaću uređaj mojim prijateljima, a ja ostati, na primer, na teniskom terenu, opkoljen tvojim ljudima. Sačekaćemo da oni budu na bezbednom mestu, a onda izvršiti razmenu, ako se slažeš, Kontreros?

Kontrerosove oči blesnuše, ali mu lice ostade nepomično. Kako je ninda i očekivao, plan mu se odmah dopao.

Istina, pravio se da napeto razmišlja, ali je to bila samo poza. Kontreros je bio spreman da ponudu oberučke prihvati čim je saslušao.

— U redu — reče. — Prihvatam, do đavola! Ostaje da račistimo još samo sitnije detalje...

*
* *

Ninda se lagano obrte oko sebe, upijajući u memoriju detalj po detalj okoline.

Tabasko Pit i Sumiko otišli su pre nešto više od petnaestak minuta, na čelu tužne kolone ljudi i žena od kojih je većina jedva hodala. Oni snažniji pomagali su slabijima da koračaju, a neke od njih morali su čak i nositi, što je još više usopravalo kretanje.

Za neke od njih sloboda je stigla prekasno. A profesor Hulan Alvarado bio je jedan od njih...

Za sada se sve odvijalo po planu koji je skovao. Bilo je, štaviše, i elemenata na koje ni je računao, ali koji su išli njemu u prilog.

Žamor uzbuđene gomile, na primer, na suprotnoj strani palate, prema glavnom ulazu. Stanovnici Santa Eulalije kao da su osetili da se nešto događa i pažnja Kontrerosovih čuvara sada je neizbežno podeljena između mase pred glavnim ulazom i usamljenog čoveka nasred teniskog terena.

Uza zid palate poredani su Tomlisonovi ljudi sa automatskim puškama u rukama, jedan čak viri kroz otvor koji je ninda načinio eksplozivom. Duž spoljnog zida palate takođe sto je naoružani ljudi, tako da je Lesli sada u središtu nepravilnog četvorougla sačinjenog od pretećih cevi.

Tomlison i Kontreros sada bez sumnje istražuju neposrednu okolinu skladišta svog dragocenog praha, ali se neće usuditi da otvore njegova vrata, jer im je ninda objasnio da će svaki takav pokušaj neizostavno dovesti do eksplozije.

Sto, naravno, nije bilo tačno, ali njih dvojica neće se

usuditi da stave na kocku sve što im je preostalo kako bi proverili da li Leslie bléfira...

Miniijturni uređaj koji je Sumiko nosila nije mogao izazvati eksploziju na daljinu, a i da jeste, to ne bi pomoglo, jer eksploziva jednostavno više nije bilo. Ninda je ljubomorno čuvao poslednje tri eksplozivne i dve dimne kuglice, neophodno potrebne da se izvuče iz četvorougla smrti koji mu pretili.

Još pet minuta do ugovorenog vremena. Kada Tabasko Pit i Sumiko budu na gliseru, dovoljno daleko od obale da mogu izmaći poteri patrolnih čamaca, Leslie treba da krene istim putem za njima, praćen Tomlisonovim ljudima.

Plan je predviđao da se razmena izvrši malim čamcima, na polovini rastojanja između glisera i obale. Ninda je, međutim, bio gotovo siguran da do te faze događaji neće doći...

A u međuvremenu, buka sa druge strane palate postajala je sve snažnija, a masa je urlala onim divljim krikom od kojeg se čoveku ledi krv u žilama.

Taj zvuk upozorava... Stanovnici Santa Eulalije dugo su i strpljivo čekali svoj trenutak, a sada je tom strpljenju došao kraj. Kao što to obično biva,

dovoljan je samo mali impuls, jedan naizgled sitan događaj pa da se dugo potiskivani gnev izlije na onoga koji je tako dugo vladao nasiljem i strahom.

Samo je pitanje minuta kada će razjarena masa krenuti prema glavnom ulazu u palatu: ninda to oseća po sve snažnijem huku iz kojeg se više ne izdvajaju pojedini glasovi.

Kada se to dogodi, krv će počeći popločanim trgom ispred predsedničke palate. Ljudi koji štite Kontrerosa neće oklevati nijednog trenutka da upotrebe svoje automatsko oružje...

Tu masu više ništa, sem vrelog olova, ne može zaustaviti, nikakav glas razuma, nikakvi pozivi na opreznost i nikakva upozorenja, čak i kada bi neko to pokušao. Postoji nešto što se zove tačka ključanja: kada se ona pređe, samo prolivena krv može ohladiti ljude kojima više nije stalo ni do sopstvenih života.

Naoružani ljudi oko ninde to takođe shvataju. Sve češće, vidi on, glave Tomlisonovih ljudi nervozno se okreću prema palati.

Oni se takođe pitaju šta će se sa njima dogoditi ako razbesnela gomila probije prepreke na ulazu.

To svakako utiče na njihovu koncentraciju, jer čovek koji

obraća pažnju na dve strane istovremeno ne može efikasno da se bori...

Ako tako ostane još samo dva minuta, dok Tabasko Pit i Sumiko ne stignu do sigurnog mesta, to je prilika koju ninda svakako neće propustiti.

Ah... Tomlison dolazi...

Žurno, dugim koracima. Međutim, u njegovom držanju više nema one rezignacije koja ga je savladala kada je na grlu osetio oštricu vakizašija.

Nešto se dogodilo. Nešto što Tomlison smatra dobrim za sebe i Kontrerosu, a što, po definiciji, mora biti loše za nindu i njegove prijatelje.

Zastao je na sigurnom rastojanju. Odnosno na rastojanju koje smatra sigurnim. Da, Tomlison je iskusan borac, još oprezniji posle onoga što mu se dogodilo ovog popodneva u pod zemlju palate.

Ninda još jednom prelazi po gledom po okolini. Sunce je nisko nad krovom palate, a trojski sumraci su kratki. Za manje od deset minuta bće mračno... Još jedna činjenica koja se mora uzeti u obzir.

— Tvoj blef nije uspeo, Eldridž! — ceri se Tomlison. — Uzeli smo daljinski upravljač od tvoje cure i naši stručnjaci kažu da on nema nikakve veze sa eksplozivom.

— Pa?

— Njih dvoje su i dalje u našim rukama. To je sve.

— Gde su? Na patrolnom čamcu?

Tomlison sleže ramenima.

— Jesu, ali ti nećeš imati nikakve koristi od te informacije. Bolje je da ništa ne pokušavaš, jer ove momke unakolo već svrbe prsti.

Sa druge strane palate dopreše prigušeni pucnji, znak da je pala naredba da se upotrebi suzavac.

Lesli zavrti glavom. Prekasno...

I Tomlison se ugrizao za usnu i neodlučno okrenuo prema palati, očevidno iznenađen naglim razvojem događaja.

— Koja je to prokleta budala... — započe.

Urlik mase, čitav stepen snažniji nego maločas ispuni vazduh. Činilo se da se od njega tresu čak i debeli kameni zidovi Kontrerosove palate.

Ninda duboko udahnu i nape mišice. Voleo bi da je oko njega još malo mračnije, ali sada više ne može da bira.

Vreme čekanja je prošlo. Dolazi trenutak za akciju...

Kada se pokrenuo, učinio je to sa neshvatljivom brzinom, nedostižnom ljudskom oku. Čak i oni koji su ga neprestano držali na oku nisu imali vreme-

na čak ni da iz grla ispuste uzvik upozorenja.

Poleteo je naglo na desnu stranu i izbacio iz leve ruke dve tri kuglice sa smesom koja će već u sledećem trenutku stvoriti oblak gustog dima na sredini teniskog igrališta.

On sam, međutim, promenio je smer kretanja za sto osamdeset stepeni i bacio se na tle, kotrljajući se neverovatnom brzinom po kratkoj travi u smeru suprotnom od mesta gde se naglo širio oblak guste bele magle.

Čist trik, zasnovan na solidnom poznavanju trikova iluzionista. Pažnja posmatrača neodoljivo je privučena na pokret koji mađioničar izvodi upadljivo; za to vreme događa se ono što publika ne sme i ne treba da vidi...

Baš kao i sada.

Prvi rafali odjeknuli su još dok se ninda kotrljao po travi. Nijedan od strelaca, međutim, nije uočio svoj cilj i svi meci počeli su da oru po travnjaku tamo gde se uzdizao oblak dima, za koji su smatrali da krije njihov cilj.

To, naravno, ne može trajati dugo, ali su dve ili tri sekunde čitava večnost za brzinu jednog japanskog ninde...

Ninda se uspravi na noge u zaklonu ukrasnog žbuna koji

će za još izvesno vreme odložiti trenutak u kojem će Tomlisonovi ljudi shvatiti da uzalud troše municiju.

Sam Tomlison, međutim, nije prevaren...

Pokazujući puno prisustvo duha, on je kleknuo na koleno, istrgao pištolj iz futrole i sa obe ruke ga podigao u visinu očiju, prateći njegovom cevi kotrljanje ninde po travi.

Ninda se, međutim, kretao suviše brzo, čak i za tako iskusnog strelca. Štaviše, imao je pri tome i toliko vremena da još jednom uoči pokret praktično svakog od Tomlisonovih ljudi i proceni koji od njih će prvi ugroziti njegovu bezbednost.

Ne, nijedan od njih neće biti opasan u narednih nekoliko desetina sekundi. Prema tome, Tomlison je prva meta...

U času kada se uspravio, ninda izbaci šuriken, istrgnut iz skrovišta pod odećom još dok se kotrljao po travi. Čelična zvezda zazuja kroz vazduh kao razbesnela osa, ali Tomlison to nije mogao čuti.

Tamo, na drugoj strani palate, automatske puške zapevale su svoju pesmu smrti, u složenom horu...

Urlanje mase pretvorilo se u zavijanje ranjene zveri, ali to nije cviljenje puno straha, već

glas bića koje juriša zubima i kandžama, zaboravljajući čak i onaj najosnovniji instinkt, instinkt samoodržanja.

Tomlison ispali jedan kratak rafal, brzo i nedovoljno kontrolisano. Meci zašuštaše po lišću žbuna kraj kojeg se ninda uspravio.

Za nešto više od toga Tomlison nije imao vremena, jer šuriken stiže do njega. Prolećevši nad samom cevi pištolja, oštra čelična zvezda zari mu se kroz levo oko u mozak i baci ga unazad, na travnjak.

Pokret kojim je ninda zavila šuriken bio je samo prvi u čitavom vihoru pokreta i skokova, od kojih je svaki iznenađio one malobrojne vojnike koji su uspeli da uoče gde se ninda uopšte nalazi.

Najpre visoki skok preko žbuna i zamah rukom prema zidu palate. Doskočivši na tle, ninda skupi udove i kao klupče se zakotrlja u istom pravcu.

Oni njemu najbliži shvatili su šta se događa, jer je sada bio na svega dvadesetak jardi od njih. Cevi nekoliko pušaka okretoše se prema nindi, ali maločas bačena kuglica upravo u tom trenutku eksplodira među njima.

Dovršavajući poslednji kolut napred, ninda zavila pretposlednju eksplozivnu kuglicu

prema neravnom otvoru u zidu i ljudima okupljenim oko njega.

Ovo je najrizičniji deo čitavog pokušaja. Prva kuglica tek je eksplodirala i komadi kame-nja sa zida i delovi ljudskih tela još lete unaokolo. Druga će eksplodirati u sledećem deliću sekunde, sejući uništenje i smrt oko sebe a, da bi stvar bila još gora, ninda će biti izložen i mecima onih koji su dovoljno daleko da ne budu zahvaćeni eksplozijom.

Opasnost je, međutim, vazduh koji ninda svakodnevno udišu i jedini ne-Japanac koji je ikada postao to nije oklevao ni ovoga puta.

Zaklanjajući lice podignutom levom podlakticom, on doslovno prelete rastojanje do kamenog zida palate, prkoseći mecima koji su rovali tle oko njega i sa fijukom se odbijali od zida.

Vakizaši u desnoj ruci otvori mu prolaz kroz neravni kameni otvor i on se baci preko mrtvog tela koje je klonulo nje mu pred noge.

Sve to vreme mozak ninde precizno je beležio sve utiske iz okoline, obraćajući pažnju samo na one najvažnije...

Recimo, urlanje mase pred palatom pretvorilo se u razjareno rezanje, znak da joj se

sada više ništa ne može suprot staviti, da je više ništa ne može zaustaviti. Uostalom, puške su prestale da prašte i tek povremeno čuo se poneki pucanj iz pištolja, poslednji očajnički pokušaj naoružanih ljudi da se odupru nasrtaju gomile zaslepljene gnevom.

Straža na ulazu je savladana, zaključio ninda, skačući na noge u hodniku. Ako Kontreros nema pripremljenu novu prepreku u unutrašnjosti zgrade, čitava palata uskoro će se zatresti pod nogama hiljada napadača spremnih da golim rukama kazne one koji su im naneli toliko zla...

Sa krvavim vakizašijem u rukama, ninda polete hodnikom, ovoga puta na suprotnu stranu od one kojom je krenuo prvi put, prema glavnom delu zgrade.

Ovo sada je trka između njega i razbesnelih stanovnika Santa Eulalije. Trka koja će odlučiti način na koji će umreti Onesin Kontreros...

*
* *

Ponovo pucnji koji sada zloslutno odjekuju pod visokim svodovima palate. I ponovo krici, krici bola, ali mnogo snažniji krici gneva.

Gomila napadača sudarila se sa drugom linijom Kontrerosove odbrane u prostranom holu palate.

Lesli kroz bočna vrata izlete u hol i jednim pogledom obuhvati scenu pred sobom.

Zaglušna buka automatskih pušaka, prostor već ispunjen gustim barutnim dimom i skupoceni mozaik po kojem se sada valjaju tela napadača u barama sveže krvi...

Njih šestorica kleče u podnožju širokog mermernog stepeništa i neprestano pucaju prema ogromnim dvokrilnim vratima, već zakrčenih gomilom mrtvih i ranjenih. Novi napadači, međutim, prelaze preko tog užasnog bedema i jurišaju slepo, a od njihovih povika trese se čitava prostorija.

Kao tigar, ninda se baci među Kontrerosove ljude, vitlajući vakizašijem.

Nisu očekivali napad sa te strane, ali im ne bi pomoglo i da jesu...

Jedna glava, sa očima izbezumljenim od straha, zakotrlja se po mozaiku, pravo pod noge novoj grupi napadača. Drugi čovek se stropošta preko svoje puške, nastojeći obema rukama da zaustavi poplavu creva koju je udarac vakizašijem ispuštio iz njegove utrobe.

Ninda stiže da zada samo još

jedan udarac, drškom vakizašija u lice sledećeg vojnika. Preostala trojica doslovno nestadoše pod nogama i telima razbesnelih ljudi i žena.

U tri skoka ninda se dočepa hodnika prvog sprata, mnogo brže od onih u gomili koji su došli na istu ideju. Skrenuo je odmah desno, ubeđen da je Kontreros u svojoj uvek dobro čuvanoj radnoj sobi.

Da!

Teški pisaci sto od skupocenog mahagonija prevrnut je tako da potpuno zatvara prolaz hodnikom. Dva čoveka čuče u tom zaklonu, a nad ivicom stola štrči duga cev mitraljeza »Brauning«...

Oni čuju tutanj nogu na stepenicama i spremni su da otvore vatru kada se prvi napadači pojave u njihovom vidnom polju. Nisu, međutim, spremni na onoga koji se pojavio mnogo pre toga, brz kao munja i tih kao senka.

Jedna eksplozivna kuglica raznela bi i prepreku, i mitraljez i ljude iza njega, ali ninda mora da štedi svoje poslednje preostale razorno oružje.

Postoji i drugi način, uostalom, dostupan onome ko veoma dobro poznaje mogućnosti mitraljeza »Brauning« i svoju brzinu i reflekse.

Duga cev i velika masa da-

ju preciznost automatskom oružju, potrebnu za pogađanje ciljeva na većim daljinama. Na minimalnom rastojanju te osobe pretvaraju se u mane...

U dva skoka ninda prelete polovinu rastojanja do mitraljeza, držeći se levog zida hodnika i oštro motreći pokrete preteće mitraljeske cevi i čoveka iza nje.

Grčevit pokret sa obe ruke. Cev zauze pravac pokretnog cilja.

SADA!

Nagli skok udesno, do suprotnog zida, ali tako da se pri tom izgubi minimum vremena i prostora. Dugi, nervozni rafal, odbijao je ogromne komade maltera sa suprotnog zida, ispunjavajući hodnik belom prašinom koja štipa za oči.

Prst strelca, međutim, i dalje pritiska obarač dok naglim pokretom pokušava ponovo da skrene cev. On je ubeđen da će upravo takvom baražnom vatrom pokriti čitav prostor hodnika i da će bar jedan metak velikog kalibra pogoditi tog neverovatno hitrog napadača.

Greši, naravno, jer zaboravlja da meci lete hodnikom u visini koja približno odgovara visini trbuha čoveka koji dolazi u punom trku.

Bacivši se na pod, ninda načini kolut, propuštajući novi

talas vesnika smrti iznad sebe. Kada se ponovo uspravio, cev mitraljeza bila mu je uz levu butinu i nije predstavljala više nikakvu opasnost.

Pomoćnik mitraljesca ispusti redenik iz šaka i pokuša da se zaštiti podignutim rukama. Va kizaši se nemilosrdno spusti na tu krhku prepreku, glatko preseče obe podlaktice i razdvoji lice žrtve na dve potpuno simetrične polovine.

Ispuštajući svoje oružje iz ruku, mitraljezac se baci poleđuške na pod i pokuša da se dočepa pištolja u futroli.

Ninda preskoči sto i sa obe noge, čitavom težinom, baci se na grudi čoveku u zaštitnoj uniformi. Rebra se polomiše uz glasan prasak, odvratna crna krv pokulja u debelom mlazu na otvorena usta, zalivajući lice sve do razrogačenih očiju.

Odbacujući se sa smrskanog grudnog koša, ninda zakorači prema vratima Kontrerosove radne sobe.

Iza njega krici i režanje, bat nogu po skupocenim tepisima i mermeru predsedničke rezidencije...

Ninda se priljubi uza zid, proučavajući pogledom lica ljudi i žena koji stižu. Podelili su se na stepeništu; jedni su krenuli levo, drugi desno, treća

grupa produžila je stepenicama naviše.

Oni ne znaju gde je Kontreros; njihova lica i oči su prazne i juriče ovako sve dok se ne sretnu sa nekakvom preprekom ili im se ne pokaže neko na kome mogu iskaliti svoj gnev.

Lice i odeća ninde ne privlače im pažnju, jer za njihove oči postoje samo uniforme zaštitne boje. Gomila protrčava pored Leslija, neki se spotiču na prevrnuti sto i dva mrtva tela.

Samo jedna žena zastaje da praznog lica zađa nekoliko brutalnih udaraca u lice mitraljescu...

— Eldridž!

Najzad neko ko je sačuvao prisustvo duha i kontrolu nad sobom!

Doktor Herero stiže hodnikom. U rukama mu je mačeta, njegov beli mantil je prekriven prašinom, a tanak mlaz krvi klizi niz obojeno lice ispod nevešto muzevanog zavoja oko glave.

— Vaši prijatelji su opet uhvaćeni! — reče Herero zadihano. — Zao mi je... ništa nismo mogli učiniti, jer su svi, kao poludeli, krenuli u juriš na palatu!

— Šta se do đavola, dugo-

dilo? Kako je došlo do te pobune?

— Pokušali smo da ih zadržimo — umorno reče doktor — ali, videli ste... Pretvorili su se u divlje zveri, željne osвете i krvi. Ponekad... ponekad se stidim sopstvenog naroda, Eldridž...

— Kako je došlo do toga? Šta ih je izazvalo?

— Ljudi koje ste oslobodili, Eldridž... I do sada se pričalo o mukama koje su preživljavali u Kontrerosovom zatvoru, ali većina građana jednostavno ni je želela da veruje u to. Kada su se oni pojavili, bilo je dovoljno samo ih pogledati...

— Ma — klimnu Lesli glavom — fitilj pobune tinja dugo, ali kada jednom dostigne svoj cilj, onda ga više ništa ne može ugasiti.

Herero pogleda prema vratima.

— Kontreros je ovde? — upita tihim glasom, kao da se boji da će ih diktator čuti.

— Nadam se da jeste. Sa njim imam poseban obračun.

— Zbog... zbog Lorete?

— Zbog Lorete. I profesora Alvarada. I svih onih ljudi koji su umrli u onoj beotnskoj tamnici.

— Manolo Kontreros, Loretin otac i naš legalno izabrani predsednik, bio je prva žrtva

svog brata. Niste to znali, Eldridž?

— Znao sam. Postoji nešto drugo što nisam znao, doktore. Sve dok to nisam osetio na sebi...

— Ahhh... »Nebeski prah«, zar ne?

— Da. To je moćna droga, doktore. I biće strašno opasno ako je se dočepaju ljudi kao što su Kontreros i Tomlison.

— To se ne može dogoditi — osmehnu se Herero.

— Sigurni ste? U redu, Kontreros je već praktično savladan, ali se uvek može pojaviti neki novi diktator koji neće birati načina da se dočepa takvog izvora prihoda.

— Niko se ne može obogatiti na »nebeskom prahu«, Eldridž. Moj narod to oduvek zna.

— Ne razumem.

— Drvo na kojem »nebeski prah« nastaje interakcijom sunca i isparenja sa lišća izumire. Poslednji primerci daju u jedno i poslednje količine praha. Kontreros se samo zavaravao nadom da će uspeti da pro nađe neki novi izvor. Bolje rečeno, zavaravali su ga i izvlačili mu novac. Ljudi poput Tomlisona, na primer.

— A on je — nasmeja se ninda — izvlačio novac od sta

novnika ostrva. Ta priča mi je poznata.

— Tačno, ali priči je sada kraj, a i »nebeskog drveća« je sve manje. Predanje kaže da je nekada bilo stotinu stabala na ostrvu, a sada ih, kako rekoh, ima samo četiri.

— Ili pet — osmehnu se Leslie.

— Pet?

— Vaš otac mogao bi možda znati za još jedno, sudeći po mojim iskustvima. Šta se, zapravo, dodaga sa drvetom, Herero?

— Niko ne zna tačno, ali je razumna pretpostavka da je to zato što je sve manje i jedne određene vrste insekata, jedine koja oprašuje »nebesko drvo«. A njih je manje zbog nekog trećeg faktora koji mi na ostrvu ne možemo da dokučimo...

— Osetili ste nekada delovanje »nebeskog praha«? — upita ninda tiho.

— Nikada. Stanovnici ostrva, odnosno u staro vreme samo naši čarobnjaci, koristili su ga samo kod najtežih bolesnika. Pomalo mi je žao: oni koji su ga osetili kažu da je osećanje koje nijedna druga droga ni izbliza ne može da dočara.

— Istina je — osmehnu se Leslie. — I nema nikakvih neugodnih sporednih efekata što

je čini odista vrednom. Kada se sve ovo završi, Herero, morate angažovati nekog ozbiljnog naučnika da se pozabavi time.

— Sve još nije završeno — odvrati Herero suvo. Gledao je pravo u vrata iza kojih se krio vinovnik svih onih zala koja su snašla njegove prijatelje i njega.

— Nije — potvrdi ninda glavom. — Ali će uskoro biti...

Sačekao je da pored njih projuri još jedna grupa ljudi slepih od gneva, a zatim pokazao doktoru da se skloni malo u stranu i snažno lupio nogom u vrata.

Kao da su eksplodirala, vrata se raspadoše na stotine komada u gustom oblaku prašine.

Priljubljen uza zid, ninda oslušnu, ali iz dubine mračne prostorije pred njim nije dopirao nikakav šum osim zvuka sudara komada drveta sa zidovima i nameštajem.

— Prokletstvo! — promrm-lja. — Kao da nema nikoga...

— Nemoguće! — Herero nepretno prođe pored njega i uskoči u prostoriju, tražeći rukom prekidač.

Kontrerosov kabinet preplavi svetlost. Vrteći glavom, ninda zakorači unutra.

— Imate previše poverenja u svog predsednika, Herero —

dobaci. — Ulaz u kabinet mogao je biti i miniran, zar ne?

— Tamo! — prosikta Hereru. — Tamo je pobjegao, prokletnik, kroz tajni prolaz!

Ninda je taj detalj uočio pre njega, ali je ostao na mestu, proučavajući pogledom odškrnuta vrata maskirana kao po-lica za knjige, na najklasičniji mogući način.

Zaustavio je doktora koji je pohrlio u tom pravcu.

— Polako! — reče. — Sada stvar postaje opasna.

— Kako to znate, do đavola?

Ne govoreći ništa, ninda kroči napred. Uostalom, bilo bi potrebno dosta vremena da se čak i jednom doktoru objasni šta je to haragei i kako deluje...

*
* *

Ninda priđe otvoru iza ormana za knjige postrance, duž zida. Stopu po stopu, sa najvećom oprežnošću.

Ma kako brz bio, harageiju je potrebno izvesno vreme da reaguje i zbog toga ninda nije žurio. Napredovao je sada doslovno palac po palac, pažljivo osluškujući upozorenja svoje podsvesti.

Iza otvora sada je mračno, ali iz kabineta dopire dovoljno svetlosti da može videti poče-

tak strmog stepeništa od grubog betona.

I dalje palac po palac...

Sada je na samoj ivici vrata, dovoljno blizu da pogledom može istražiti najbližu okolinu.

Haragei ga vodi nepogrešivo, koncentrišući njegovu pažnju na dva neupadljiva otvora u visini kolena, po jedan sa obe strane prolaza.

U tim otvorima prtlajeno svetluca nešto stakleno. Fotočelije.

— Šta je to? — javi se Herero. Ponovo je govorio sasvim tiho.

— Fotočelije — odgovori ninda. Još jednom je pretražio pogledom zidove uskog stepeništa. — Postavljene su tako da se njihov zrak mora preseći ako neko pokuša da prođe ovuda kada su aktivirane.

— Prokletstvo! Kontreros će nam umaći, ko zna kuda vodi ovo stepenište?

— Nekud van zgrade, bez sumnje... Kad prođem, Herero, zatvori vrata sa vaše strane i ne dopustite nikom da pođe za mnom.

— Vi ste ludi! Kako mislite da prođete, a da ne presečete zrak fotočelije.

— Jednostavno.

Siguran da drugih fotočelija nema, ninda se uspravi. Pre nego što se Herero i sna-

šao, on jakim skokom preskoči zrak foto-čelije kao da prelazi preko neke nevidljive niti.

— Do đavola! — Herero pređe šakom preko lica iznenada ponovo mokrog od znoja. — Vi stvarno imate čelične nerve, Eldridž!

Ninda se nagnuo, ispitujući pogledom mračno stepenište ispod sebe. Na licu oseća slabašno strujanje toplog i vlažnog vazduha, siguran dokaz da je ovaj prostor u vezj sa okolinom.

— Zatvorite ova vrata i ostanite pred njima — ponovi Leslie. — Kada se sve ovo završi, neka neko stručan proveriti ovu zamku. Najbolje će biti da se najpre isključi struja u čitavoj zgradi.

— Nemate nikakvu svetiljku, Eldridž! Kako ćete sići niz te stepenice?

Ninda ne odgovori. Stežući vakizašj u desnoj ruci on oprezno poče da silazi betonskim stepenicama.

Vrata nad njim bešumno se zatvoriše i on ostade u potpunoj tami.

Nije čak ni usporio svoj korak, vođen nepogrešivim instinktom. Uostalom, stepenice su se spuštale pravo, nigde ne zavijajući.

Plan palate, urezan u njegovu memoriju, govorio je nindi

da se ovo stepenište spušta negde između dva pregradna zida, prema zadnjem delu palate.

Ako ga orijentacija ne vara, uskoro bi morao da dospe na nivo okolnog tla...

Da, tako je.

Stepenika ispod njegovih nogu nestade. Sada se nalazio u veoma uskom horizontalnom hodniku koji je vodio približno u pravcu juga. Dakle, ispod teniskih terena i zida oko palate.

U tami, usne ninde razvukoše se u osmeh. Stići će, verovatno u blizinu mesta gde je sakrio ostatak svoje opreme i oružja!

Utoliko bolje. Sada, u tami, kostim ninde doneće mu puno prednosti u poslednjem obračunu sa Kontrerosom...

Pohitao je hodnikom, brzinom gotovo neshvatljivom za običnog čoveka. Strujanje vlažnog vazduha na njegovom licu osećalo se sve snažnije, znak da se bliži otvoru kroz koji je Kontreros umakao.

Da, sada u podzemni hodnik prodire i nešto malo svetla sa mračnog noćnog neba. Veoma malo, znak da je izlaz skriven negde u guštari sa one strane zida palate.

Ninda još poveća brzinu svog kretanja, sve dok nije stigao

do kratkog stepeništa koje ovog puta vodi naviše.

Težak metalni poklopac na vrhu stepeništa gurnut je u stranu i kroz načinjeni otvor do piru šumovi tropske noći i još uvek buka gomile u palati.

Međutim...

Neko je u blizini. Ninđa jasno čuje tiho i ravnomerno disanje.

Poznat zvuk. Neobično poznat.

Tih kao senka ninđa se šunjala uz stepenice, sve dok njegove oči nisu dospеле u ravan okolnog terena.

Starac, otac doktora Herera, sedjao pored otvora. Glava mu je pala na grudi, ali desnica još uvek čvrsto steže onaj isti dugi nož kojim se onako uspešno juče obračunavao sa Kontrerosovim ljudima.

I dalje ne stvarajući nikakav šum, ninđa se izvlači iz okna. Sada vidi da je gornji deo metalnog poklopa odlično komuliran zemljom obraslom travom.

Starac se prenuo kada je ninđa već stajao pred njim. Skočio je na noge sa glasnim krikom iznenađenja i podigao ruku sa nožem.

— Mirno, starče! — reče ninđa sa osmehom. — To sam samo ja!

Ruka sa nožem pade i na star

čevom licu zablista osmeh. Nešto je brzo izgovorio, proprativši to znacima koji su ukazivali prema obali.

»Kontreros je otišao prema obali sa svojim ljudima«, govorili su znaci. »Pešice, još imamo vremena da ih stignemo«!

Klimnuvši glavom, ninđa se izgubi u šipragu, praćen začuđenim starčevim pogledom. Ni je, međutim, krenuo za njim; Leslijevo držanje kao da ga je upozorilo da njegov neobični posetilac želi da bude sam.

Kada je ponovo izašao, starac ustuknu. Više od iznenađenja nego od straha, naravno, jer je već imao prilike da vidi kostim i ostalu opremu ninđe.

»Vodi me!«, dade ninđa znak starcu. »Idemo da ubijemo Kontrerosa i njegove ljude«!

Ratoborno mašući svojim nožem, starac ga povede kroz šiprag i između udžerica koje su počinjale na drugoj strani brega.

Okean im se iznenada ukazao pred očima, mračan pod tamnim nebom. I grad, desno od njih, bio je mračan, a tišinu su remetili povremeni pojedinačni pucnji i kratki rafali.

Kontreros neće tako lako stići do luke i svog patrolnog broda, bez obzira što su uz njega

svi njegovi preživeli ljudi. Sada i stanovnici Santa Eulalije imaju oružje i neće oklevati da ga upotrebe.

Ispred njega starac je skakutao kao divokoza, zaobilazeći prepreke, a ninda ga je sigurno sledio. Nekoliko staza utabanih bosim nogama brzo ih je dovelo do obale i niz niskih ribarskih kućica koje su se pružale sve do luke.

Negde ispred njih pucnjava iznenada dobi u žestini, znak da su se Kontrerosovi ljudi sukobili sa stanovnicima koji su blokirali prilaz luci.

Pravi vatreni pakao. Sa mesta na kojem se nalazio ninda je mogao videti plamene jezičke iz cevi nekoliko pušaka i sve češće tragove svetlećih metaka koji su se ukrštali nad vodom.

Top na patrolnom čamcu zalaja tri puta uzastopno. Tri grana te malog kalibra eksplodiraše među vencem kuća koji je okruživao luku.

Teško oružje moglo bi da donese prevagu Kontrerosovoj strani. Sa tim topom na pramcu nešto se hitno mora preduzeti.

Ninda gurnu u ruke starcu vreću sa ostatkom svoje opreme.

»Čuvaj«, objasni pokretima. »Doći ću kasnije po te!»

Skliznuo je u mračnu vodu i najpre zaplivaio ukoso, prema

pućini. Pažnja ljudi na patrolnom čamcu biće koncentrisana na obalu i zato će pokušati da im se neopaženo približi sa druge strane.

Rezao je vodu snažnim, ravnomernim zamascima, osluškujući zvuke borbe na obali.

Puške su se utišale čim se javio top sa broda. Loš znak, ali se to i moglo očekivati. Kod neiskusnih boraca, kao što su stanovnici Santa Eulalije, i sam zvuk oružja velikog kalibra dovoljan je da izazove strah.

Možda je tako i bolje. Oni verovatno i ne bi uspeli da zaustave Kontrerosa i njegove profesionalce; na ovaj način bar će biti smanjeni gubici među ostrvljanima.

Još pedesetak jardi. Pretražujući pogledom niski bok patrolnog broda, ninda opazi jednu senku na krmu.

Da, osmatrač se nalazi i na ovoj strani, baš kako je i očekivao...

Ispunivši pluća vazduhom, ninda zaroni pod mračnu površinu vode. Sada je plivao pravo prema krmu, neprestano povećavajući brzinu.

Nije gubio vreme ni na kakvo osmatranje palube. Ovo što želi da obavi obavioće brzo i nemilosrdno, u najboljoj tradiciji japanskih nindži.

Izleteo je iz vode kao delfin,

snažno se odbacujući nogama. Čovek na krmj nije stigao čak ni usta da otvori kada je nešto nalik crnoj streli odapetoj iz luka iskočilo ispod mračne površine i sručilo se na njega.

Vakizaši glatko prođe kroz rebra, probi srce nesrećne žrtve i izbi joj na leđa. Jednim trzajem ninda iščupa mač iz razjapljene rane i osvrte se po palubi.

Duž desnog boka, onog okre nutog obali, kleče ljudi sa puškama u rukama, koncentrisani oko sredine, tamo gde mostić još povezuje brod sa obalom. Motor broda radi, užad je odvezana od bitvi na molu i očevidno se čeka još samo Kontreros pa da patrolni čamac isplovi.

Tamo, na pramcu, duga cev topa lagano se pomerala, a onda je iz nje suknuo plameni jezik i novi stub od vatre se podigao među kućama na obali.

Ponovo pucni na toj strani, ali sada mnogo bliže. Kontrerosovi ljudi napreduju uskim uličicama koje se zrakasto slivalu prema molu.

Ninda pođe duž boka broda, čak se i ne skrivajući. U crnom kostimu, sa svega dva uska proreza za oči, on je praktično nevidljiv na tamnoj pozadini.

Međutim...

Pokret u otvoru koji vodi u

utrobu broda. Čovek koji odatle iziđe samo je na nekoliko koraka od njega i jednostavno ga mora primetiti.

Ninda vrati vakizaši za pojas i tiho isuka katana, dugi samurajski mač, mnogo efikasnije oružje za borbu u ovim uslovima.

Velika glava sa dugom glavom kosom izroni iz utrobe broda i radoznalo se okrete oko sebe. Nekim čudom, nije primetio nindu.

Ubeđen da ga niko nije primetio, Tabasko Pit se polako izvuče na palubu. U rukama je držao dugi i teški lanac, opasno oružje za ulične tuče, ali oružje koje može biti i nedovoljno u obračunu sa onima koji već drže puške u rukama...

Naravno, Tabaska takve prognoze neće zaustaviti. Hrabrost i drskost, to su dve osobine na koje se i do sada veoma uspešno oslanjao.

U dva bešumna koraka ninda zaobiđe otvor na palubi i prođe Pitu iza leđa. Ovaj je već podigao ruku sa lancem i zavitlao njime iznad glave, prikupljajući energiju za udarac koji će odmah eliminisati najbližu trojicu Kontrerosovih ljudi.

Kako to obično biva, pucnja va na obali prekide upravo u tom času i u iznenadnoj tišini

jasno se začu fujukanje debelog lanca kroz vazduh.

— Hej! — zauria neko s drugog kraja palube, prvi koji je primetio šta se događa.

Lanac se sruči na grupu ljudi pored boka broda i baci svu trojicu na pod, uz prodorne krike iznenađenja i bola. Ninda načini još korak napred, držeći se senke niske kabine.

Gotovo pred njim, dvojica ljudi kraj mostića okretoše se, podižući puške. Njihove cevi obrtoše se prema Pitu koji je upravo snažnim trzajem pokušavao da oslobodi svoj lanac iz pod gomile ljudskih tela.

Neće stići bilo šta da učini... strelec sa puškama biće mnogo brži od njega!

Ninda izroni iz senke i zadade kratak udarac vrhom mača, pokrećući oštricu paralelno sa palubom.

Od udarca u grlo, bliži čovek pade nauznak u more, a pri padu njegova glava odvoji se od vrata. Drugoga vrh mača zakači po grudima, poprečno presecajući rebra i raskidajući pluća i srce.

Ninda začu šum iza sebe i obrte se na vrhovima prstiju, spreman da uzvrat; na novi napad.

Sumiko izroni iz otvora na palubi, sa teškim i nezgrapnim automatskim pošteljem u ru-

kama. Kratko se osmehnula nindi, a onda bacila na palubu i ispalila kratak rafal prema ljudima kraj ograde broda.

Ninda odskoči u stranu i slo bodnom levom rukom zavitla šuriken prema cevi koja je sle dila pokrete devojke. Prodoran krik označi da je još jednom bio smrtonosno precizan.

Skočio je napred, podižući katana na novi udarac. Da je neko mogao da vidi njegovo lice pod crnom maskom, verovatno bi bio iznenađen činjenicom da su mu usne razvučene u širok osmeh.

Taj osmeh nije imao veze sa smrću i uništenjem oko njega, jako ima mnogo nindi koje u tom činu toliko uživaju da se zaista smeju dok krv teče svud unaokolo.

Ovaj osmeh, međutim, imao je sasvim drugi razlog: svo tro je sada su ponovo zajedno i Kontreros nema više nikakvih izgleda da se izvuče iz smrtonosne klopke!

*
~ ~

— Umeš li da rukuješ ovim, Pite? — upita ninda gladeći rukom vrelu topovsku cev. Svud unaokolo ležala su mrtva ljudska tela, epilog kratkog, ali žestokog obračuna na palubi patrolnog broda.

— Da li umem? — uvređeno zinu Tabasko. — Čoveče, nema tog oružja kojim ja ne umem da rukujem!

— Nisi se pokazao baš blistavo sa onim lancem maločas, znaš!

— Znam! — postićeno pognu glavu Tabasko. — Ali, nisam ja kriv; jedan od one trojice kućkinjih sinova tako je nezgodno poturio glavu da mu se lanac oмотao oko vrata! Nego, reci mi, kako si se ti, do đavola, ovde stvorio?

— Plivao sam — osmehnuto se ninda. Pogledom je proučavao prizor pred sobom, pokušavajući da se orijentiše u bici koja se tamo na obali iznenada ponovo rasplamsala. — Kako ste se vas dvoje oslobodili?

— Ti mornari! — prezrivo sleže Tabasko ramenima. — Je zivo su neoprezni, znaš...

— Jedan od naših čuvara — tihim glasom objasni Sumiko — nije uspeo da odoli mojim dražima...

— Hajde, hajde! — nasmeja se Tabasko. — Ispričaj mi sve, od početka! I ti si se prilično provokativno ponašala, moram reći!

— Pod palubom više nema Kontrerosovih ljudi.

— Nema — odmahnu devojka glavom. — Nema živih, u stvari.

— Vrlo dobro. Sad još kad bismo našim prijateljima na obali mogli da objasnimo da treba da se sklone i propuste Kontrerosa ovamo, sve bi bilo u redu...

— Nema šanse! — sleže Tabasko ramenima. — To nije organizovana ekipa, Les. Svakom se bori za sebe, prošli bi sati pre nego što bi uspeo svima da objasniš šta hoćeš od njih.

— Zato te i pitam da li znaš da rukuješ topom. Jedna granata među Kontrerosovim ljudima jasno bi im pokazala da se na brodu nešto promenilo, zar ne?

— Hoćeš da probam?

— Drago mi je — nasmeja se ninda — što si to tako brzo ukapirao, Pite!

— Idi do đavola! — dobaci preko ramena plavokosi džin, zauzet time da gurne novu granatu u otvoreni zatvarač.

Seo je u metalnu stolicu i lagano počeo da pomera cev, tražeći pogodan cilj.

Mogao se orijentisati jedino po plamićcima iz cevi pušaka, ali je bilo prilično jasno da se Kontrerosovi ljudi okupljaju pored zidova najšire ulice koja vodi prema luci, spremajući se za juriš koji treba da ih dovede, kako su se nadali, do bezbednijeg mesta.

— Tamo! — reče tiho ninda.
— Iza stepeništa crkve...

— Vidim ih, ali...

— Nisam rekao da gadaš crkvu — nasmeja se ninda. — U pitanju je samo stepenište i uveren sam da se dobri Bog neće naljutiti na tebe.

— U redu, u redu! Ali, ako nas pogodi grom iz vedra neba, da znaš da ću reći da si me ti naveo na ovo svetogrđe!

Pogodak je bio precizan, iako nije naneo previše štete Kontrerosovim ljudima zaklonjenim iza čvrstog kamenog stepeništa. Shvativši poruku, oni su hitro počeli da se prebacuju na zad, tražeći zaklone koji neće biti izloženi direktnoj vatri sa broda.

I ostrvljani su odmah shvatili da je brod u rukama prijatelja. Pokazali su to glasni povici oduševljenja i mnogo življa vatra iz svih pušaka.

— Budale! — prezirivo promrmlja Tabasko. — Samo traće municiju, svi Kontrerosovi ljudi već su u sigurnim zaklonima!

— Halo! — vikao je neko iz tame na obali. — Halo, da li je senjor Eldridž tamo?

— Ovde sam. Jeste li to vi, doktore Herero?

— Ja sam. Palata je pod našom kontrolom, pa sam došao ovamo da pokušam da organi-

zujem odbranu luke. Hvala što ste zauzeli brod, taj top nam je doneo mnogo nevolja!

— Sve je u redu. Koliko, otprilike, Kontreros još ima ljuđi?

— Dosta. Gotovo pedeset, i to onih najtvrdokornijih...

— Zaustavite svoje ljude, doktore. Čak i ako uspete da ih savladate, biće proliveno mnogo nepotrebne krvi!

— Šta da učinimo, do đavola? Da ih pustimo da umaknu?

Ninda je žurno zbacivao kostim sa sebe. Shvativši njegovu nameru, Sumiko je nestala pod palubom i nešto kasnije se vratila sa čitavom hrpom odeće u rukama.

— Ja ću pregovarati sa njima — reče ninda. — Njihovi životi ne znače za vas ništa, Kontreros je jedini koga želite, je li tako?

— Do đavola, i oni su zaslužili kaznu, ali neka tako bude! Da, dobro bi bilo kada bi pristali da nam daju senjor Onesina u zamenu za svoje živote!

— Hej! Idem i ja! — povika Tabasko kad vide da je ninda, sada u običnoj odeći, krenuo prema mostiću.

— Ne! — dobaci ninda preko ramena. — Vas dvoje proverite da li je naš gliser u redu i potražite tu negde na obali starca kod koga je ostatak

moje opreme. Spremite sve za odlazak, Pite!

Doktor Herero čekao je nindu na molu. Umesto mačeta sada je u rukama imao sasvim novu automatsku pušku M-1.

— Moji ljudi upravo su mi javili da se Kontreros ponovo povlači prema palati. Naredio sam da se ona zatvori i da im se ne dozvoli da uđu, inače...

— Tačno. Ta zgrada prava je tvrđava. Ako je se ponovo dokopaju biće potrebno mnogo krvi da ih savladamo! Idemo!

— Sami?

— Plašite se, doktore? — na smeja se ninda. — Ne brinite, ništa vam se neće dogoditi!

Herero ga uvređeno pogleda i pođe za njim. Napredovali su hitrim koracima uz ulicu koju su Kontrerosovi ljudi maločas napustili povlačeći se prema palati.

I drugi stanovnici ostrva izlazili su iz svojih zaklona, mašući puškama, tako da je trebalo mnogo truda i vremena da ih ubedi kako je najpametnije da ostanu gde su i ne izazivaju nove sukobe sa dobro naoružanim profesionalcima spremnim na sve.

Bili su gotovo pred trgov ispred palate, kada se sa te strane ponovo začula žestoka pucnjava.

— Ha! — javi se Herero.

— Naši ljudi u palati pokazali su im da je Kontrerosova tvrđava u jačim rukama!

Isto onako naglo kako je i počela, pucnjava se prekidala, znak da su Kontrerosovi ljudi za sada odustali od pokušaja da prodru u palatu.

Herero je osluškivao.

— Povukli su se u gradsku većnicu! — promrmlja. — To nije dobro.

— Kamena zgrada, zar ne?

— upita ninda. — Možda to i nije tako loše... bar ćemo znati da su svi okupljeni na mestu koje neće moći tako lako da napuste.

— Govorim zbog nečeg drugog: između palate i većnice Kontreros je izgradio heliodrom...

— Hmmm... moglo bi se dogoditi da nam ipak umakne, a? To znači da moramo brzo raditi!

Ninda priđe uglu i izviri na prostrani trg, sada potpuno prazan, ako se ne računa nekoliko mrtvih tela Kontrerosovih ljudi i mnogo usirene krvi po glatkim pločama.

— Dajte mi taj vaš mantil, doktore! — reče

— Mantil? Ali... ah, potrebno vam je nešto belo!

— Pa, nije baš više savršeno belo, ali će poslužiti! — nasmeja se ninda. — Hvala, dok-

tore. Nadam se da ću uskoro moći da vam ga vratim... neoštećenog.

Mašući Hererovim mantilom, ninda izade iz zaklona i lagano pođe prema gradskoj većnici, staroj zgradi od grubog kamena kroz čije su otvorene prozore sada kao bođlje ježa virile cevi pušaka.

»Nadam se«, mislio je, »da ti ljudi tamo umeju da se kontrolišu i da poštuju pregovarača... Inače...«

Na praznom trgu nije bilo praktično nikakvog zaklona. Ako ljudi u većnici odluče da otvore vatru, biće mu potrebna sva njegova brzina i spretnost ninde da izbegne ranjavanje ili čak nešto gore od toga...

— Stoj! — javi se neko iz tame iza otvorenih vrata većnice kada je Lesli stigao na desetak koraka od njih. — Hoću dobro da te pogledam, prijatelju!

Držeći jednom rukom mantil, on drugom strže lažne brkove sa lica.

— Možeš govoriti i engleski — reče. — Moje ime je Eldridž i dolazim iz San Franciska!

— Ah! — Čovek koga je ne moguće pogoditi! — odgovori hladni glas iz tame. — Sad sam te prepoznao, prijatelju...

Danas sam bio među onima koji su te čuvali na teniskom terenu!

— Onda ne moramo gubiti vreme na ponovno upoznavanje! — nasmeja se ninda. — Izadi, želim da govorim sa nekim od vas o uslovima predaje!

Visok i krupan čovek u uniformi mokroj od znoja pomoli se na vratima i sumnjičavo istražila pogledom okolinu.

— Nemaš čega da se bojiš. Tvoji ljudi me drže na nišanu, zar ne? — reče Lesli.

— Znam da te drže na nišanu — umorno reče čovek. — Ali isto tako znam i da od toga nema neke velike koristi. Moje ime je Majkelson. O čemu želiš da razgovaramo?

— Ljudi sa ostrva spremni su da vas puste da mirno ođete jednim od patrolnih čamaca, pod uslovom da dobiju Kontrerosa.

— Hmmm... ideja nije loša. Štaviše, moram priznati da je veoma privlačna...

— Ali...

— Da — uzdahnu Majkelson — ima jedno »ali«. Kontreros nije više sa nama.

— Nego?

Majkelson ne odgovori ništa. Odgovor nije bio ni potreban, jer motor helikoptera gotovo u

istom trenutku zabruja na drugoj strani zgrade.

— Da, stari lisac je pokupio lov iz svog sefa, gurnuo je u tašnu i ukrcao se na helikopter, a nas ostavio da se pečemo na tihoj vatri! — ogorčeno reče Majkelson. — Da li tvoja ponuda još uvek važi?

— Zašto da ne? Bilo je dosta proliivanja krvi. Znaš li, možda, na koju stranu smeru Kontreros.

— Da, znam — smeškao se Majkelson. — Ali isto tako znam da tamo neće gličti...

— Zašto?

— Mene je zadužio da pregledam helikopter i ja sam mu rekao da je sve u redu. Slagao sam ga, znaš: u rezervoaru ima sasvim malo goriva.

— Hmmm... Leteće prema Sen Bartolomeu, zar ne?

— Verovatno. To pseto nije htelo ništa da mi kaže i zato mi je još draže što sam ga prevario!

— Taj helikopter ima gume na čamcu?

— Ima. Do đavola, na to sam sasvim zaboravio! Pa on bi se još mogao i spasiti proklet bio!

— Ne brini! — ledeno se osmehnu ninda, prateći pogledom čeličnu pticu koja se uzdigla nad grad i žurno skrenula u pravcu severa, ispraćena

sa nekoliko zakasnelih i nepreciznih hitaca iz pušaka.

*

* *

— Prokletstvo! — ljutio se Tabasko. — A šta ako je imao još neke rezerve goriva? Ako se taj tip Majkelson prevario?

— Ništa — ninda sleže ramenima, ne skidajući pogleda sa horizonta. — Nać ćemo ga, pa makar se zavukao i u najdublji ponor pakla!

Dalje na palubi, Sumiko se podiže na lakat i osmehnu. Za nju je ova vožnja gliserom po mirnom moru predstavljala jedan od retkih trenutaka za odmor i ona ga je iskoristila da svoje telo u minijaturnom kupaćem kostimu izloži vrelim zracima sunca.

— Prestanite da se svađate vas dvojica! — reče. — Dva čoveka u gumenom čamcu na površini vode veoma su sitna meta da bi ih tako brzo opazili! Imaj strpljenja, Pite!

— Strpljenja imam! — zavapi Tabasko. — Ali nemam više piva u frižideru!

— Tek je svanulo — sleže ninda ramenima. — Imamo čitav dan da pretražimo prostor kružnog oblika čiji prečnik ni kako ne može biti veći od deset milja. Nać ćemo ih sigurno, Pite.

— A šta ako nisu shvatili da nemaju goriva, pa nisu stigli da izađu u čamac?

— Onda ih nećemo naći — smejao se Lesli. — Ali možemo biti sigurni da se nisu izvukli!

Traganje pod vrelim zracima sunca otešlo se na gotovo čitavo pre podne. Pit je već počeo glasno da gunda kada mu je ninda gurnuo durbin u ruke, a sam preuzeo točak krme.

— Hej! Pa to su oni! — zaurla oduševljeno Tabasko. — To su sasvim sigurno oni!

Vodeći rukom ninde, gliser skrete prema sićušnoj tačkici koja je poigravala na talasima. Kretao se tako brzo da su već nekoliko minuta kasnije mogli da opaze gumeni čamac i u njemu dve figure koje su iz sve snage mašale rukama.

— Žao mi je, senjor Kontreros — promrmlja ninda — što ću morati da vas razočaram...

Načinio je najpre krug oko gumenog čamca, stvarajući talase tako da su se oba čoveka morala uhvatiti rukama za bokove, urlajući od straha.

Pit ponovo preuze kormilo i zaustavi gliser na nekoliko sto pa od zaljuljanog gumenog čamca. Lesli priđe ivici, nasloni jednu nogu na ogradu i veselo se nasmeja.

— Dobar dan, senjor Kontreros! Ne prepoznajete me?

— Ne-ne...

— Eldridž. Skinuo sam lažne brkove i oprao tamnu boju sa lica.

Kontrerosovo lice postade za nijansu zelenije nego maločas. Ruka pilota lagano poče da se prikrada futrolji za pojasom.

— Recite vašem čoveku da ništa ne pokušava, Kontreros.

Ovaj otvori usta, neodlučno ih zatvori, ali više nije mogao da se kontroliša. Izgovorio je zadihanim glasom čitavu gomilu prijavih španskih psovki.

— Pucaj, Isidor! Pucaj!

Pilot istrže pištolj iz futrole i veštim, glatkim pokretom ubaci metak u cev.

Lesli sačeka da on dovrši taj pokret i podigne oružje prema njemu, sačeka da u Kontrerosovim očima blesne prvi tračak trijumfa.

Šuriken zviznu i pogodi pilota tačno u srce. Glupo buljeći pred sebe, Isidor ispusti pištolj, steže rukama grudi, a on da se lagano prevale u vodu preko ivice čamca.

— Ah, da! — reče ninda kao da se nečega iznenada prisetio. — Hvala što ste ponesli svoj novac, senjor Kontreros. Sećate se da je i to jedna od onih stvari koje sam tražio od vas!

Kontreros ponovo gadno op-

sova, stežući neveliku kožnu tašnu na grudī.

— Radije ću ga baciti u vodu! — reče kroz iskežene zube.

— Pa hajde! — nasmeja se ninda. — Bacite ga!

Sada je među prstima provlačio tanko uže od čvrsto upletenih crnih niti. Na slobodnom kraju užeta bila je pričvršćena trokraka čelična kuka.

— I baciću ga, proklet bio! — zaurla Kontreros, naglo odvajajući tašnu od tela.

Predmet od kože polete kroz vazduh, ali nije ni stigao do površine vode, jer kuka fjučnu kroz vazduh, zahvati ručku tašne i naglo je povuče natrag prema palubi.

— Hvala, senjor Kontreros! — smejao se Tabasko. — Ovo je bilo veoma ljubazno od vas!

Smejući se, ninda oslobodi ručku od kuke i dobaci tašnu Pitu, koji je spremno otvori.

— Oho-ho! — reče, vadeći nekoliko debelih svežnjeva. — Našem prijatelju poslovi odlično idu, Les! — Pogledaj samo ovo, same novčanice od stotinu dolara!

Kontreros više nije mogao da se uzdržava. Skočio je na noge, mašući stisnutim pesnicama i sipajući pogrdu za pogrdom.

— Pazite, senjor Kontreros!

— povika Tabasko. — Gumeni čamci nisu predviđeni za takvu gimnastiku!

Njegovo upozorenje stiže prekasno. Izgubivši ravnotežu, Kontreros kriknu, zamahnu rukama i teško se sruči u vodu, već obojenu krvlju pilota.

Uže sa kukom još jednom zviznu kroz vazduh, a tri čelična kraja ovoga puta zariše se Kontrerosu među lopatice u trenutku kada se okrenuo na trbuh u pokušaju da dopliva do čamca.

Čovek kriknu od bola i straha, pružajući ruke prema čamcu, ali ga trzaj užeta vrati unazad.

— Upali motor, Pite! — reče mirno ninda. — Provozaćemo malo našeg prijatelja... u krug oko čamca, ali tako da ne može da ga dohvati.

Pokrivajući rukama uši, Sumiko strča u kabinu glisera. Veoma dobro je znala šta će se uskoro dogoditi.

Kao i Kontreros, uostalom. Njegovi gnevni krici pretvorili se se najpre u molbe i preklinjanja, a zatim u nesnosno, tiho cviljenje bića koje više nema ničeg ljudskog u sebi.

Ova topla mora prepuna su ajkula. Ajkula koje su uvek gladne.

Protекло je samo nekoliko minuta, a prvi crni trougao po-

javio se na glatkoj površini vode. Videvši ga, Kontreros ponovo zaurla iz punih pluća.

Prva ajkula već je nepogrešivo jurila prema krvavoj mrlji oko Kontrerosa. Druga je stizala za njom, treća i četvrta hitale su da ne izostanu u podeli sočnog plena.

Pažljivo posmatrajući zveri koje se otimaju oko krvavih ostataka, ninda baci uže u vodu.

— Sada bar znamo — promrmlja — odgovor na jedno važno pitanje.

— Koje? — upita Tabasko.

— Da su morske ajkule ipak manje krvoločne od onih kopnenih...

K R A J

SPORT MONTEx

Specijalizovani proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine

Telefon: 032/711-170
714-163
Telefax: 032/710-846

Ul. Petra Kočića 3
Pošt. fah 63
32300 GORNJI MILANOVAC

Davizni cenovnik:

NINDA I KUNG FU ODELA
120 - 155 - - - - 61,- DM
160 - 175 - - - - 66,- DM
180 - 200 - - - - 71,- DM

KUNG FU PANTALONE
140 - 155 - - - - 21,- DM
160 - 175 - - - - 22,- DM
180 - 195 - - - - 27,- DM

ZNOJNICA - - - - - 4,7,- DM
DRVENI MAČ - - - - - 11,- DM
NUNČAKE - - - - - 13,- DM
TONFA PALICA - - - - - 9,- DM
KAMA - - - - - 7,- DM
ŠURIKEN metalni - - - - - 9,- DM
META samolepljiva - - - - - 1,6,- DM

OBAVEŠTENJE za sve kupce do 15 godina - narudžbu za njih moraju izvršiti ISLJUČIVO njihovi roditelji!
Naši cenjeni kupci plaćaju DINARSKU PROTIVVREDNOST, obračunski srednji kurs na dan isporuke!